ROALD DAHL

URIAŞUL BUN ŞI PRIETENOS

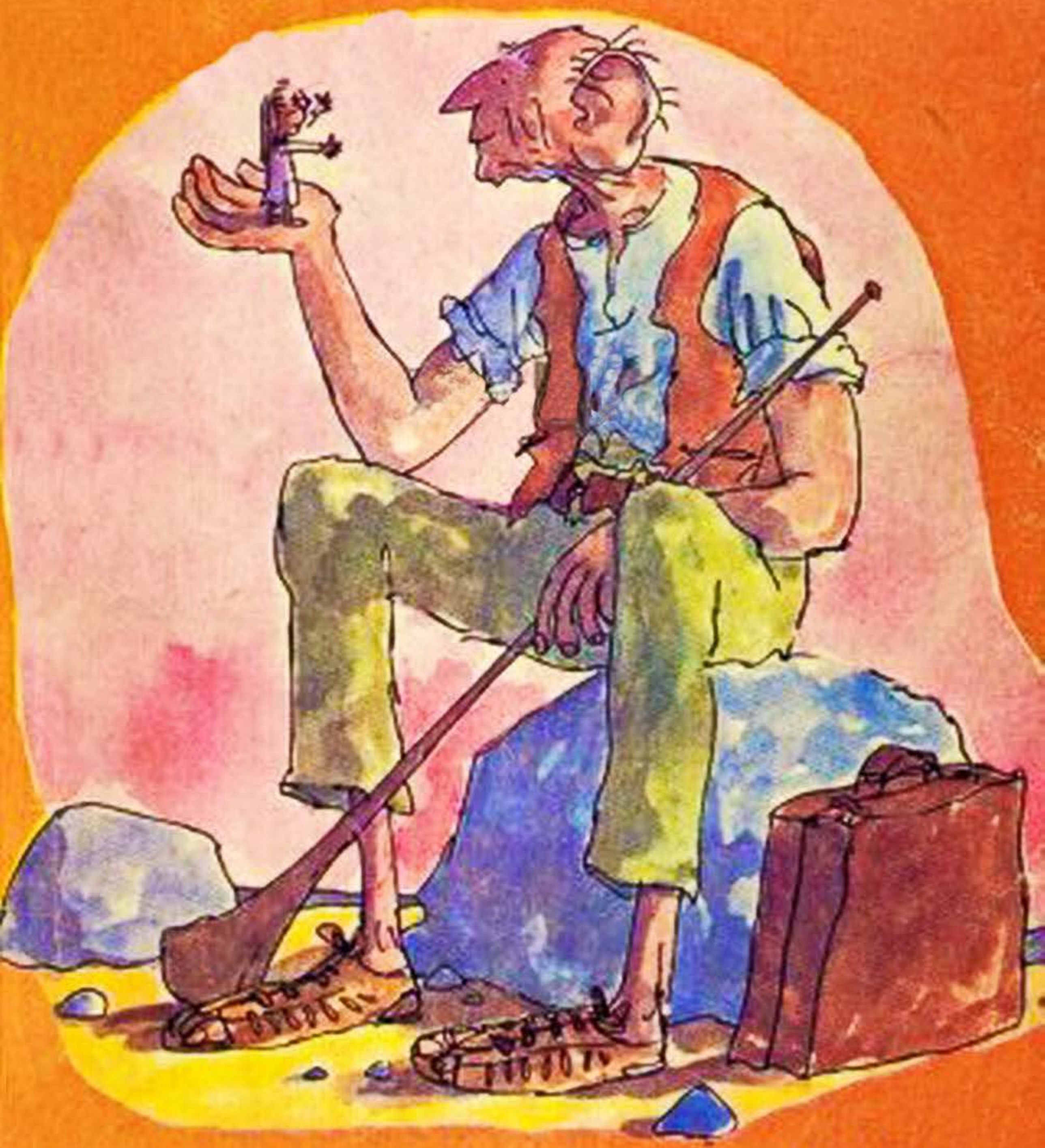

Ilustraţii de Quentin Blake

ISBN 973—96071—0—1

Imaginează-ţi că te trezeşti, aşa, deodată, că vei fi mîncat la micul dejun, aruncat ca o felie de slănină într-o tigaie încinsă şi sfîrîind de grăsime.

Este chiar ceea ce a înnebunit-o pe fetiţa Sofi, în adîncul nopţii, cînd din patul ei a fost luată pe sus de un uriaş cu pasul mare cît un teren de tenis!

Din fericire pentru Sofi, U.B.P., — Uriaşul Bun şi Prietenos —, este de departe mult mai interesant decît scîrboşii săi confraţi, a căror plăcere preferată este de a înghiţi lacom copii micuţi şi fermecători.

Sofi este decisă să facă să înceteze toate aceste întîmplări, şi, împreună cu U.B.P., pune în mişcare un plan ingenios, prin care Pămîntul să fie ferit pentru totdeauna de uriaşii colcăitori şi sfîrtecători.

Editura Patricia

ROALD DAHL

URIAŞUL BUN ŞI PRIETENOS

Traducere din limba engleză
de Leontina Rădoi

Ilustraţii de Quentin Blake

Editura Patricia

Bucureşti • 1993

Pentru Olivia

20 aprilie 1955 — 17 noiembrie 1962

Personajele din această carte sînt

OAMENII:

Regina Angliei
Mary, camerista Reginei
Domnul Tibbs, valetul Palatului
Comandantul armatei
Comandantul aviației
Și, bineînțeles, **Sofi,** *fetița orfană.*

URIAȘII:

Mîncă-Carne
Sfarmă-Oase
Sufocă-Sugrumă
Copil-Mestecătorul
Toacă-Carne
Înghite-Mațe
Stoarce-Fete
Suge-Sînge
Măcelarul

Și, bineînțeles, U.B.P.

Ora vrăjitoarelor

Sofi nu putea să doarmă.

O rază strălucitoare de lună se strecura prin spaţiul dintre perdele exact pe perna ei.

Ceilalţi copii din dormitor dormeau de cîteva ore.

Sofi închise ochii şi rămase nemişcată. Încerca a nu-ştiu-cîta oară să adoarmă.

Degeaba. Raza de lună tăia camera ca o lamă argintie şi i se oprea exact pe faţă.

Casa era cufundată într-o linişte absolută. Nici voci nu se auzeau venind de la parter, nici paşi de la etajul de deasupra.

După perdea, fereastra era deschisă larg, dar nimeni nu se auzea păşind pe trotuar afară, nici maşini trecînd pe stradă. Nu se auzea nici cel mai mic zgomot.

Sofi nu mai pomenise aşa o linişte.

Probabil, îşi spuse, asta trebuia să fie, cum auzise, ora vrăjitoarelor.

Cineva îi şoptise odată că ora vrăjitoarelor era un moment special la mijlocul nopţii, cînd toţi copiii şi toţi adulţii dorm adînc, şi fiinţele întunericului ies din ascunzişuri şi trăiesc într-o lume a lor.

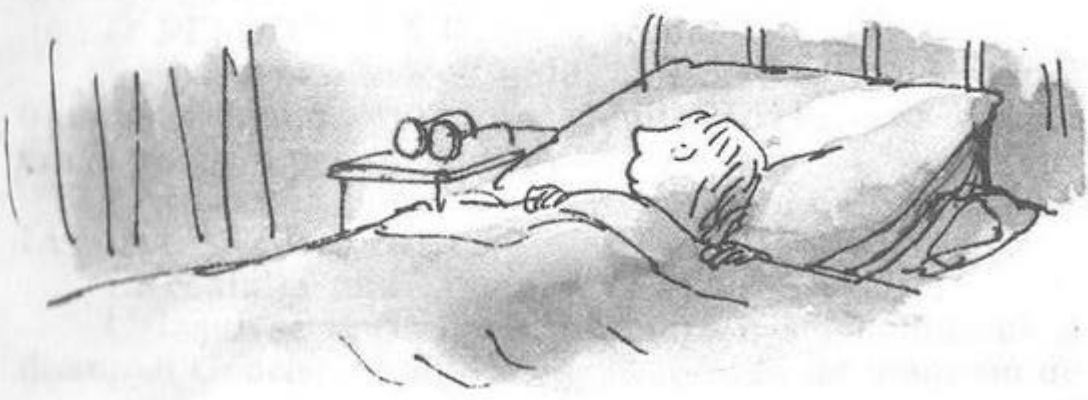

Acum raza de lună strălucea mai tare ca niciodată pe perna ei. Sofi se hotărî să se dea jos din pat şi să apropie bine perdelele.

Eşti pedepsit dacă te dai jos din pat după stingere. Chiar dacă spui că trebuie să mergi la toaletă. Nu se acceptă nici o scuză şi erai pedepsit oricum. Dar nu era nimeni acum; Sofi era sigură de asta.

Întinse mîna după ochelari, care erau pe scaunul de lîngă patul ei. Aveau rame de oţel şi lentile groase; nu putea să vadă nimic fără ei. Şi-i puse la ochi, se strecură afară din pat şi, în vîrfurile picioarelor, se îndreptă spre fereastră.

Cînd ajunse la perdele, Sofi ezită. Vroia să le dea la o parte, să se strecoare printre ele şi să vadă cum e afară, dacă tot era trează la ora vrăjitoarelor.

Ascultă din nou. Linişte de moarte.

Dorinţa de a se uita afară era aşa de mare, că nu-i putea rezista. Repede, dădu perdelele la o parte şi se aplecă afară pe fereastră.

În lumina argintie, strada, pe care o ştia aşa de bine, părea alta. Casele păreau parcă înclinate şi strîmbe, ca în pozele din cărţile de poveşti. Erau palide şi fantomatice, de un alb lăptos.

Peste drum era magazinul doamnei Rance, de unde se cumpărau nasturi, lînă şi elastic. Nu părea real...

Sofi se uită mai departe, şi mai departe.

Deodată îngheţă. *Era ceva care venea din partea opusă.*

Ceva negru...

Ceva mare şi negru...

Ceva foarte înalt, foarte negru şi foarte subţire.

Cine?

Nu era un om. Nu putea să fie. Era de patru ori mai înalt decît cel mai înalt om. Era aşa de înalt, încît capul depăşea ferestrele de la etaj ale caselor. Sofi căscă gura să ţipe, dar nu putu să scoată nici un sunet. Gîtul, ca şi tot corpul, îi erau îngheţate de spaimă.

Era ora vrăjitoarelor; acum era sigură.

Silueta înaltă şi neagră venea sprea ea. Se ţinea foarte aproape de casele de vizavi, ascunzîndu-se în locurile umbroase, unde nu ajungea lumina lunii.

Se apropia mereu, aproape, şi mai aproape. Nu se mişca continuu. Se mişca, se oprea, se mişca din nou şi iar se oprea.

Făcea ceva; dar ce făcea, Sofi nu putea să-şi dea seama.

Aşa! Acum Sofi înţelegea. Se oprea în faţa fiecărei case. Se oprea şi se uita pe ferestrele de la etaj. Trebuia să se aplece ca să se uite.

Se oprea, se uita înăuntru, pe urmă se mişca pînă la fereastra următoare, se oprea din nou, se uita înăuntru şi tot aşa mereu.

Acum era aproape şi Sofi putea să-l vadă mai clar. Uitîndu-se mai bine, Sofi decise că *trebuia* să fie O PERSOANĂ. Sigur nu era OM, dar, fără îndoială, era O PERSOANĂ.

O PERSOANĂ URIAŞĂ, probabil.

Sofi se concentră cît putu, încercînd să vadă cît mai bine prin lumina tulbure a lunii. Uriaşul (dacă asta era), purta o pelerină neagră.

Într-o mînă ţinea ceva care arăta ca o TROMPETĂ LUNGĂ ŞI SUBŢIRE.

În cealaltă mînă ţinea o VALIZĂ MARE.

Uriaşul se oprise acum în faţa casei domnului şi doamnei Goochey. Familia Goochey avea un magazin de

legume pe la mijlocul străzii principale şi locuia deasupra. Copiii lor dormeau în camera dinspre stradă. Sofi ştia asta.

Uriaşul se aplecă pe fereasta camerei în care dormeau Michael şi Jane. De pe partea cealaltă a străzii, Sofi îl urmărea ţinîndu-şi respiraţia.

Uriaşul făcu un pas înapoi şi-şi puse valiza pe trotuar. Se aplecă şi o deschise. Scoase ceva dinăuntru. Arăta ca un borcan de sticlă, din acelea cu capac, care se înşurubează. Desfăcu capacul şi turnă ce era înăuntru în gura trompetei.

Sofi se uita tremurînd.

Văzu uriaşul înălţîndu-se şi băgînd trompeta prin fereastra deschisă a camerei în care dormeau copiii. Uriaşul inspiră adînc şi *pfuuu...* suflă în trompetă.

Nu se auzise nici un zgomot, dar Sofi înţelesese că ceea ce fusese în borcan fusese suflat prin trompetă în dormitorul copiilor.

Ce putea să fie?

În timp ce scotea trompeta afară şi se aplecă să-şi ia valiza, uriaşul întoarse capul şi aruncă o privire peste drum.

În lumina lunii, Sofi prinse, pentru o clipă, imaginea unei feţe lungi, palide şi ridate, cu nişte urechi enorme. Nasul îi era ascuţit ca o lamă de cuţit şi, desupra lui, doi ochi strălucitori priveau direct la Sofi. Era ceva înspăimîntător, diavolesc în privirea lui.

Sofi scoase un sunet de spaimă şi făcu un salt înapoi. O luă la fugă, sări în pat şi se ascunse sub pătură. Şi acolo rămase, strînsă covrig şi tremurînd din tot corpul.

Răpirea

Sub pătură, Sofi aştepta.

După vreun minut, ridică un colţ al păturii şi se uită afară.

Pentru a doua oară în acea noapte, Sofi simţi sîngele îngheţîndu-i în vine. Încearcă să ţipe, dar nu putu scoate nici un sunet. Acolo, la fereastră, perdelele erau trase la o parte şi faţa lungă, palidă şi ridată a PERSOANEI URIAŞE privea înăuntru. Ochii negri şi scînteietori fixau patul lui Sofi.

În secunda următoare, o mînă uriaşă, cu degete gălbui, îndoite ca să apuce, pătrunse prin fereastră. După ea, un braţ, un braţ ca un trunchi de copac. Şi braţul, şi mîna, şi degetele traversau camera spre patul lui Sofi.

De data asta, Sofi țipă de-adevăratelea, dar numai pentru o secundă, pentru că imediat mîna se strînse pe pătură și țipătul fu înăbușit în așternut.

Sofi, strînsă covrig sub pătură, cu degetele puternice împrejurul ei, se simți ridicată în aer și smulsă prin fereastră.

Dacă puteți să vă gîndiți la ceva mai înspăimîntător care să ți se întîmple la miezul nopții, tare aș vrea să aud și eu!

Groaznic era că Sofi știa exact ce se întîmpla cu ea, dar nu putea să vadă nimic. Știa că MONSTRUL (sau Uriașul) cu fața lungă și palidă și ochi periculoși o smulsese din pat la ora vrăjitoarelor, așa învelită în pătură și o trăgea prin fereastră.

Ce a urmat a fost cam așa: După ce a scos-o pe Sofi afară pe fereastră, Uriașul a aranjat pătura în așa fel încît toate colțurile să fie prinse în palma uneia dintre mîini, cu Sofi înăuntru. Cu cealaltă mînă a luat valiza și trompeta și... pe-aici ți-e drumul!

Mișcîndu-se înăuntrul păturii, Sofi reuși să-și împingă vîrful capului printr-un spațiu în partea de jos a palmei Uriașului. Se uita în jur. Casele fugeau și de o parte și de alta. Uriașul alerga de-a lungul străzii. Și alerga cu o așa viteză, încît pelerina flutura departe în spatele lui, ca aripile unei păsări. Fiecare săritură pe care o făcea avea lungimea unui teren de tenis. Cît ai clipi, erau afară din oraș, pe cîmpurile luminate de lună. Gardurile vii care separau culturile nu erau o problemă pentru Uriaș. Pur și simplu zbura peste ele. Un riu destul de mare apăru la un moment dat, dar îl traversară zburînd dintr-o săritură.

Sofi se strînse din nou covrig sub pătură. Fusese lovită de piciorul Uriașului ca un sac de cartofi. Săreau zburînd peste cîmpuri, copaci, rîuri, cînd un gînd înfricoșător se contură în capul lui Sofi: *«Uriașul se grăbește fiindcă îi e foame și vrea să ajungă acasă cît mai repede ca să mă mănînce la micul dejun.»*

Peştera

Uriaşul alerga întruna. Dar acum Sofi simţea o schimbare ciudată în felul în care alerga. Parcă trecuse ca o maşină într-o viteză superioară. Alerga tot mai repede şi, la un moment dat, Sofi nu mai putu să distingă clar peisajul. Vîntul îi înţepa obrajii şi-i dădură lacrimile. Îşi simţea capul împins înapoi şi auzea vîntul fluierîndu-i la urechi. Nu mai simţea picioarele Uriaşului atingînd pămîntul. Avea senzaţia că zburau. Era imposibil să spui dacă zburau peste pămînt sau peste mare. Era ceva magic în picioarele lui. Vîntul care-i venea din faţă era tot mai puternic, aşa că Sofi trebui să-şi tragă capul înapoi în pătură, fiindcă nu şi-l mai putea ţine împotriva curentului de aer.

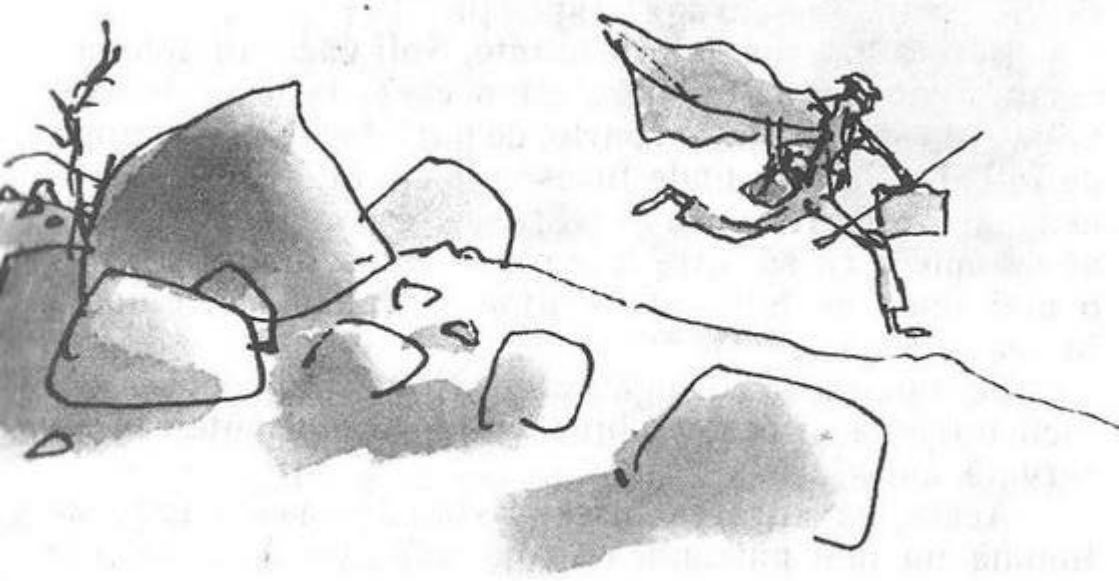

Era oare posibil să traverseze oceanele? Lui Sofi parcă așa i se părea. Se strînse și mai bine în pătură și ascultă șuieratul vîntului.

Și rămase așa ore întregi.

Dintr-odată, vîntul nu se mai auzi. Viteza Uriașului încetinise și Sofi putu din nou să-i simtă picioarele împingînd pămîntul. Își scoase capul să se uite afară. Erau într-o țară cu păduri dese și rîuri repezi. Acum Uriașul încetinise mult și alerga mai normal, deși «normal» nu e cuvîntul potrivit să descrii un Uriaș care galopează. Sărea peste zeci de rîuri, foșnea și trosnea prin păduri, pe urmă, jos, cobora într-o vale și iar, sus, peste un lanț de dealuri, pînă cînd, la un moment dat s-au pomenit într-un peisaj pustiu, care nu semăna cu planeta noastră. Pămîntul era neted și gălbui, roci albăstrui se vedeau ici și colo și copaci fără viață apăreau peste tot, ca niște schelete. Luna dispăruse demult și se iveau zorile.

Sofi, uitîndu-se prin pătură, văzu dintr-odată în fața ei un munte stîncos. Muntele era albastru închis și în jurul lui cerul se scălda și scînteia în lumină. Liniuțe palid aurii se vedeau în jurul norilor, ca niște fulgi delicați de un alb ca de brumă. De o parte, de după munte, o margine subțire a soarelui de dimineață începuse să se ridice, roșu ca sîngele.

Chiar sub munte, Uriașul se opri. Pufăia din răsputeri. Pieptul lui enorm se mișca înăuntru și înafară. Se oprise să-și tragă respirația.

În fața lor, sprijinit de munte, Sofi văzu un bolovan masiv și rotund. Era mare cît o casă. Uriașul întinse mîna și-l rostogoli într-o parte, de parcă ar fi fost o minge de fotbal și, acum, unde fusese piatra, apăruse o gaură neagră, imensă. Era așa de mare, încît uriașul nu trebuise să se aplece ca să intre înăuntru. Ajuns înăuntru, încă o mai ținea pe Sofi într-o mînă și valiza și trompeta în cealaltă.

Se întoarse și rostogoli piatra în dreptul găurii, așa încît intrarea în peștera lui secretă nu mai putea fi observată din afară.

Acum, că intrarea fusese astupată, nici o rază de lumină nu mai pătrundea în peșteră. Totul în jur era negru.

Sofi se simți coborîtă spre pămînt, după care Uriașul

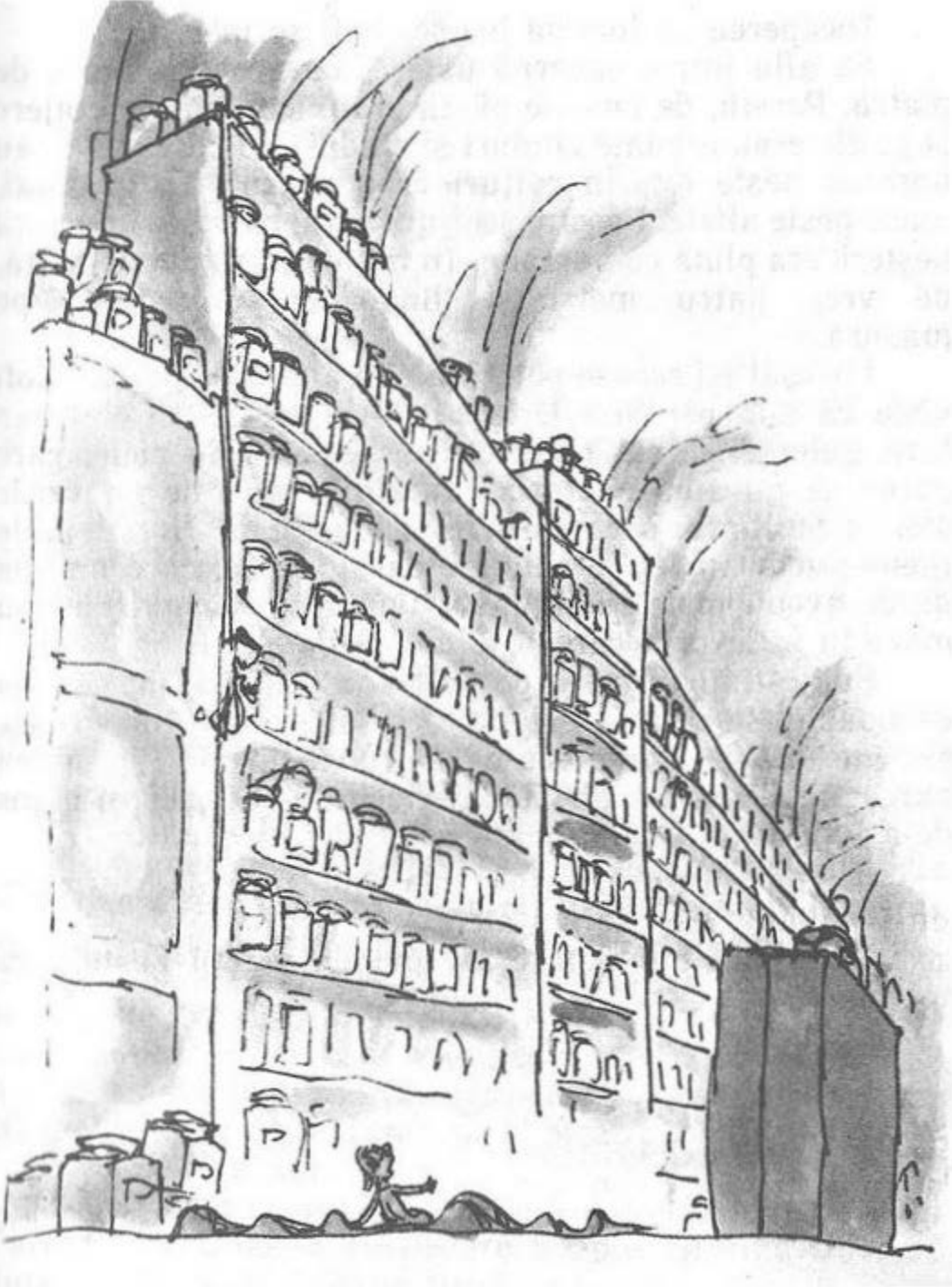

dădu drumul păturii jos. Paşii lui se depărtară şi Sofi rămase acolo, în întuneric, tremurînd ca o frunză.

«Se pregăteşte să mă mănînce, îşi spuse. Probabil că o să mă mînînce aşa crudă cum sînt.

Sau poate o să mă fiarbă înainte.

Sau poate mă prăjeşte. O să mă pună într-o tigaie cu grăsime încinsă, ca pe o felie de şuncă.»

Încăperea se lumină brusc. Sofi se uită în jur.

Se afla într-o cavernă uriaşă, cu acoperiş înalt, de piatră. Pereţii, de ambele părţi, erau acoperiţi de etajere şi pe ele erau aliniate rînduri şi rînduri de borcane. Erau borcane peste tot. În colţuri erau aşezate în grămezi, unele peste altele. Fiecare scobitură sau cavitate în pereţii peşterii era plină cu borcane. În mijloc era o masă înaltă, de vreo patru metri şi lîngă ea un scaun pe măsură.

Uriaşul îşi scoase pelerina şi o agăţă de perete. Sofi văzu că sub pelerină Uriaşul purta un fel de cămaşă fără guler şi o vestă murdară şi veche, de piele, care părea să nu aibă nasturi. Pantalonii erau de un verde şters şi mult prea scurţi pentru picioarele lui. În picioarele goale purta un fel de sandale caraghioase, care nu ştia de ce aveau nişte găuri mari tăiate pe margini şi una mare în faţă, prin care îi ieşeau degetele.

Sofi, stînd turceşte pe podeaua peşterii, în cămaşa de noapte, se uita la el prin ochelarii cu lentile groase şi rame de oţel. Tremura ca o frunză în vînt şi simţea parcă un deget de gheaţă alunecîndu-i în sus şi-n jos de-a lungul şirii spinării.

— Ha! strigă Uriaşul, mergînd spre ea şi frecîndu-şi mîinile. Ce are noi aici?

Vocea lui bubuitoare se lovi de pereţii peşterii ca un tunet.

U.B.P.

Uriaşul o culese pe Sofi cu o mînă, o purtă de-a curmezişul încăperii şi o aşeză pe masă.

«Acum o să mă mănînce», se gîndi Sofi.

Uriaşul se aşeză pe scaun atent la Sofi. Avea nişte urechi enorme. Fiecare era mare cît o roată de camion şi Uriaşul putea să le mişte înăuntru şi înafară după cum poftea.

— Eu este foame! tună el.

Zîmbi, arătîndu-şi nişte dinţi mari şi pătraţi, care stăteau în gura lui ca nişte felii uriaşe de pîine albă.

— T-te rog, nu mă mînca, se bîlbîi Sofi.

Uriaşul dădu drumul unui hohot de rîs:

— Numai pentru că eu este uriaş, tu crede că este un canibou care înguşe oameni?! strigă el. Tu are dreptate aproape. Uriaşii este toţi caniboi şi criminali! Şi ei înguşe frunze umane! Noi este în Ţara Uriaşilor acum. Uriaşii este peste tot. Acolo, afară, îl are pe faimosul Sfarmă-Oase. Sfarmă-Oase înghite două hapuri-papuri de frunze umane la cină în fiecare seară! Zgomotul de oase sfărîmate face crac-cranci la kilometri în jur.

— Au! zise Sofi.

— Sfarmă-Oase înguşe frunze umane numai din Turcia, zise uriaşul. În fiecare noapte, Sfarmă-Oase se duce în Turcia şi înghite turci.

Sentimentele patriotice ale lui Sofi se conturară brusc ll această remarcă şi deveni dintr-odată arţăgoasă:

— De ce turci? se răţoi ea. Englezii ce au?

— Sfarmă-Oase spune că turcii are gust mult mai suculent şi mai miambilicios! Sfarmă-Oase spune că frunzele umane din Turcia are o aromă mai binedispunătoare! Zice că turcii din Turcia are gust de pasăre... de găină... are gust de turcan!

— Probabil că da, zise Sofi.

— Sigur că da! strigă Uriaşul. Fiecare frunză umană este inconfundabilă şi diferită. Unele este bunidilicioase, altele este cîhoribile. Grecii este cîhoribili. Nici un uriaş nu mănîncă greci, niciodată!

— De ce? întrebă Sofi.

— Grecii din Grecia are toţi gust de grăsime şi sînt grecioşi, zise Uriaşul.

— Probabil că şi asta e adevărat, zise Sofi.

Se întrebă cu o tresărire de inimă cu ce o se termine discuţia asta despre mîncat oameni. Orice ar fi, *trebuie* să pară interesată de ceea ce zice şi să rîdă la glumele lui. Dar oare erau glume? Probabil că burta îşi aţîţa apetitul vorbind despre mîncare.

— Cum ziceam, continuă el, toate frunzele umane are arome diferite. Frunzele din Panama are gust puternic de pălării.

— De ce de pălării? întrebă Sofi.

— Tu nu este foarte deşteaptă, zise Uriaşul, mişcîndu-şi urechile înăuntru şi-nafară. Credeam că frunzele umane e pline de creier, dar capul tău e mai gol ca un doboleac.

— Îţi plac legumele? întrebă Sofi, sperînd să mute discuţia spre o hrană mult mai puţin primejdioasă.

— Tu încearcă să schimbi subiectul, zise Uriaşul sec. Noi are bîldiscuţie interesantă despre gustul frunzei umane. Frunza umană nu este o legumă.

— Dar, dar *plantele* au frunze, zise Sofi.

— Frunza *umană,* zise Uriaşul. Frunzele umane are două picioare şi plantele nu are picioare deloc.

Sofi nu-l mai contrazise. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să-l enerveze.

— Frunzele umane, zise Uriaşul, are dilioane de arome. De exemplu, frunzele umane din Ţara Galilor * are gust golicios, de peşte. Este ceva ciudat cu Ţara Galilor.

— Vrei să spui *balene* *, zise Sofi. Whales este cu totul altceva.

---

* Joc de cuvinte: «Whales» — Ţara Galilor şi «whales» — balene se pronunţă identic în limba engleză.

— Balenele e balene, zise Uriaşul. Nu te mîştojuca cu cuvintele. Îţi dau acum alt exemplu: frunzele umane din Jersey are cel mai dezgustăcios, lînos şi gîdilicios la limbă gust. Frunzele umane din Jersey are gust de pulovere.

— Vrei să spui de jerseuri, zise Sofi.

— Iar te mîştojoci cu cuvintele! strigă el. Nu mai face aşa! Este un subiect serios şi gravrăjitor. Pot să continui?

— Te rog! spuse Sofi.

— Danezii din Danemarca are gustul foarte apropiat de gustul cîine, continuă Uriaşul.

— Sigur, zise Sofi. Au gust de dog danez.

— Greşit! strigă Uriaşul, lovindu-se cu palmele peste coapse, danezii din Danemarca are gust de cîine fiindcă are gust de *labrador*.

— Atunci ce gust au oamenii din Labrador? întrebă Sofi.

— De danezi! strigă triumfător Uriaşul. Marele danez!

— Nu-i aşa că te cam zăpăceşti? zise Sofi.

— Eu este un uriaş zăpăcit. Dar încearcă. Şi încă nu este aşa de zăpăcit ca ceilalţi uriaşi. Aia care galopează în fiecare seară la Wellington după cină.

— Wellington? Unde este Wellington?

— Capul tău este plin de muşte storcite, zise Uriaşul. Wellington este în Noua Zeelandă. Frunzele umane din Wellington are un gust extraordinar de miambunidilicios, zice uriaşii care-i mănîncă.

— Şi ce gust au oamenii din Wellington? întrebă Sofi.

— De generali, zise Uriaşul.

— Sigur, zise Sofi, ar fi trebuit să-mi imaginez.

Sofi hotărî că discuţia ţinuse destul. Dacă tot era să fie mîncată, mai bine s-o mănînce odată decît s-o ţină aşa.

— Ce fel de fiinţe umane mănînci *tu?* întrebă tremurînd.

— *Eu?* — urlă Uriaşul, şi vocea lui făcu să zornăie borcanele pe rafturi. Eu să mănînc frunze umane? Asta niciodată! Alţii, da! Alţii hăpăie în fiecare seară, dar nu eu! Eu este un uriaş anormal. Eu este un uriaş greşit şi bun. Eu este singurul uriaş greşit şi bun din ţară. Eu este URIAŞUL CEL BUN ŞI PRIETENOS! Eu este U.B.P. Pe tine cum te cheamă?

— Pe mine mă cheamă Sofi, zise ea, venindu-i cu greu să creadă vestea bună pe care o auzise.

Uriaşii

— Dar dacă eşti aşa de bun şi prietenos, de ce m-ai luat din patul meu şi ai fugit cu mine?

— *Pentru că tu ai văzut pe mine,* răspunse Uriaşul cel Bun şi Prietenos. dacă cineva vede un uriaş, atunci el sau ea trebuie luată rapidiat.

— De ce? întrebă Sofi.

— Pentru că frunzele umane nu crede în uriaşi, aşa-i? Frunzele umane nu crede că noi există.

— Eu cred, zise Sofi.

— Da, dar asta numai pentru că *tu ai văzut pe mine!* strigă U.B.P. Eu nu poate să lase pe *nimeni,* nici măcar pe fetiţe, să vadă pe mine şi să rămînă acasă. Primul lucru pe care l-ar face ar fi să împrăpăştie vestepovestea că tu a văzut cu ochii tăi un uriaş şi pe urmă o să înceapă o vînătoare de uriaşi, o vînzoagitaţie mare de frunze umane care caută uriaşul care ai văzut tu. Toţi o să tropăiască şi o să fugărească pe mine cu cine ştie ce ca să mă prindă şi să mă închidă într-o cuşcă ca să se holbeze la mine. O să pună pe mine într-o grădină zoologică sau într-o circolivie cu toţi hipopotonţii şi crocaocodilii.

Sofi ştiu că uriaşul avea dreptate. Dacă cineva raporta că văzuse un uriaş vînînd noaptea copii pe străzi, ar fi cu siguranţă o agitaţie pe tot globul.

— Eu pariază cu tine, continuă U.B.P., că dacă nu te-aş fi furăpit tu ai fi împrăştiat vestea peste tot, aşa-i?

— Probabil că da, zise Sofi.

— Asta nu se poate! zise U.B.P.

— Şi ce-o să se întîmple cu mine acum? întrebă Sofi.

— Dacă tu pleacă înapoi, o să spună la toată lumea, zise U.B.P., şi, mai mult ca sigur, o să zbîrnîie teleflăşui-

toarele şi radiochiţăitoarele. Nu poate decît să te ţină cu mine pentru toată viaţa.

— A, nu! ţipă Sofi.

— Ba da, zise U.B.P. Dar te previn, să nu se ducă să se vînzoplimbe afară din peşteră, că ăla o să-şi fie sfîrmirşitul. Acum o să-ţi arăt cine o să te mănînce dacă prinde şi cea mai mică firimitură de la tine.

Uriaşul cel mare şi prietenos o luă pe Sofi de pe masă şi o duse la intrarea în peşteră. Rostogoli piatra uriaşă într-o parte şi zise:

— Uită-te afară, fetiţo, şi spune la mine ce vede.

Sofi, stînd în mîna uriaşului, îşi aruncă privirea afară.

Soarele era sus acum, strălucind fără milă peste pămîntul pustiu, cu pietre albastre şi copaci fără viaţă.

— Vede pe ei? întrebă U.B.P.

Sofi, încruntîndu-şi privirea printre razele puternice de soare, văzu cîteva siluete enorme mişcîndu-se printre

pietre la vreo două-trei sute de metri în faţa ei. Alţi trei sau patru stăteau nemişcaţi pe pietre.

— Este Ţara Uriaşilor, zise U.B.P. Toţi este uriaşi aici.

Era o imagine şocantă. Uriaşii erau complet goi, cu excepţia unei fuste scurte pe care o purtau în jurul taliei şi pielea le era brună, arsă de soare. Dar ceea ce o alarma cel mai mult era dimensiunea lor. Erau colosali; de departe mai înalţi şi mai masivi faţă de Uriaşul Bun şi Prietenos în mîna căruia stătea acum. Şi, vai, ce oribil arătau! Unii dintre ei aveau burţi deformate şi toţi aveau braţe lungi şi picioare mari. Erau prea departe de ea ca să le poată distinge feţele, şi poate era mai bine aşa.

— Dar ce fac acolo? întrebă Sofi.

— Nimic, zise U.B.P. Se umbălă şi se tumbălă pe aici şi aşteaptă să vină noaptea. Pe urmă o să tropăie la locuri unde trăieşte oameni, ca să găsească cina.

— Vrei să spui în Turcia, zise Sofi.

— Sfarmă-Oase în Turcia, sigur, zise U.B.P. Dar ceilalţi o să fîlfîie prin alte locuri, ca Wellington pentru gust de generali sau Panama pentru gust de pălării. Fiecare are locul lui preferat.

— Dar în Anglia se duc vreodată? întrebă Sofi.

— Deseori, zise U.B.P. Zice că englezii are gust foarte bun de crodscalop.

— Nu sînt sigură că ştiu ce înseamnă asta, zise Sofi.

— Ce înseamnă, nu contează, zise U.B.P. Eu nu poate întotdeauna să aibă dreptate. De fapt, foarte des are nedreptate.

— Şi toţi uriaşii ăştia fioroşi se duc la noapte să mănînce oameni? întrebă Sofi.

— Toţi înguşă frunze umane în fiecare noapte; toţi, în afară de mine. De-aia o să-ţi găseşti sfîrmîrşitul dacă vreunul pune gurlaba pe tine. O să fii slorbită ca o bucăţică de plăcintă de doboleac, într-o singură înghiţitură.

— Dar să mănînci oameni este oribil! strigă Sofi. Este îngrozitor. De ce nu-i opreşte nimeni?

— Şi cine, mă rog, să-i stopească?

— Nu poţi tu? zise Sofi.

— Nici într-o mie de bani! strigă U.B.P. Toţi uriaşii mîncători de oameni e enormi şi foarte fioroşi! Este cel puţin de două ori lăţimea mea şi de două ori majestatea mea!

— De două ori mai înalţi ca tine?!? de minună Sofi.

— Pe puţin! zise U.B.P. Tu îi vede la distanţă, dar aşteaptă să se apropiască. Uriaşii ăia are cel puţin o douăzeci de metri înălţime şi muşchi puriaşi. Eu este chichineaţă, e ciot. Opt metri e ca sămînţurile în Ţara Uriaşilor.

— Nu-ţi face probleme pentru asta, zise Sofi. Părerea mea este că eşti foarte bine. Pînă şi degetele de la picioarele tale sînt cît nişte cîrnaţi.

— Mai mari, zise U.B.P., arătînd mîndru de sine. Este mari ca nişte cîrsalamuri.

— Cîţi uriaşi sînt în total? întrebă Sofi.

— Nouă, cu toţii, zise U.B.P.

— Asta înseamnă, zise Sofi, că în lume, în fiecare

noapte, nouă nefericiţi sînt smulşi, răpiţi şi mîncaţi de vii?

— Mai mulţi, zise U.B.P. Depinde, vezi, de cît de mari e frunzele umane. Frunzele japoneze e foarte mici, aşa că mănîncă cam şase, ca să se sature. Alţi, ca norvegienii sau americanii, este aşa de mari, că doi sau trei este pe săturate.

— Dar uriaşii ăştia revoltători se duc în toate ţările de pe glob? întrebă Sofi.

— Toate ţările, în afară de Grecia, răspunse U.B.P. Ţara pe care o vizitează depinde de cum se simte uriaşul. Cînd afară este foarte cald, uriaşii se simte ca o sfîrtigaie şi atunci tropăie sus în bîrnord, să prindă un eschimos sau doi, să se răcorească. Un eschimos grăsun e ca un baton de îngheţată pentru tine.

— Te cred pe cuvînt, zise Sofi.

— Şi într-o bîrnoapte, cînd uriaşii treburniţează de frig, se duce să-şi bage nasul în ţările calde, ca să înguşe nişte frigendezi.

— Este absolut revoltător zise Sofi. Şi dacă tu m-ai pune jos şi eu n-aş duce la el, zise Sofi, chiar m-ar mînca?

— Ca pe o muscalbină! zise U.B.P. Mai mult, tu este aşa de mică, că nici nu te mestecă. Primul care te vede te culege cu degetele şi hap!, te duci ca o picătură de picapă.

— Hai să mergem înăuntru, zise Sofi, nu mai pot nici să mă uit la ei.

Incredibilele urechi

Înăuntru, în peşteră, Uriaşul cel Bun şi Prietenos o aşează din nou pe Sofi pe masa imensă.

— Se simte conforbine în cămaşa de noapte? întrebă el. Nu este bîrfrig?

— Mă simt bine, zise Sofi.

— Eu nu poate să nu se gîndească la biata mamă şi tatăl tău, zise U.B.P. Trebuie că acum ei sare şi se agită peste tot prin casă, strigînd: «Alo, alo, unde a plecat Sofi?»

— N-am mamă şi tată, zise Sofi. Au murit amîndoi cînd eram bebeluş.

— O, sclătituţă mică! zise U.B.P. Nu-i aşa că simte lipsa la ei foarte tare?

— Nu prea. Pentru că nu i-am cunoscut, zise Sofi.

— Tu mă face trist, zise U.B.P., frecîndu-se la ochi.

— Nu fii trist, zice Sofi. Nimeni n-o să fie îngrijorat prea tare din cauza mea. Locul de unde m-ai luat este orfelinatul satului. Toţi copiii de acolo sînt orfani.

— Tu eşti norfană?

— Da.

— Şi cîţi este acolo?

— Zece, zise Sofi. Toate fetiţe.

— Era bine la tine acolo? întrebă U.B.P.

— Nu-mi plăcea deloc, zise Sofi. Femeia care conduce orfelinatul se numeşte doamna Clonkers şi dacă ne prindea că nu respectăm regulile, adică dacă te dădeai jos din pat noaptea sau dacă nu-ţi împătureai lucrurile, erai pedepsită.

— Şi cum era pedepsirea?

— Ne încuia în pivniţă o zi şi o noapte, fără apă şi fără mîncare.

— Cotoronţăitoarea naibii! se lamentă U.B.P.

— Era cumplit, zise Sofi. Ne era foarte frică, fiindcă erau şobolani acolo. Se auzeau cum mişună.

— Nenorocita de vrăjigodie! Asta e cea mai mare oroare pe care a auzit-o vreodată!

Deodată, o lacrimă enormă, care ar fi umplut o găleată, se rostogoli pe obrazul uriaşului şi căzu cu zgomot pe jos, făcînd o baltă.

Sofi se uita minunîndu-se: «Ce creatură ciudată şi capricioasă, se gîndi ea. Cînd îmi spune că am capul plin de muşte storcite, cînd i se înmoaie sufletul pentru mine fiindcă doamna Clonkers ne încuia în pivniţă.»

— Ceea ce mă îngrijorează pe mine, zise Sofi, este că trebuie să stau în locul ăsta pentru tot restul vieţii. Orfelinatul era groaznic, dar nu stăteam acolo toată viaţa.

— E numai vina mea, zise U.B.P., fiindcă te-am furăpit.

O altă lacrimă uriaşă apăru în ochiul lui şi căzu pe podea.

— Dar dacă mă gîndesc bine, n-o să stau chiar atît de mult, zise Sofi.

— La mine e teamă că da, zise U.B.P.

— Nu, n-o să stau, zise Sofi. Brutele alea de afară tot o să mă prindă mai devreme sau mai tîrziu şi o să mă mănînce la ceai.

— Eu nu lasă niciodată să se întîmple aşa ceva, zise U.B.P.

Pentru cîteva momente, peştera rămase în linişte. Apoi Sofi zise:

— Pot să te întreb ceva?

— Zispune repede, zise U.B.P.

— Poţi, te rog, să-mi spui ce făceai la noi în sat azinoapte? De ce băgai trompeta aia lungă în dormitorul copiilor Goochey şi suflai în ea?

— A-ha! zise U.B.P., îndreptîndu-se dintr-odată în scaun. Acuma tu bagă nasul în treaba altora, ca o cioctocnitoare!

— Şi valiza care o cărai, zise Sofi. Ce este toată povestea asta?

U.B.P. se uită suspicios la fetiţa care stătea cu picioarele încrucişate pe masă.

— Tu cere la mine să afle pardonsecrete mari, zise

el. Secrete pe care nimeni nu le-a auzit pînă acum.

— Nu spun la nimeni, zise Sofi. Jur! Cum aş putea? Sînt sechestrată aici pentru toată viaţa.

— Tu poate să spună la ceilalţi uriaşi.

— Nu, n-aş putea. Mi-ai spus că o să mă mănînce în momentul cînd o să mă vadă.

— Aşa o să facă, zise U.B.P. Tu este o frunză umană şi frunzele umane este ca căpşuni cu prişcă pentru uriaşii ăia.

— Dacă o să mă mînînce în momentul cînd o să mă vadă, n-o să am timp să spun o vorbă, nu? zise Sofi.

— N-o să ai, zise U.B.P.

— Atunci de ce-ai spus că aş putea să le spun?

— Pentru că eu este plinochi şi bîzgîrdaci, zise U.B.P. Dacă ascultă la tot ce spune, o să capete durere de urechi.

— Te rog, spune-mi ce făceai în sat la noi, zise Sofi. Promit că poţi să ai încredere în mine.

— O să mă înveţe cum să facă un elefund? întrebă U.B.P.

— Ce vrei să spui? întrebă Sofi.

— Mi-ar place foarte mult să am un elefund, să călăresc pe el, zise visător U.B.P. Mi-ar place aşa de mult să am un elefund mare şi gresel, să călăresc pe el prin păduri verzi şi să culeg fructe piersucoase din pomi toată ziua. Asta este o ţară sfîrfierbinte şi pustristă, în care trăieşte noi. Nimic nu creşte în afară de cacaveţi. Mi-ar place să meargă în altă parte şi să culeagă fructe piersucoase dimineaţa devreme, pe spatele unui elefund.

Sofi fu mişcată de această ciudată mărturisire.

— Poate că într-o zi o să ai un elefant, zise ea. Şi fructe zemoase. Dar acum, spune-mi ce făceai în satul nostru?

— Dacă chiar vrea să ştie ce făcea în satul tău, zise U.B.P., sufla un vis în dormitorul copiilor ălora.

— Suflai un vis? zise Sofi. Cum adică?

— Eu este un uriaş care suflă vise, zise U.B.P. Cînd toţi ceilalţi uriaşi tropăie cine ştie încotoro ca să sloarbă frunze umane, eu se fofilează în alte locuri să sufle vise în dormitorul copiilor care doarme. Vise frumoase. Vise minunate şi aurii, care face pe copii bucuraţi.

— Stai puţin, zise Sofi. De unde iei tu visele astea?

— Le colecţionează, zise U.B.P., fluturîndu-şi braţul spre rîndurile de borcane de pe etajere. Are dilioane.

— Bine, dar nu poţi să *colecţionezi* un vis, zise Sofi. Visul nu este ceva ce poţi să-l prinzi şi să-l ţii în mînă.

— Tu nu poate să înţeleagă asta, zise U.B.P. De aia eu nu doreşte să spună la tine.

— Hai, te rog, spune-mi zise Sofi. O să înţeleg! Te rog! Spune-mi cum colecţionezi vise. Spune-mi toată povestea!

U.B.P. se aşează confortabil pe scaun şi-şi încrucişă picioarele sub el.

—Visele, zise el, este lucruri misterioase. Zboară de jur-împrejur în aer ca nişte bule ceţoase şi fîşoptitoare. Şi caută mereu oameni adormiţi.

— Poţi să le vezi? întrebă Sofi.

— La început nu.

— Atunci cum poţi să le prinzi, dacă nu le vezi? întrebă Sofi.

— A-ha! zise U.B.P. Acum ajunge la pardonsecretele cele mai întunecate!

— Nu spun la nimeni!

— Eu are încredere în tine, zise U.B.P.

Închise ochii şi nu se mişcă pentru un moment, timp în care Sofi aşteptă curioasă.

— Visul, zise el, cum zboară el fîlfîind noaptea prin aer, face un clingbîzsunet argintiu aşa de slab, că este imposibil pentru o frunză umană să-l audă.

— Dar tu poţi să-l auzi? întrebă Sofi.

U.B.P. îndreptă degetul arătător spre urechile lui mari cît roţile de camion pe care începu să le mişte înăuntru şi înafară.

— Le vezi? — întrebă el.

— N-ar putea să-mi scape, zise Sofi.

— S-ar putea să pară cam proposteroase la tine, zise U.B.P., dar trebuie să creadă că ele este cu totul extraobişnuite. Nu trebuie luate în rîsdicol.

— Sînt sigură de asta, zise Sofi.

— Cu ele poate să audă cel mai mic fîsunet.

— Vrei să spui că poţi să auzi sunete pe care eu nu pot să le aud? întrebă Sofi.

— Tu este surdă ca o găluşcă în comparaţie cu mine!

strigă U.B.P. Tu aude numai sunete bubuitoare cu perfurechile alea mici ale tale. Eu pot să aud toate secretele şopticioase din lume!

— Ca de exemplu, ce? întrebă Sofi.

— În ţara ta, zise el, poate să audă zgomotul paşilor de gărgăriţe care umblă pe frunze.

— Chiar aşa? zise Sofi începînd să fie impresionată.

— Mai mult, eu aude paşii foarte tare, zise el. Cînd o gărgăriţă merge pe o frunză, eu aude paşii «planc-planc», ca paşii de uriaş.

— Doamne, Dumnezeule! zise Sofi. Şi ce altceva poţi să mai auzi?

— Poate să audă furnicile cum clănţăne una la alta cînd scurmă pămîntul.

— Vrei să spui că auzi furnicile cum vorbesc? întrebă Sofi.

— Fiecare cuvinţel! zise U.B.P. Deşi nu înţelege limba.

— Zi-i mai departe! zise Sofi.

— Cîteodată, cînd noaptea este foarte senină, zise U.B.P., dacă potriveşte urechile în direcţia bună — şi

în momentul ăsta îşi mişcă urechile în aşa fel încît erau îndreptate spre tavan —, dacă le potriveşte aşa cînd noaptea e senină, poate să audă o muzică îndepărtată care vine de la stelele din cer.

Un tremur scurt traversă trupul lui Sofi. Rămase liniştită, aşteptînd să continue.

— Urechile mi-a spus mie că te uitai pe fereastră azinoapte, zise U.B.P.

— Dar eu n-am făcut nici un zgomot, zise Sofi.

— A auzit cum bătea inima ta de peste drum, zise U.B.P.: tare ca o tobă.

— Spune mai departe, zise Sofi. Te rog!

— Poate să audă plantele şi copacii.

— Vorbesc? întrebă Sofi.

— Nu chiar vorbeşte, zise U.B.P., dar face zgomote. De exemplu, dacă eu ajunge la o floare frumoasă şi îi suceşte codiţa pînă se rupe, floarea ţipă. Poate să audă cum ţipă, foarte clar.

— Vai de mine! se văită Sofi. Îngrozitor!

— Ţipă cum ai ţipa tu, dacă cineva suceşte un braţ pînă se desprinde de corp.

— Chiar e adevărat? întrebă Sofi.

— Tu crede că eu spune poveşti păcălicioase?

— E totuşi greu de crezut.

— Atunci eu se opreşte în momentul ăsta! zise U.B.P. supărat. Eu nu vrea să fie considerat fantasist.

— Nu, nu te consider în nici un fel, îl imploră Sofi. Te cred! Pe cuvîntul meu! Te rog, spune mai departe!

U.B.P. se uită la ea un timp cu o privire fixă şi grea. Sofi îi susţinu privirea şi, treptat, faţa i se destinse.

— Te cred, zise ea abia şoptit. Ştia că-l ofensase.

— Eu nu aş fantasi la tine, zise U.B.P.

— Ştiu că nu, zise Sofi. Dar trebuie să înţelegi că nu pot să cred lucruri neobişnuite ca astea, aşa, dintr-odată.

— Înţelege asta, zise U.B.P.

— Aşa că, te rog să mă ierţi, şi continuă, zise ea.

— Cu copacii e la fel ca şi cu florile. Dacă taie cu toporul, trunchiul unui copac mare, aude un zgomot care vine dinăuntru, din inima copacului.

— Ce fel de sunet? întrebă Sofi.

— Un muget slab, zise U.B.P. Este ca un sunet care-l face un om bătrîn care moare încet.

Se opri. Peştera era cufundată într-o linişte desăvîrşită.

— Copacii trăieşte şi creşte exact ca mine şi ca tine, zise el. Este vii. La fel şi plantele.

Stătea foarte drept în scaun acum şi palmele îi erau lipite una de alta, în dreptul pieptului. Faţa i se luminase, iar ochii îi străluceau ca două stele.

— Aşa sunete minunate şi groaznice aude! zise el. Unele dintre ele nu ai dori să le auzi! Dar altele este ca o muzică de sărbătoare!

Părea transfigurat de gînduri. Faţa îi era minunată, luminată parcă de un val de emoţie.

— Mai spune-mi, zise Sofi în şoaptă.

— Să auzi şoricimea vorbind! zise el. Şoricimea vorbeşte tot timpul unii cu alţii şi eu îi aude tare, ca vocea mea.

— Şi ce spun? întrebă Sofi.

— Asta numai şoricimea ştie, zise el. Şi păianjenii vorbeşte destul. Poate n-ai zice, dar păianjenii este nişte clănţănitoare teribile. Şi cînd îşi ţese pînza cîntă, tot timpul! Cîntă mai frumos ca o miercîrlie.

— Şi ce mai auzi? întrebă Sofi.

— Cele mai mari clănţăcănitoare este omizile, zise U.B.P.

— Ce zic?

— Se harţăceartă tot timpul, care o să fie cel mai frumos fluture. Numai asta zice.

— Acum pluteşte vreun vis pe-aici? întrebă Sofi.

U.B.P. mişcă urechile de jur-împrejur, ascultînd cu atenţie. Scutură capul.

— Nu este nici un vis aici, zise el. Doar în borcane. Eu are un loc anume unde prinde vise. Ele nu vine foarte des în Ţara Uriaşilor.

— Şi cum le prinzi?

— Aşa cum face tu ca să prindă fluturi, zise U.B.P. Cu o plasă.

Se sculă în picioare şi traversă peştera spre un colţ. Sprijinit de perete era un băţ de vreo opt metri, cu o plasă la capăt.

— Asta este prinzătorul de vise, zise el, luînd băţul

într-o mînă. În fiecare dimineață se duce afară să prindă vise noi, să le pună în borcane.

Dintr-odată, păru că-și pierde interesul în conversație.

— Este foame la mine, zise el. E timpul de mîncare.

Cacaveți

— Dar dacă tu nu mănînci oameni, ca ceilalți, zise Sofi, din ce trăiești?

— Asta este o problemă delicabilă și chinuicioasă pe aici, răspunse U.B.P. În țara asta pustristă, mîncări vesele ca ananași și porcotlete pur și simplu nu crește. De fapt nu crește nimic în afară de o legumă extrem de cîhoribilă. Se numește cacavete.

— Cacavete? repetă Sofi. Așa ceva nu există!

U.B.P. se uită la Sofi și zîmbi, arătîndu-i vreo douăzeci din dinții lui pătrați și albi.

— Ieri nu credea în uriași, așa-i? Astăzi nu crede în cacaveți. Numai pentru că s-a întîmplată *să nu vadă* ceva cu sclipochii ăia mici ai tăi, nu crede că există! Atunci ce mai spune despre marele sareșotron?

— Poftim? zise Sofi.

— Dar despre cocoșar?

— Ce mai e și asta? zise Sofi.

— Sau despre năzbestie.

— Ce? întrebă Sofi.

— Sau crancicodil?

— Astea sînt animale? întrebă Sofi.

— Animale *obișnuite,* zise U.B.P., mulțumit de sine. Eu nu este un uriaș foarte cunoscător, dar se pare la mine că tu este o frunză umană nimicștiutoare. Creierul tău e plin de lînă de paie.

— Vrei să spui lînă de *oaie,* zise Sofi.

— Ceea ce spune și ceea ce *vrea* să spună e două lucruri diferite, anunță cu măreție U.B.P. Acuma o să arate la tine un cacavete.

U.B.P. deschise larg un dulap masiv și scoase afară cel mai ciudat lucru pe care Sofi îl văzuse vreodată. Avea jumătate din lungimea unui om normal, și era mult mai gros. Era gros la mijloc cît un butoi, negru, cu dungi

albe în lungime și acoperit peste tot cu niște noduri mari.

— Asta este revoltăciosul cacavete! strigă U.B.P., fluturîndu-l într-o parte și-n alta. Îl urăște! Îl scuipățuiește! Îl repungă! Da, fiindcă refuză să înghită frunze umane ca ceilalți uriași, trebuie să înguşe toată viața cacaveți. Dacă nu, aș fi numai oale și piese.

— Vrei să spui piele și oase, zise Sofi.

— Știu că este «piele și oase», zise U.B.P., dar te rog înțelege că n-are ce să facă dacă zice cîte o dată cuvintele bulibamestecate. Eu încearcă tot timpul să vorbească cît poate de bine.

Uriașul cel Bun și Prietenos deveni dintr-odată așa de pierdut, încît Sofi se întristă.

— Îmi pare rău, zise ea, n-am vrut să te rănesc.

— N-a existat niciodată nici o şcoală în Ţara Uriaşilor, zise U.B.P. trist.

— Dar n-ar fi putut mama ta să te înveţe? întrebă Sofi.

— *Mama* mea? strigă U.B.P. Uriaşii nu are mamă! Tu trebuie *să ştie* asta.

— Nu, n-am ştiut, zise Sofi.

— Cine a auzit de *femeie* uriaş? strigă U.B.P., rotindu-şi cacavetele deasupra capului ca un baston. Nu există aşa ceva! Niciodată n-o să existe. Uriaşii e toţi bărbaţi!

Sofi era puţin încurcată.

— În cazul ăsta, întrebă ea, cum te-ai născut?

— Uriaşii nu se naşte, răspunse U.B.P. Uriaşii *apare,* şi asta e tot ce poate să spună. *Apare,* pur şi simplu, ca soarele şi stelele.

— Şi tu cînd ai apărut? întrebă Sofi.

— Eu cum ar putea să ştie aşa ceva? zise U.B.P. A fost aşa demult, că nu poate să numere.

— Vrei să spui că nu ştii nici măcar *cîţi ani ai?*

— Nici un uriaş nu ştie aşa ceva, zise U.B.P. Tot ce ştie este că e foarte bătrîn şi uscofîlcit. Poate la fel de bătrîn ca Pămîntul.

— Şi ce se întîmplă cînd uriaşii mor? întrebă Sofi.

— Uriaşii nu moare niciodată, răspunse U.B.P. Cîteodată dispare, şi atunci nimeni nu ştie unde. Dar cei mai mulţi trăieşte, şi trăieşte, ca nişte întinde-timpi.

U.B.P. ţinea încă impunătorul cacavete în mîna stîngă şi acum băgă un capăt în gură şi muşcă din el o bucată mare. Începu să mestece şi zgomotul care se auzea era cel pe care-l face gheaţa cînd se sparge.

— E scîrbălos! vorbi el cu gura plină, împrăştiind în jur bucăţi mari de cacavete, ca nişte gloanţe, în direcţia în care se afla Sofi. Sofi ţopăia pe masă, ferindu-se de ele.

— E desgustricat! gîlgîi el. E greţoscuipabil! E muciimpuţit. Încearcă şi tu scîrbăloşenia asta de cacavete! Hai, încearcă!

— Nu, mulţumesc, spuse Sofi, trăgîndu-se înapoi.

— Numai asta o să înguşe de acum încolo, aşa că mai bine încearcă, să te obişnuieşti, zise U.B.P. Hai, sclătituţă mică, încearcă!

Sofi luă o muşcătură mică.

— *Ptiu!* făcu ea. Oh, Doamne! Ajutor! (scuipă tot afară). Are gust de piele de broască! spuse ea gîfîind. Şi de peşte stricat!

— Mai rău! strigă U.B.P., rîzînd răsunător. La mine se pare că are gust de ouă clocioase şi de viermişcători.

— Chiar trebuie să mîncăm aşa ceva? întrebă Sofi.

— Trebuie, dacă nu vrea să ajungă aşa de subţire că n-o să se mai vadă prin caerul transperant.

— Prin *aerul transparent,* zise Sofi. Caer e cu totul altceva.

Din nou un zîmbet neputincios apăru pe faşa lui U.B.P.

— Cuvintele, zise el, este aşa o problemă zgîndăreaţă şi chinuitoare pentru mine, toată viaţa. Tu trebuie să aibă răbdare şi să nu mă mai conoprească. Ţi-am spus înainte, eu ştie *exact* ce cuvinte vrea să spună, dar într-un fel sau altcumva, ele iese întotdeauna scălpocite.

— Asta se poate întîmpla oricui, zise Sofi.

— Nu aşa cum se întîmplă la mine, zise U.B.P. Eu vorbeşte cea mai îngrozitoare limbă bengleză.

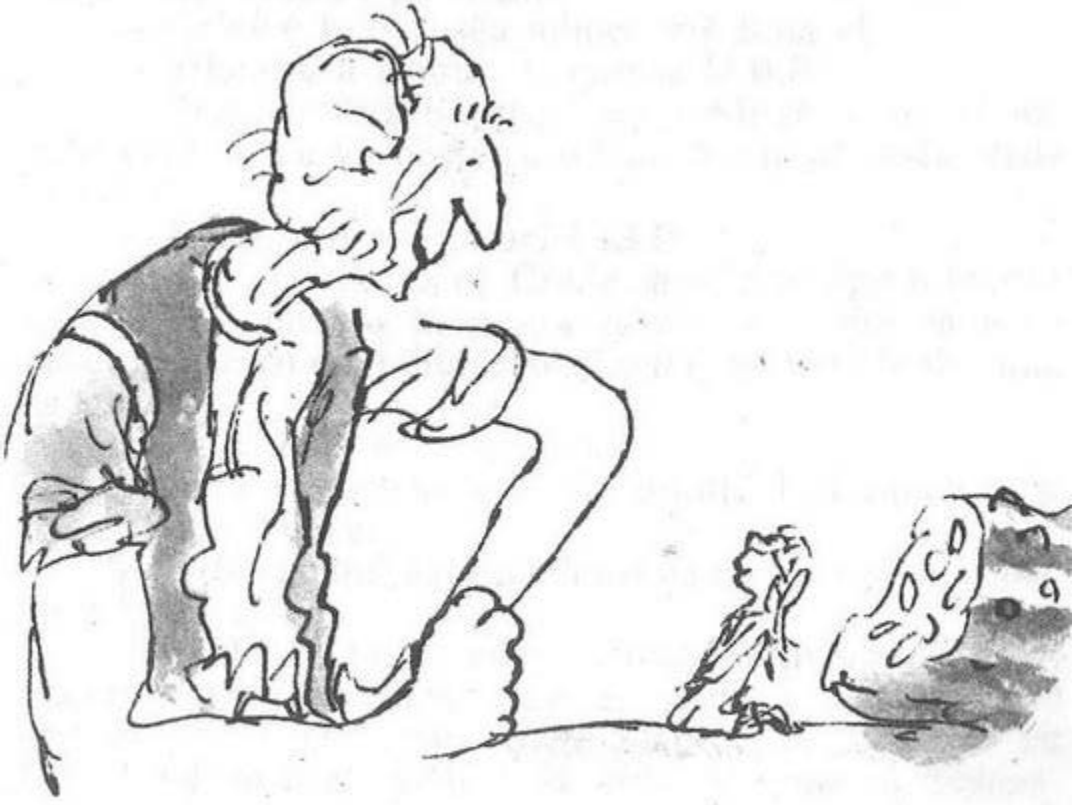

— Eu cred că vorbeşti minunat, zise Sofi.

— Da? întrebă U.B.P., luminîndu-se. Chiar crezi?

— Pur şi simplu minunat! repetă ea.

— Ăsta este cel mai frumos cadar care l-am primit vreodată! strigă U.B.P. Eşti sigură că nu baţi mişto de mine?

— Bineînţeles că nu, zise Sofi. Îmi place la nebunie felul cum vorbeşti.

— Ce minunat! strigă U.B.P., strălucind de bucurie. Ce veserie buculoasă pe capul meu, aşa, dintr-o parte!

— Ascultă, zise Sofi, nu *trebuie* să mîncăm cacaveţi. Pe cîmpurile din jurul satului meu cresc tot felul de legume, care mai de care mai bune: morcovi, conopidă... Poţi să iei de acolo cînd te mai duci.

U.B.P. îşi ridică mîndru în aer capul lui mare.

— Eu este un uriaş onorabil, zise el. Eu mai bine roade cacaveţi scîrbaloşi decît să fure de la alţii.

— Dar *pe mine* m-ai furat, zise Sofi.

— Nu te-am furat foarte tare, zise U.B.P., zîmbind drăgăstos. Şi, oricum, tu nu eşti decît o fetiţă mică.

Suge-Sînge

La un moment dat, un sunet puternic veni prin gura peşterii şi o voce ca un tunet strigă:

— Ronţ! Este acolo Ronţ? Te aude bîlborosind! La cine bîlboroseşte tu, Ronţ?

— Atenţie! şopti U.B.P. Este Suge-Sînge!

Dar înainte să termine de vorbit, piatra de la intrare se rostogoli într-o parte şi un uriaş de vreo douăzeci de metri, de două ori şi mai bine înălţimea lui U.B.P., intră, aplecîndu-se, în peşteră. Era gol, cu excepţia unei bucăţi de cîrpă în jurul taliei.

Sofi era pe masă. O bucată mare de cacavete se afla pe masă, lîngă ea. Se ascunse după ea.

Creatura intrase tropăind în peşteră şi stătea acum drept, dominîndu-l pe U.B.P.

— Cu cine bîlborosea adineauri? tună el.

— Bîlborosea singur, răspunse U.B.P.

— Draci-vîrcolaci? strigă Suge-Sînge. Gîndaci uscaţi! tună el. Tu vorbeşte cu o frunză umană, asta crede la mine!

— A, nu, nu! se văicări U.B.P.

— Bab dab! bubui el. Crede că tu a furăpit o frunză umană şi a adus-o în gaura ta ca să o ţină ca pe o pisicîine. Acum eu o dibuieşte şi o înguşe înainte de cină, ca gustare.

Bietul U.B.P. era îngrozit.

— N-nu e nimeni aici! se bîlbîi el. Pă-pleacă şi lă-la-să-mă-n-pace!

Suge-Sînge îndreptă un deget ca un trunchi de copac spre U.B.P.:

— Ronţăitor mîrşa-parşi-viclean! Beţivan de pîrţînsticlă! Trosnitor de fîşînpocuri! Eu se duce acum să caute prin-prejumările! zise Suge-Sînge, apucîndu-l pe U.B.P. de un braţ. Şi tu o să ajute la mine să găseas-

că! Împreună o să dibocheasca bunătatea de frunzuliță umană! strigă el.

U.B.P. avea de gînd s-o mături cumva pe Sofi jos de pe masă imediat ce găsea momentul prielnic și s-o ascundă la spate. Dar momentul prielnic nu se ivi. Sofi, ascunsă după bucata enormă de cacavete, se uita la cei doi uriași depărtîndu-se de masă. Suge-Sînge era o arătare hidoasă și înspăimîntătoare. Avea pielea roșie-maronie, acoperită de un păr negru pe piept, pe brațe și pe burtă. Pe cap, părul era lung, închis la culoare și încurcat. Fața îi era rotundă și dezgustătoare, cu ochi mici, ca niște găuri negre. Nasul era mic și turtit, dar gura era enormă, cuprinzîndu-i aproape toată fața, de la o ureche la cealaltă, ca o pereche de cremvurști violeți, așezați unul peste altul. Dinții, galbeni și ascuțiți, ca niște bucăți de piatră, ieșeau afară printre cele două buze violete și rîuri de salivă îi curgeau pe barbă. Nu era deloc greu de crezut că bruta înfiorătoare mînca bărbați, femei și copii în fiecare noapte.

Suge-Sînge, ținîndu-l încă pe U.B.P. de braț, examină rîndurile după rînduri de borcane.

— Tu și borcanele tale zornăitoare! strigă el. Ce pune în ele?

— Nimic care să intereseze la tine! răspunse U.B.P. La tine interesează numai să înguși frunze umane.

— Și tu e prost ca o mișcăcoadă de cîine! urlă Suge-Sînge.

«În curînd Suge-Sînge o să se întoarcă, se gîndea Sofi, și o să se uite pe masă». Dar era imposibil să sară de acolo. Era la patru metri înălțime. Și-ar fi rupt picioarele. Cacavetele, deși era mare cît un butoi uriaș, n-o putea ascunde pe Sofi în deplină siguranță, fiindcă Suge-Sînge putea să-l ridice de pe masă. Sofi examină bucata mușcată. Avea niște semințe înăuntru, fiecare mare cît un pepene, prinse într-o substanță gelatinoasă. Cu grijă să nu fie văzută, Sofi se aplecă în față și scoase șase din aceste semințe în așa fel, încît în mijlocul cacavetelui rămase o gaură suficient de mare ca să încapă în ea, ghemuită ca o minge. Se strecură în ea. Locul era ud și lipicios, dar n-avea importanță din moment ce o salva de la a fi mîncată de vie.

Acum Suge-Sînge și U.B.P. se întorceau la ma-

să. U.B.P. stătea parcă să leşine de frică. Se gîndea că în orice moment Sofi putea să fie descoperită şi mîncată.

Dintr-odată, Suge-Sînge apucă bucata de cacavete. U.B.P. se uită la masa goală. «Sofi, unde este tu?» se gîndi cu disperare. «N-avea cum să sară de pe masă. Unde se ascunde la tine, Sofi?»

— Asta e scîrbăloşenia de gunoi stricat care mănîncă la tine? bubui Suge-Sînge, ţinînd bucata rămasă de cacavete. Trebuie să fie zbanghit să înguşe aşa balatură.

Pentru moment, Suge-Sînge păru că uitase de Sofi.

U.B.P. se gîndi să-l încurajeze:

— Asta e cacavetele binedispunător, zise el. Asta înguşe eu vesel, ziua şi noaptea. Tu nu a încercat niciodată, Suge-Sînge?

— Frunzele umane e mai interesante, zise Suge-Sînge, căpătînd parcă interes.

— Ia la tine o ronţăitură, zise U.B.P., devenind din ce în ce mai optimist. Se gîndea că dacă-l putea face pe Suge-Sînge să ia o muşcătură din leguma respingătoare, gustul ei oribil îl va face să fugă afară din peşteră.

— Cu plăcere te lasă să guste, continua el. Dar roagă la tine să nu înguşe pe tot, cînd o să vadă ce miambilicios este. Lasă la mine o bucăţică pentru cină!

Suge-Sînge se uita suspicios cu ochii lui mici, ca de porc, la cacavete.

Sofi, ascunsă înăuntru, începu să tremure.

— Nu mă şmechereşte cu vorba, nu? zise Suge-Sînge.

— Niciodată! strigă U.B.P. cu pasiune. Ia o muşcătură şi este sigur că o să strige «Vai ce miambilicios şi minunatic este!»

U.B.P. văzu gura lacomă a lui Suge-Sînge salivînd din ce în ce mai tare la posibilitatea unei gustări neaşteptate.

— Vegegumele face foarte bine la tine, continuă el. Nu este sănăcios să mănînce numai carne.

— Numai de data asta, zise Suge-Sînge, are să guste bălăturile tale. Dar te avertizează că dacă este împucios, ţi-l storceşte în capul tău zăpăcit.

Ridică cacavetele şi începu să-l înalţe spre gură.

Era un drum de vreo 18 metri prin aer. Sofi ar fi vrut să țipe «NU!», dar asta i-ar fi adus sigur moartea. Ascunsă printre semințele lipicioase, se simți ridicată sus, tot mai sus. Deodată, se auzi un «cranci», cînd Suge-Sînge mușcă o bucată mare. Sofi îi văzu dinții galbeni apropiindu-se la cîțiva centimetri de capul ei. Se făcu întuneric beznă. Era în gura lui. Simți un miros greu, de carne stricată. Așteptă ca dinții lui să facă încă o dată «cranci» și se rugă să moară dintr-odată.

— Oaah! răcni Suge-Sînge. Iaah! zîîh!

Scuipă, și toate bucățile de cacavete care erau în gura lui, împreună cu Sofi, zburară prin peșteră.

Dacă ar fi fost aruncată cu forța asta de perete, cu siguranță că Sofi ar fi murit. Dar se lovi de cutele pelerinei lui U.B.P., care era atîrnată de perete, după care căzu pe pămînt, fără să poată face o mișcare. Ajunsă jos, se mișcă în patru labe și se ascunse după marginea pelerinei. Se ghemui și rămase acolo.

— Gîndac porcesc! urlă Suge-Sînge. Porc rîmător!

Se repezi la U.B.P. și-i storci ceea ce mai rămăsese din cacavete în cap. Fragmente din dezgustătoarea legumă țîșniră în toate direcțiile.

— Nu place la tine? întrebă cu nevinovăție U.B.P., scărpinîndu-se în cap.

— Să placă?!? strigă Suge-Sînge. A fost cel mai dezguscîrbos gust care mi-a ajuns la dinți. Trebuie să fie țăcănit ca să sloarbă bălături din astea! Ar putea în fiecare noapte să țopăie vesel ca o chiftea și să înguşe frunze umane.

— Să înguşe frunze umane este un lucru rău și plin de cruzime, zise U.B.P.

— E vesel și binedispunător! strigă Suge-Sînge. Și la noapte o să țopăi în Chile și am să înguş nişte chilandezi. Vrea să știe de ce în Chile?

— Eu nu vrea să știe nimic, zise U.B.P. cu demnitate.

— A ales Chile pentru că s-a săturat de gustul de eschimoși. Este important să mănînci mîncare rece pe vreme sfîrfirtbinte și cei mai reci după eschimoși e chilandezii*. Frunzele umane din Chile este foarte hapciureci.

— Oribil! zise U.B.P. Ar trebuie să fie rușine la tine!

— Ceilalți uriași zice că vrea să se ducă în Anglia, să înguşe nişte pochii de școală, zise Suge-Sînge. Mie îmi place foarte tare pochii de școală englezi. Are gust bun, cernealocărtos. Poate o să se răzgîndească și o să meargă în Anglia cu ei.

— Tu este dezgustător, zise U.B.P.

— Și *tu* este o insultă pentru uriași, strigă Suge-Sînge. Nu este destul de bun pentru un uriaș. Ești un guzgan zborșit! Ești un chițăitor neisprăvit! Ești o... bogoașă cu prișcă!

Și cu aceasta Suge-Sînge ieși afară din peșteră. U.B.P. se repezi la gura peșterii și rostogoli bolovanul înapoi.

— Sofi, șopti el. Sofi, unde este tu, Sofi?!?

Sofi ieși de sub marginea pelerinei.

— Aici sînt, zise ea.

U.B.P. o ridică și o ținu tandru în palma mîinii sale.

— Ah, eu este așa fericit să te găsească într-o singură bucată!

---

* Chilly = racoros.

— Am fost în gura lui, zise Sofi.

— A fost «ce»? întrebă U.B.P.

Sofi îi povesti totul aşa cum se întîmplase.

— Eu zicea la el să mănînce împuciosul de cacavete, şi tu era tot mereu în el! se lamentă U.B.P.

— N-a fost distracţie mare! zise Sofi.

— Uită-te la tine, pochil amărît! se văicări el. Este tot acoperit de cacavete şi scuipat de uriaş.

Începu s-o cureţe cît de bine putea.

— Eu urăşte pe ceilalţi uriaşi acum mai mult ca niciodată, zise el. Ştie ce mi-ar plăcea?

— Ce! zise Sofi.

— Mi-ar plăcea să-i facă să dispară pe toţi!

— Tare mi-ar place să pot să te ajut, zise Sofi. Lasă-mă să mă gîndesc, ca să văd dacă pot găsi o cale.

Frobscot şi fîspîrţuri

Acum, lui Sofi nu numai că-i era îngrozitor de foame, dar i se făcuse şi foarte sete. Acasă, la ora asta, şi-ar fi terminat demult micul dejun.

— Eşti sigur că nu e nimic de mîncare pe aici în afară de cacaveţii ăştia dezgustători şi puturoşi?

— Nici o sfîromitură! zise U.B.P.

— Atunci îmi dai, te rog, puţină apă? zise ea.

— *Apă?* zise U.B.P., încruntîndu-se tare. Ce-i aia *apă?*

— Se bea, zise Sofi. Tu ce bei?

— Frobscot! anunţă U.B.P. Toţi uriaşii bea frobscot!

— Este tot aşa de rău ca şi cacaveţii? întrebă Sofi.

— Rău? strigă U.B.P. Niciodată nu este rău! Frobscotul e dulce şi vioi!

Se ridică de pe scaun şi se îndreptă spre al doilea dulap uriaş. Îl deschise şi scoase din el o sticlă de vreo doi metri înălţime. Lichidul dinăuntru era verde deschis şi sticla era pe jumătate plină.

— Asta este frobscot! strigă el, ţinînd mîndru sticla în aer, de parcă ar fi conţinut cine ştie ce raritate de vin.

— Miambiliciosul şi acibulatul frobscot! strigă el.

Scutură sticla şi lichidul verde începu parcă să fiarbă cu acid.

— Dar, uite! Bulele ies *invers!* strigă Sofi.

Şi era adevărat: în loc să meargă în sus şi să se spargă la suprafaţă, bulele erau aruncate în jos şi se spărgeau la fundul sticlei.

— Ce vrea să spună cu *«invers»?* întrebă U.B.P.

— În băuturile noastre acidulate, bulele întotdeauna merg în sus şi se sparg deasupra, zise Sofi.

— *În sus* e *invers!* strigă U.B.P. Nu poate să meargă

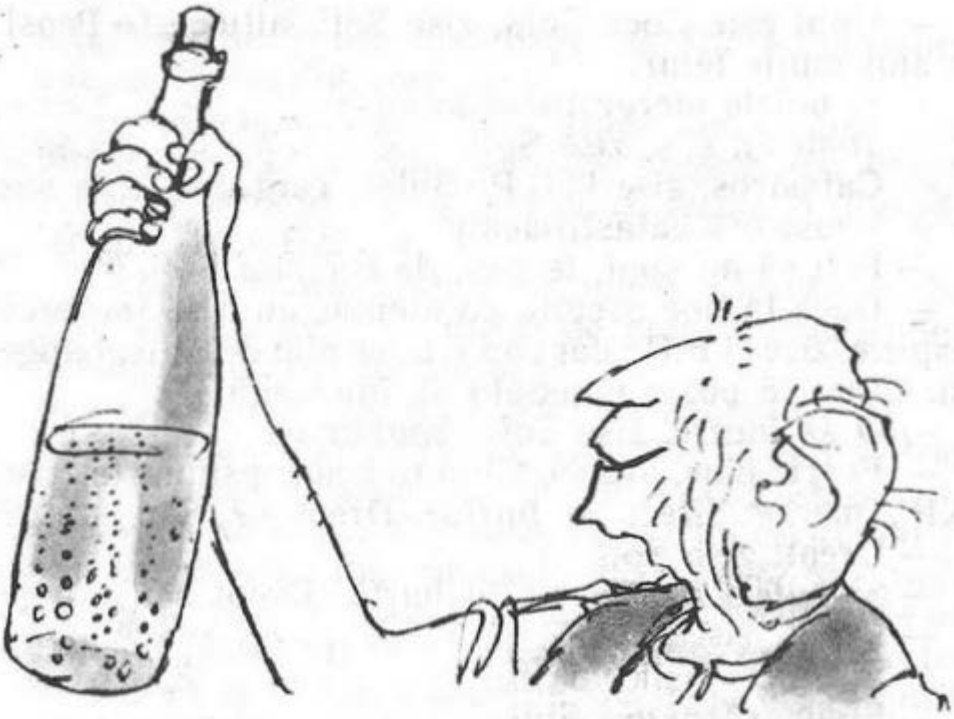

în sus. Asta este cel mai murdpenibil lucru pe care l-am auzit vreodată.

— De ce spui așa ceva? întrebă Sofi.

— Tu întreabă pe mine «de ce?»? strigă U.B.P., fluturînd sticla enormă în sus și în jos, ca și cum ar fi dirijat o orchestră. Vrea să spună că tu nu înțelege *de ce* este o pardongreșală să meargă bulele în sus în loc să meargă în jos?

— Ai zis la început că este murdpenibil; acum spui că este pardongreșală. Care din ele este adevărat? întrebă Sofi politicoasă.

— Amîndouă! strigă U.B.P. Este murdpenibil și pardongreșit să lași bulele să meargă în sus, în loc de în jos. Dacă nu înțelege de ce, înseamnă că tu este o măcăitoare de rațe! Pe cinstea mea, capul tău trebuie să fie plin de oracabroaște și bîzgîrdaci și eu este cutremurat să vadă cum gîndește la tine.

— Și de ce n-ar trebui bulele să meargă în sus? întrebă Sofi.

— Îți explică, zise U.B.P., dar spune-mi întîi cum spune la tine la frobscotul tău?

— Unul este Coca-Cola, zise Sofi; altul este Pepsi. Dar sînt multe feluri.

— Şi bulele merge *toate* în sus?

— Toate în sus, zise Sofi.

— Catastros, zise U.B.P. Bulele care merge în sus este o dezastrofă catastroasă!

— Poţi să-mi spui, te rog, de ce? zise Sofi.

— Dacă la tine ascultă cu atenţie, eu o să încearcă să explice, zisẽ U.B.P.; dar capul tău e plin de fîlfîsgoange şi nu crede că poate vreodată să înţeleagă.

— O să încerc, zise Sofi răbdătoare.

— Foarte bine, atunci. Cînd tu bea pepsitura ta, zise U.B.P., merge direct în burtă? Drept e? Sau stîng?

— Drept! zise Sofi.

— Şi *bulele* merge tot în burtă. Drept sau stîng?

— Drept! zise Sofi.

— Şi bulele fîsîie în sus?

— Sigur, răspunse Sofi.

— Asta înseamnă, zise U.B.P., că bulele fîsîie în gît şi în gură la tine şi face un zgomotibil de rîgîială!

— Se întîmplă din cînd în cînd, zise Sofi. Şi ce-i aşa mare lucru o mică rîgîială din cînd în cînd? E chiar caraghios!

— Să rîgîi e murpenibil, zise U.B.P. Uriaşii nu rîgîie niciodată.

— Dar cu băutura *ta,* zise Sofi, cum îi spuneai?

— Frobscot, zise U.B.P.

— Cu frobscotul, zise Sofi, bulele în burtă se duc *în jos* şi poţi avea un rezultat mult mai neplăcut.

— De ce neplăcut? întrebă U.B.P. încruntîndu-se.

— Pentru că, zise Sofi roşind un pic, dacă se duc în jos, în loc de în sus, ies afară prin altă parte, cu un zgomot mult mai supărător şi neplăcut.

— Un fîspîrţ? strigă U.B.P., fixînd-o cu privirea. Noi, uriaşii, face fîspîrţuri tot timpul; Fîspîrţurile e un semn de fericire. E muzică la noi în ureche. Nu spune la mine că fîspîrţurile e interzise la frunzele umane!

— Este considerat extrem de grosolan, zise Sofi.

— Dar şi la voi fîspîrţîie din cînd în cînd, nu? întrebă U.B.P.

— Toată lumea fîspîrţîie, dacă aşa se spune aici, zise Sofi. Regii şi reginele, preşedinţii şi stelele de cinema,

toți fîspîrțîie. Și bebelușii fîspîrțîie. Dar e foarte nepoliticos să vorbești despre asta.

— Rîsdicol, zise U.B.P. Dacă toată lumea face fîspîrțuri, de ce nu este politicos să vorbești despre asta? Eu acuma are un gogîlț din frobscot și tu o să vadă fericitul rezultat.

U.B.P. scutură sticla cu putere. Lichidul verde deschis țîșni și făcu o mulțime de bule. Îi scoase dopul și luă o înghițitură zgomotoasă.

— E vesel! La mine place la nebunie!

Pentru cîteva momente, Uriașul cel Bun și Prietenos rămase nemișcat și pe fața lui ridată începu să se aștearnă o imagine de extaz. Deodată, ca și cum cerul s-ar fi deschis deasupra lui, uriașul începu să se înalțe în zbor, cu cele mai răsunătoare zgomote grosolane pe care Sofi le auzise vreodată. Ricoșau din pereții peșterii cu un bubuit ca de tunet și borcanele de pe etajere începură să sune. Dar cel mai surprinzător lucru era forța exploziilor, care-l propulsa pur și simplu pe uriaș în aer ca o rachetă.

— Opaaa! strigă el. Asta este fîspîrțiială pentru tine!

Sofi izbucni într-un hohot de rîs. Nu se putea abține.

— Hai și tu! strigă el, împingînd gîtul sticlei spre Sofi.

— N-ai o ceașcă? zise Sofi.

— Nu are cești. Numai sticla.

Sofi deschise gura și, cu multă grijă, U.B.P. aplecă sticla spre ea și îi turnă puțin din nemaipomenitul frobscot pe gît.

Doamne, ce bun putea să fie! Era dulce și reconfortant. Avea gust de frișcă cu vanilie și cu o slabă aromă de zmeură. Și bulele o făceau să se simtă minunat! Le simțea sărind ca o minge în stomac și spărgîndu-se în toate direcțiile. Le simțea ca pe milioane de spiriduși dansînd în burta ei și gîdilînd-o cu degetele de la picioare. Era minunat!

— E minunat! strigă ea.

— Mai așteaptă puțin, zise U.B.P., fluturînd din urechi.

Sofi simți bulele mergînd în jos, tot mai jos și,

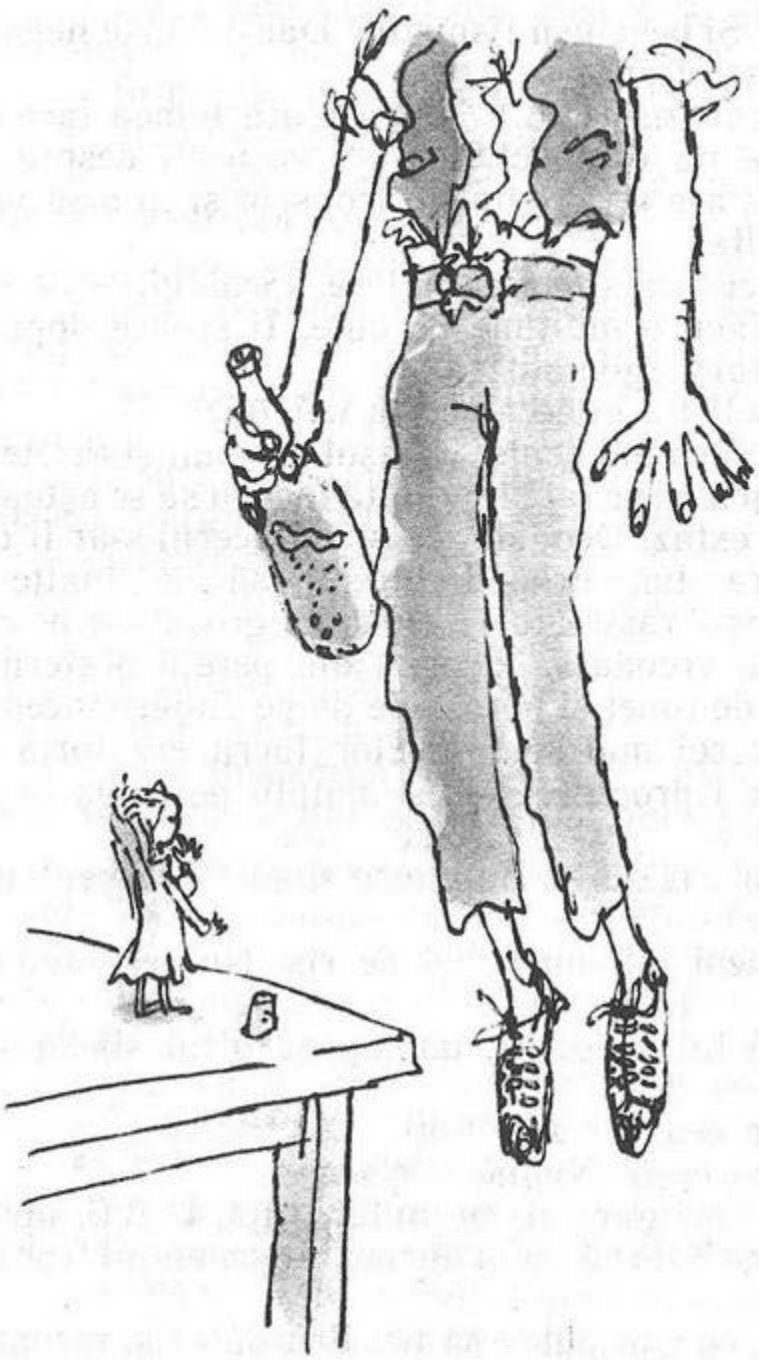

dintr-o dată, inevitabil... explozia! Se auzi ca un sunet de trompetă şi, la rîndul ei, şi Sofi făcu pereţii să sune cu o rezonanţă de tunet şi un fel de muzică în acelaşi timp.

— Bravo! strigă U.B.P., fluturînd sticla. E bine pentru un începător! Haide, mai bea!

Călătorie în Ţara Viselor

După ce petrecerea cu frobscot se termină, Sofi se aşează din nou pe masă.

— Se simte mai bine acum? întrebă Uriaşul cel Bun şi Prietenos.

— Mult mai bine, mulţumesc! zise Sofi.

— Ori de cîte ori se simte trist, cîteva gogîlţuri de frobscot dă la mine dispoziţie de ţopşotron.

— Trebuie să recunosc că a fost o experienţă, zise Sofi.

— E zvîcbîrnîitor! zise U.B.P. E gloriumflător!

Se întoarse, făcu cîţiva paşi prin peşteră şi-şi luă plasa de prins vise.

— Eu pleacă acum să prindă şuşfîlvise pentru colecţia mea. Face asta în fiecare zi, fără să sară niciuna. Vrea să meargă cu mine?

— Nu, mulţumesc frumos, zise Sofi. Cu toţi uriaşii pîndind afară, nu merg.

— Te înfăşoară frumos în buzunarul de la vestă, zise U.B.P. N-o să te vadă nimeni.

Înainte ca Sofi să mai poată spune ceva, o luă de pe masă şi o băgă în buzunarul vestei. Era destul loc.

— Vrea o găurică prin care să se uite afară? întrebă el.

— Am găsit una, zise ea.

Găsise o gură mică în buzunarul vestei şi, dacă-şi punea un ochi lipit de ea, putea să vadă afară foarte bine. Uriaşul se aplecă şi-şi umplu valiza cu borcane goale, închise capacul, luă valiza într-o mînă, băţul cu plasa la cap în cealaltă, şi se îndreptă spre intrarea peşterii.

Imediat ce ajunse afară, U.B.P. porni la drum pe pămîntul acela galben, sterp şi ferbinte, cu copaci fără viaţă şi bolovani albaştri, unde Sofi văzuse mai devreme uriaşii.

Sofi stătea pe vine în buzunarul vestei de piele, cu unul din ochi lipit de gaură. Văzu grupul de uriaşi la vreo trei sute de metri depărtare.

— Ţine respiraţia! Şopti U.B.P. în jos, spre buzunarul vestei. Strînge pugnii! Aşa! o să treacă pe lîngă ceilalţi uriaşi! Îl vede pe ăla care ţopăie? Cel mai mare, care este cel mai aproape de noi?

— Îl văd, îi răspunse Sofi în şoaptă, scuturîndu-se toată.

— E cel mai urît dintre toţi! Şi cel mai mare. Îl cheamă Mîncă-Carne.

— Lasă, nu-mi mai spune nimic despre el, zise Sofi.

— Are 20 de metri înălţime, zise U.B.P. încet, în timp ce se depărta. Înghite frunze umane ca pe nişte bucăţi de zahăr: două sau trei deodată.

— Mă faci să îmi fie frică, zise Sofi.

— E frică şi la mine. Devine săltăreţ ca un hopgreiere ori-de-cîte-ori Mîncă-Carne este prin apropiere.

— Ţine-te mai departe de el, îl rugă Sofi.

— Nu e posibil, răspunse U.B.P. El aleargă uşor, de două ori mai repede decît mine.

— Hai să ne întoarcem, zise Sofi.

— Dacă ne întoarcem, e mai rău, zise U.B.P. Dacă vede că fug de ei, aleargă toţi după mine şi aruncă cu pietre.

— Dar pe tine nu te mănîncă, nu? întrebă Sofi.

— Uriaşii nu înguşe niciodată alţi uriaşi, zise U.B.P. Se ceartă, se bate, dar niciodată nu se înguşe. Frunzele umane e mult mai gustoase pentru ei.

Uriaşii îl văzură pe U.B.P. şi toate capetele erau îndreptate spre el, urmărindu-l cum se apropie. U.B.P. avea de să-i depăşească din depărtare, prin partea dreaptă.

Prin gaura ei, Sofi îl văzu pe Mîncă-Carne înaintînd să le ţină calea. Nu se grăbea. Se îndrepta încet spre acel punct prin care U.B.P. trebuia să treacă. Ceilalţi se luaseră după el.

Sofi numără nouă uriaşi şi-l recunoscu pe Suge-Sînge în mijlocul lor.

Uriaşii se plictiseau. N-aveau ce face la noapte. Era

ceva amenințător în mersul lor legănat, îndreptîndu-se spre U.B.P.

— Vine ronțăitorul! Tună Mîncă-Carne. Ho! Ho! Acolo! Ronțăitorul! Unde fleașcăpleașca în graba mare?

Întinse un braț și-l apucă pe U.B.P. de păr. U.B.P. nu se zbătea. Rămase nemișcat și zise:

— Fii așa de bun și lasă părul meu, te rog, Mîncă-Carne!

Mîncă-Carne îi dădu drumul și făcu un pas înapoi. Ceilalți se așezaseră de jur-împrejur și așteptau să înceapă spectacolul.

— Așa, fîsghiorțăitorule! tuna Mîncă-Carne. Noi toți vrea să știe *unde* tropăi tu în fiecare zi pe lumină. *Nimeni* nu trebuie să tropăie pînă nu se face întuneric. Frunzele umane poate să te vadă și să înceapă vînătoarea de uriași și *noi nu vrea* așa ceva, nu?

— Noi nu vrea? strigară ceilalți uriași. Du-te înapoi la peșteră, ronțăitorule!

— Eu nu tropăie în nici o țară de frunze umane, zise U.B.P. Eu merg în *alte* locuri.

— Eu crede, zise Mîncă-Carne, că tu prinde frunze umane și le ține la tine în peșteră, ca pe pisicîini.

— Are dreptate, zise Suge-Sînge. L-a auzit mai devreme flencănind cu unul dintre ele în peșteră.

— Poate la tine să caute, de să întoarcă peștera cu josul în sus! Poate să caute în fiecare culpătură și crățișor! Nu e nici o funză umană acolo, nici o frunză de salată sau de copac, sau de vită; nici un fel de frunză, de nici un fel!

Sofi se ghemui ca un șoarece în buzunarul lui U.B.P. De-abia îndrăznea să respire. Era îngrozită la gîndul că-i putea veni să strănute. Cea mai mică mișcare sau zgomot ar fi dat-o de gol. Prin gaura ei îi vedea pe uriași încolțindu-l pe U.B.P. Ce creaturi respingătoare! Toți aveau ochii mici, ca de porc și guri enorme, cu buze ca niște cremvurști. Cînd Mîncă-Carne vorbea, îi putea vedea pentru o clipă limba. Era închisă la culoare, ca o friptură uriașă și neagră. Fiecare dintre ei avea mai mult de două ori decît înălțimea lui U.B.P.

Deodată, Mîncă-Carne aruncă în față două brațe uriașe și-l apucă pe U.B.P. de talie. Îl aruncă sus, în aer, ca pe o clătită, și strigă:

— Prinde-l, Sufocă-Sugrumă!

Sufocă-Sugrumă îl prinse. Ceilalți uriași se împrăștiau împrejur, formînd un cerc mai mare, fiecare la vreo douăzeci de metri depărtare, pregătindu-se parcă pentru un joc.

Acum Sufocă-Sugrumă îl arunca în aer și striga:

— Prinde-l, Sfarmă-Oase!

Sfarmă-Oase alergă cîțiva pași înainte și-l prinse U.B.P., care cădea rostogolindu-se prin aer; îl balansa o dată și-l arunca din nou, cît putu de sus:

— Prinde-l, Copil-Mestecătorule! striga el.

Și așa mai departe... Se jucau cu U.B.P. de parcă ar fi fost o minge, întrecîndu-se care să-l arunce mai sus. Sofi își înfipse cu o putere unghiile în buzunarul vestei, ca să nu iasă afară cînd era cu capul în jos. Se simțea de parcă ar fi fost închisă într-un butoi care cădea pe cascada Niagara. Și de fiecare dată era spaima că vreun uriaș îl scapă pe U.B.P. și cade strivindu-se de pămînt.

— Prinde-l, Toacă-Carne!...

— Prinde-l, Înghite-Mațe!...

— Prinde-l, Stoarce-Fete!...

— Prinde-l Suge-Sînge!...

— Prinde-l!... Prinde-l!... Prinde-l!...

Într-un sfîrșit, se plictisiră de joc și-i dădură drumul lui U.B.P., jos, pe pămînt. Era amețit și descompus. Îi dădură cîteva lovituri și strigară:

— Gonește, ronțăitorule! Hai, să vedem la tine cît de tare poate să gonească!

U.B.P. o luă la goană. Ce altceva putea face?

Uriașii culeseseră pietre de pe jos și aruncau acum după el. U.B.P. reuși să se ferească:

— Crevete crănțănitor! strigau. Troglodit tolomac! Pitic pocit! Ronțăitor respingător!

Dar U.B.P. scăpase acum de ei și, în cîteva momente, uriașii nu se mai vedeau, pierduți dincolo de orizont.

Sofi scoase capul din buzunar:

— Nu prea mi-a plăcut, zise ea.

— Aoleu! zise U.B.P. Aoleu și mai departe! Ori era într-o dispoziție caprizătoare astăzi, ori ba! Îmi pare rău că a trebuit să aibă o distracție săltăreață ca asta.

— N-a fost mai rău ca pentru tine, zise Sofi. dar, spune-mi, ar putea chiar să te rănească?

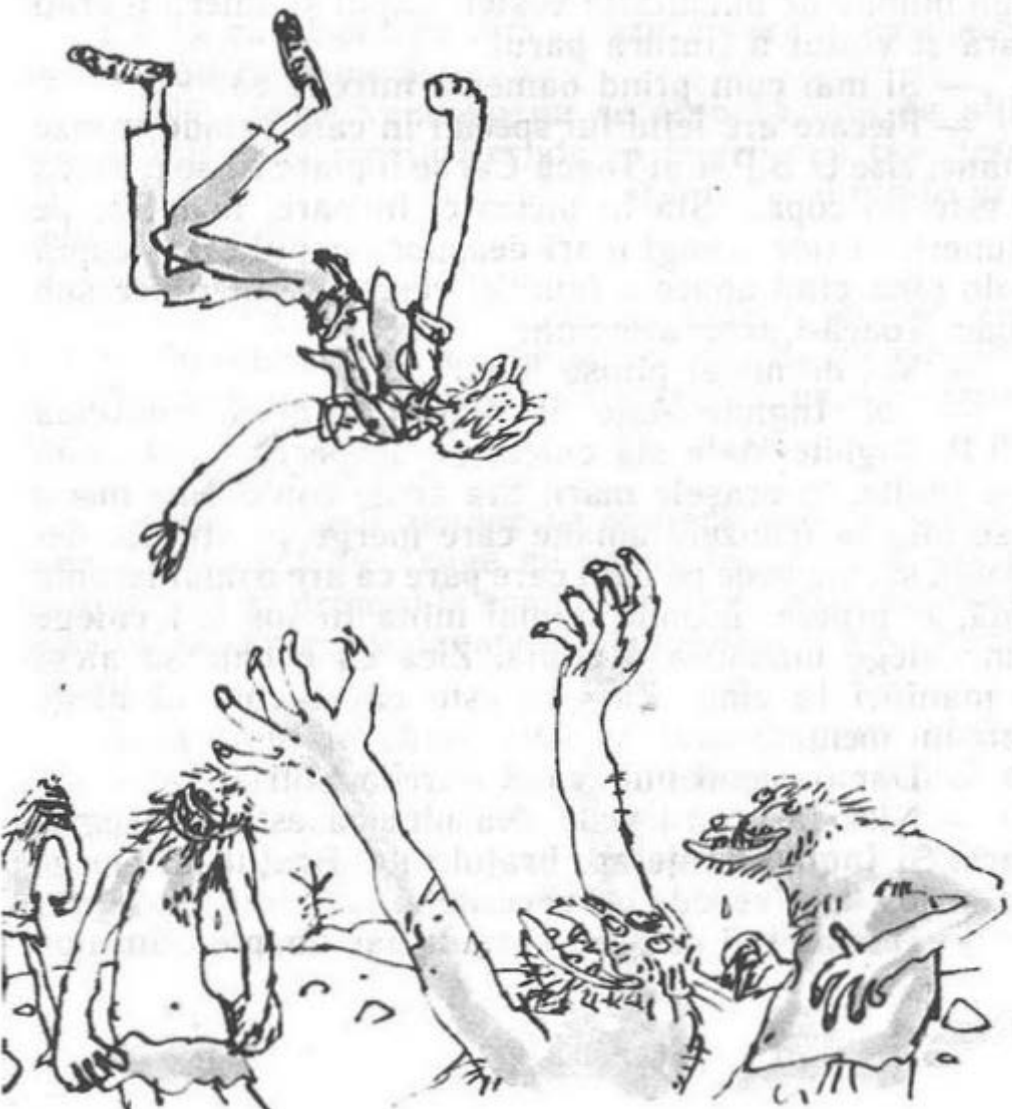

— Eu nu are niciodată încredere în ei, zise U.B.P.

— Dar cum fac, de fapt, ca să prindă oameni? întrebă Sofi.

— De obicei bagă o mînă prin fereastra dormitoarelor şi-i furăpeşte din pat.

— Cum ai făcut şi tu cu mine!

— Aa, dar eu nu te mănîncă, zise U.B.P.

— Şi cum altfel îl mai prind? întrebă Sofi.

— Uneori, zise U.B.P., Frunzele umane înoată prin apă, ca peştii, şi numai capul îl ţine afară; şi, dintr-odată, apare o mînă uriaşă şi păroasă şi-i adună.

— Şi pe copii?

— Deseori pochii. Pochii care construieşte castele de nisip pe plajă. Pochii nu sînt aşa de tari ca mama-mărele bătrîne, aşa zice Copil-Mestecătorul.

Vorbind, U.B.P. alerga cu viteză peste cîmpuri. Sofi stătea acum drept, în picioare, şi se ţinea bine cu amîndouă mîinile de buzunarul vestei. Capul şi umerii îi erau afară şi vîntul îi flutura părul.

— Şi mai cum prind oameni? întrebă ea.

— Fiecare are felul lui special în care prinde frunze umane, zise U.B.P. Lui Toacă-Carne îi place să se prefacă că este un copac. Stă în picioare, în parc, noaptea, pe întuneric şi ţine crengi mari deasupra capului. Aşteaptă acolo pînă cînd apare o familiei veselă să mănînce sub copac. Toacă-Carne are cina!

— Vai de mine! plînse Sofi.

— Lui Înghite-Maţe îi place la oraş, continuă U.B.P. Înghite-Maţe stă culcat pe acoperişurile a două case înalte, în oraşele mari. Stă acolo conforbine mersi şi se uită la frunzele umane care merge pe stradă, dedesubt, şi cînd vede pe unul care pare că are o miamaroma bună, îl prinde. Întinde numai mîna în jos şi-l culege cum culege maimuţa o alună. Zică că e bine să alegi ce mănînci la cină. Zice că este ca şi cum ai alege dintr-un menu.

— Dar oamenii nu-l văd? întrebă Sofi.

— Niciodată nu-l vede. Nu uita că este întunegric afară. Şi Înghite-Maţe are braţul iute. Braţul lui merge sus şi jos, mai repede ca veveriţele.

— Dar cu toţi oamenii care dispar noaptea, în mod

sigur că trebuie să fie cineva care să se intereseze de ei, zise ea.

— Lumea este ţopuriaşă, zise U.B.P. Este sute de ţări diferite. Uriaşii e şmecheri. Are întotdeauna grijă să nu forfotească în aceeaşi ţară prea des. Ei le şmecheschimbă tot timpul.

— Dar chiar şi aşa..., zise Sofi.

— Nu uita, zise U.B.P., frunzele umane dispare mereu şi fără să-i înguşe uriaşii. Frunzele umane se omoară între ele mult mai mult decît uriaşii omoară pe ele.

— Dar ei nu se mănîncă unii pe alţii, zise Sofi.

— Nici uriaşii nu mănîncă unii pe alţii, zise U.B.P. Nici nu se omoară unii pe alţii. Nici crocacodilii nu omoară crocacodili. Nici pisicile nu omoară pisici.

— Dar omoară *şoareci,* zise Sofi.

— Dar nu omoară *din rasa lor,* zise U.B.P. Frunzele umane e singurele animale care se omoară între ele.

— Nici şerpii veninoşi nu se omoară între ei? întrebă Sofi.

Căuta cu disperare altă creatură care se comportă aşa de rău ca oamenii.

— Nici şerpii veninoşi nu se omoară unii pe alţii, zise U.B.P. Nici creaturi crude ca teigrii sau rinosteroşii. Nici unul nu omoară unul de-al lor. Tu ai gîndit vreodată la asta?

Sofi tăcu.

— Eu nu înţelege frunzele umane deloc, zise U.B.P. Tu este frunză umană şi zice că este dezgustribil şi oribator ca uriaşii să mănînce frunze umane. Drept sau stîng?

— Drept, zise Sofi.

— Dar frunzele umane se omoară unii pe alţii *tot timpul,* zise U.B.P. Trage cu armurile, se urcă sus în airoplane şi dă drumul la boambe în capul altor în fiecare săptămînă. Frunzele umane omoară *mereu* alte frunze umane.

Avea dreptate. *Bineînţeles* că avea dreptate, şi Sofi ştia asta. Începuse chiar să se îndoiască de faptul că oamenii erau mai buni decît uriaşii.

— Chiar şi aşa, zise Sofi, apărîndu-şi rasa, cred că este inacceptabil ca uriaşii ăştia netrebnici să meargă în fiecare noapte să mănînce oameni. Oamenii nu le-au

făcut *lor*, niciodată vreun rău!

— Dar ce zice atunci micul porgrasun în fiecare zi? întrebă U.B.P. «Eu nu face nici un rău la frunzele umane, aşa că de ce să mă mănînce pe mine?»

— O, Doamne! zise Sofi.

— Frunzele umane face reguli care să le placă *la ele*, continua U.B.P. Dar regulile lor nu este bune şi pentru porgrasuni. Drept e sau stîng?

— Drept, zise Sofi.

— Uriaşii şi ei face reguli. Dar regulile lor este bune pentru frunzele umane. *Fiecare* face reguli care să mulţumească numai *pe ei*.

— Dar ţie nu-ţi place că bestiile de uriaşi mănîncă oameni în fiecare noapte, nu? întrebă Sofi.

— Nu, răspunse cu fermitate U.B.P. Dar un drept nu face cît doi stîngi. Se simte bine acolo jos, în buzunarul meu?

— Mă simt bine, zise Sofi.

După asta, dintr-odată, U.B.P. intră din nou în viteza lui maximă. Începu să ţîşnească înainte, cu săriturile lui fenomenale. Viteza lui era de necrezut. Peisajul deveni din nou neclar şi Sofi trebui să-şi tragă în jos capul din furtuna de deasupra, ca să nu-i fie zburat de pe umeri. Se ghemui în buzunar şi ascultă vîntul care vîjîia. Dar de data asta, U.B.P. nu rămase în viteză maximă pentru multă vreme. I se păru că avusese de trecut un obstacol: un munte înalt poate, un ocean sau un deşert; dar odată trecut, încetini pînă ajunse la fuga lui obişnuită şi Sofi putu din nou să scoată capul şi să se uite afară. Observă dintr-odată că se aflau acum într-o climă mai blîndă. Soarele dispăruse dinapoia unui strat de vapori. Aerul devenea din ce în ce mai răcoros. Pămîntul părea plat, fără nici un copac, şi Sofi nu putu distinge nici o culoare. Ceaţa devenea tot mai groasă, aerul tot mai rece şi totul se vedea din ce în ce mai şters, pînă cînd nu mai văzu decît alb şi gri în jurul ei.

Erau într-o ţară cu vălătuci de ceaţă şi vapori fantomatici. Era parcă un fel de iarbă, dar nu era verde. Era gri-cenuşie. Nu era nici un semn că ar fi locuită de vreo vietate şi nu se auzea nici un sunet, cu excepţia paşilor uriaşului înaintînd în ceaţă.

Dintr-odată se opri.

— În fine, a ajuns! anunţă el. Se aplecă, o scoase pe Sofi din buzunar şi o puse pe pămînt. Sofi era încă în cămaşa de noapte şi picioarele îi erau goale. Tremura şi se uita în jur la vălătucii de ceaţă şi la vaporii fantomatici.

— Unde sîntem acum? întrebă ea.

— Este în Ţara Viselor, zise U.B.P. De aici începe să apară visele.

Prinzînd vise

Uriaşul cel Bun şi Prietenos îşi puse valiza jos. Se aplecă în aşa fel, încît faţa lui să ajungă cît mai aproape de Sofi.

— De acum încolo, noi trebuie să fie liniştiţi ca nişte şochiţei, şopti el.

Sofi încuviinţă. Vălătuci de ceaţă se roteau în jurul ei. Îşi simţea obrajii umezi şi în păr i se formau picături de rouă.

U.B.P. deschise valiza şi scoase afară cîteva borcane goale. Le aşeză pe pămînt cu capacele desfăcute, gata să fie umplute. După asta, se înălţă drept în aer. Capul îi era acum la înălţime şi apărea şi dispărea printre rotocoalele de ceaţă. În mîna dreaptă ţinea băţul lung cu plasa de prins vise.

Sofi, încruntîndu-şi privirea în sus, văzu prin ceaţă cum urechile enorme ale uriaşului începură să se mişte, îndepărtîndu-se de cap. Se mişcau încet, înainte şi înapoi.

Brusc, U.B.P. ţîşni într-o săritură înaltă şi, cu o mişcare largă, trase plasa prin ceaţă cu un zgomot şuierător.

— Prins! strigă el. Un borcan! Un borcan! repede, repede, repede!

Sofi luă repede un borcan şi-l ţinu deasupra capului. Uriaşul îl luă, lăsă încet plasa în jos şi, cu foarte mare grijă, turnă ceva absolut invizibil din plasă în borcan. Dădu drumul plasei şi astupă repede gura borcanului cu mîna.

— Capacul! şopti el. Capacul de la borcan, repede!

Sofi luă capacul de jos şi i-l întinse. Uriaşul îl înşurubă bine. Era încîntat. Ţinea borcanul lîngă ureche şi asculta cu atenţie.

— Este unul clipitor de gene! şopti el cu o bucurie abia stăpînită în glas. Este... este chiar şi mai bun. Este

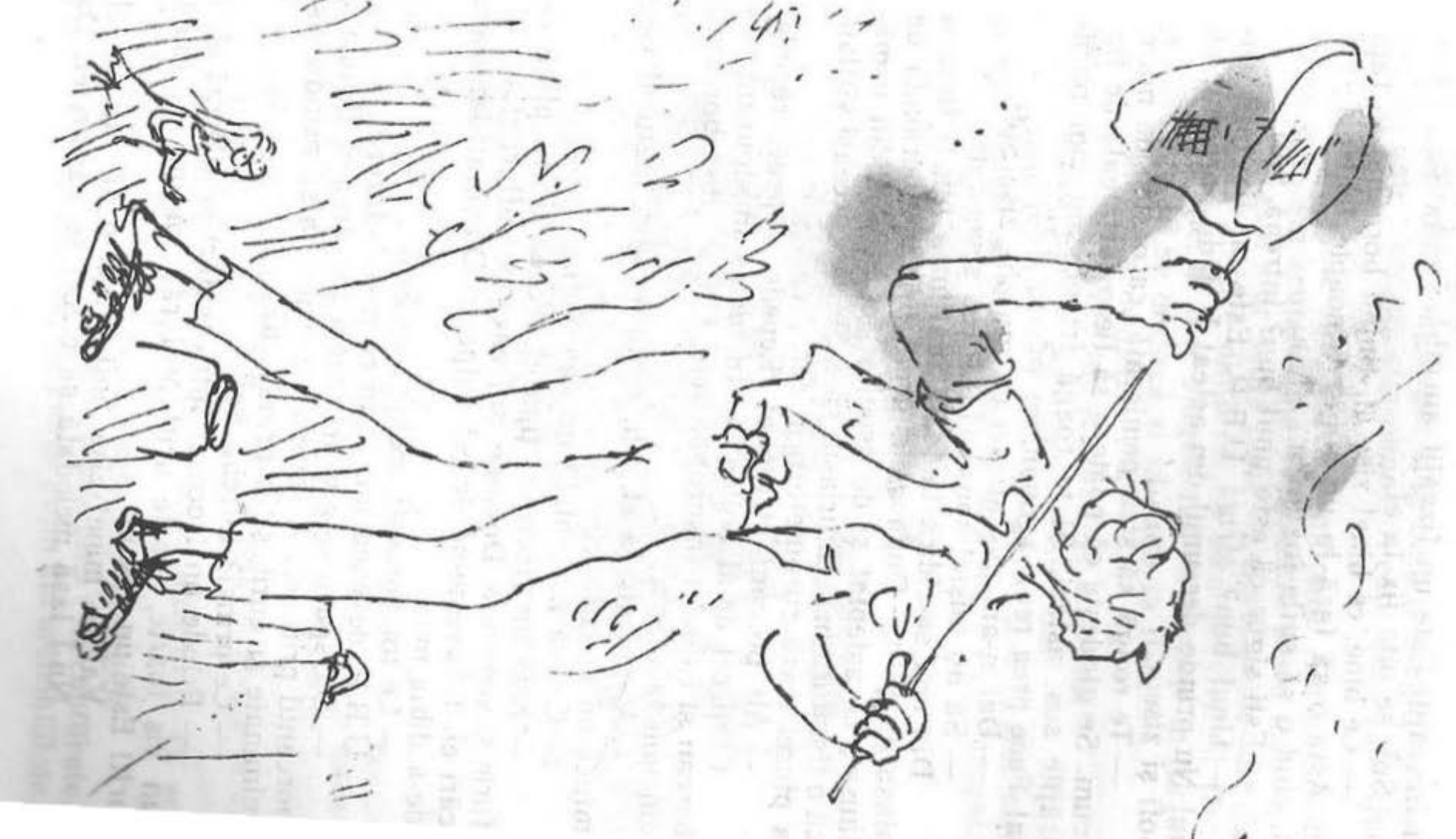

un fizvrăjit! Este un fizvăjit auriu!

Sofi se uita fix la el.

— Ce bine, ce bine! zise el, ţinînd borcanul în faţa lui. Asta o să facă la un sugar o noapte foarte fericită, cînd o să sufle înăuntru.

— Eşti sigur că este unul bun? întrebă Sofi.

— Unul bun? strigă U.B.P. Este un fizvrăjit auriu! Nu prinde des unul din astea! Îi dădu borcanul lui Sofi şi zise:

— Te roagă să stea nemişcată, ca o stea de mare, acum. Se gîndeşte că poate o să fie o forfoteală de fizvrăjite sus, astăzi. Şi te roagă frumos nu mai respira! Face prea mult zgomot jos acolo.

— Dar n-am mişcat nici un muşchi, zise Sofi.

— Să nu mişte! spuse U.B.P. cu severitate.

Din nou se ridică la toată înălţimea lui, ţinîndu-şi plasa pregătită. După asta, urmă o lungă perioadă de linişte, de aşteptat şi de ascultat şi, în cele din urmă, cu o ţîşnitură bruscă uriaşul sări. Se auzi aceeaşi vîjîială a plasei trasă cu putere prin aer.

— Alt borcan! strigă el. Repede, repede, repede!

Cînd cel de-al doilea vis fu închis în siguranţă în borcan şi capacul înşurubat bine, U.B.P. duse borcanul din nou la ureche.

— A, nu! strigă el. Oh, mătura-mi-aş mătura! Oh, mînca-mi-aş cacaveţii!

— Ce s-a întîmplat? întrebă Sofi.

— Este un trocoşat! ţipă el. Vocea îi era plină de furie şi supărare. Doamne, salvează-ne suflurile! se văicări el. Izbăveşte-ne de cel vulpean! Diavolul dansează de-a dibla mea.

— Ce tot vorbeşti acolo? zise Sofi.

U.B.P. devenea din ce în ce mai îndurerat.

— Oh, sparge-mi-aş arcada! se văicărea el, fluturînd borcanul prin aer. A venit atîta drum ca să prindă vise minunate şi aurii, şi ce prinde eu?

— Ce prinzi? întrebă Sofi.

— Prinde un trocoşat înfricoşător! se văicări el. E un vis foarte, foarte urît! Mai rău ca un vis foarte urît! Este un coşmar.

— Vai de mine! zise Sofi. Şi ce-o să faci cu el?

— Nu-l lasă niciodată să plece! se văicări el. Da-

că-l scapă, atunci un sugar o să aibă o noapte agisperi-cioasă! Este trocoşat, sfărinimos! Îl explodează cum ajunge acasă!

— Coşmarele sînt înspăimîntătoare. Am avut unul odată şi m-am sculat plină de sudoare peste tot!

— Cu asta s-ar scula plină de ţipete peste tot! zise U.B.P. Ăsta ar face dinţii tăi să stea pe vîrfuri! Dacă ar intra la tine, ar face sîngele tău să îngheţe în ţurţuri şi pielea ta să se desfacă şi să cadă în fîşii.

— Chiar aşa de urît?

— Mai rău! Este un şurubadînc adevărat!

— Parcă ziceai că e trocoşat! zise Sofi.

— Este un trocoşat! zise exasperat U.B.P. Dar este şi şurubadînc şi bang-gong! Este toate trei, înfăşurate

într-unul; Ah, ce se bucură că l-a închis bine. Tu, bestie răutăcioasă, tu! striga el, ţinînd borcanul sus şi uitîndu-se înăuntru. Niciodată n-o să mai bangsperie frunzuliţe umane sugare!

Sofi, care acum se uita atent în borcan, strigă tare:

— Îl văd! E ceva acolo înăuntru!

— Bineînţeles că este ceva acolo înăuntru! Tu se uita la înfricoşătorul trocoşat.

— Dar tu mi-ai spus că visele sînt invizibile.

— Ele este întotdeauna invizibile pînă este capturate, spuse U.B.P. După asta, ele pierde puţin din invizibilitate.

Pe asta îl vede foarte clar.

În borcan, Sofi putea acum să distingă un contur roşu-violet, palid, ceva care arăta ca un amestec între o bulă de gaz şi o bucată de jeleu. Se mişca violetul înăuntru, lovindu-se de pereţii borcanului şi schimbîndu-şi într-una forma.

— Mişună peste tot! strigă Sofi. Încearcă să scape! O să se spargă în bucăţele!

— Cu cît este mai rău, cu atît este mai agitat cînd este prins! zise U.B.P. E la fel ca animalele sălbatice. Dacă este animal fioros şi îl pune în cuşcă, face o turbagitaţie grozavă. Dacă este un animal drăguţ, ca un cucurigel sau o oacabroasca, stă liniştit. Visele e la fel. Asta e un coşmar îngrozitor şi clocofierbinte. Uită-te la el cum se loveşte de pereţii borcanului!

— Mi se face frică! zise Sofi.

— Pe mine ar face bolnav un vis ca ăsta, dacă ar intra la mine înăuntru într-o noapte întunericoasă.

— Şi pe mine la fel, zise Sofi.

U.B.P. îşi aranjă acum borcanele în valiză.

— Gata? întrebă Sofi. Acum plecăm?

— Eu este foarte supărat de trocoşatul ăsta de bangong şurubadîc, zise U.B.P., nu mai are chef să prindă nimic. Gata pentru astăzi!

Curînd, Sofi fu aşezată din nou în buzunarul vestei şi purtată cu viteza maximă spre casă. Cînd, în fine, ieşiră din ceaţă şi ajunseră din nou pe pămîntul gălbui şi sterp, toţi ceilalţi uriaşi erau întinşi pe pămînt şi dormeau adînc.

Un trocoşat pentru Mîncă-Carne

— Ei are întotdeauna cincizeci de clipiri înainte să meargă să vîneze frunze umane, zise U.B.P. Se opri apoi cîteva secunde, ca să se poată uita la ei. Uriaşii doarme numai din cînd în cînd, zise el. Nu aşa de mult ca frunzele umane. Frunzele umane e leşinate după somn. A trecut vreodată prin minte ca o frunză umană de cincizeci de ani a petrecut douăzeci de ani dormind adînc?

— Trebuie să recunosc că nu m-am gîndit niciodată la asta, zise Sofi.

— Tu trebuie să se gîndească, zise U.B.P. Imaginează la tine! Frunza umană care spune că are cincizeci de ani, a dormit adînc douăzeci de ani, de nici măcar nu ştia unde era! Nu făcea nimic! Nici măcar nu se gîndea la nimic!

— E cam ciudat gîndul ăsta, zise Sofi.

— Ezanct! zise U.B.P. Aşa că se încearcă să spună la mine este că frunza umană care spune că are cincizeci de ani nu are cincizeci de ani, are numai treizeci.

— Dar eu? zise Sofi. Eu am opt ani.

— Tu nu are opt deloc! zise U.B.P. Bebeluşii de frunze umane şi pochiii mici ca tine doarme jumătate din timp, aşa că tu are numai patru ani.

— Am opt ani, zise Sofi.

— Tu crede că are opt, zise U.B.P., dar a petrecut numai jumătate din viaţa ta cu ochii deschişi. Tu are numai patru ani, şi nu mai contrapăţîna pe mine. Ţîştibîşti certăreţi şi plîngăcioşi ca tine nu trebuie să contrapatineze poame în vîrstă ca mine, cu o sută de ani mai bătrîne.

— Dar uriaşii cît de mult dorm? întrebă Sofi.

— Ei nu pierde prea multă vreme sforăind, zise U.B.P. Două, trei ore e de ajuns.

— Tu cînd dormi? întrebă Sofi.

— Chiar şi mai puţin, răspunse U.B.P. Eu doarme

numai o dată la o lună plină.

Sofi, prin gaura buzunarului, se uit la cei nouă uriaşi care dormeau. Arătau şi mai monstruos decît atunci cînd erau treji. Răstigniţi pe pămîntul galben, acopereau suprafaţa unui teren de fotbal. Cei mai mulţi erau întinşi pe spate, cu gurile larg deschise şi sforăiau ca nişte furnale. Zgomotul lor era înfiorător.

Deodată, U.B.P. sări brusc în aer.

— Pe urechile mele! A venit la mine cea mai şugubeaţă idee!

— Ce? întrebă Sofi.

— Stai! strigă el. Nu mîna aşa! Ţine-ţi fusta! Aşteaptă să vadă ce-o să facă!

O luă la fugă spre peşteră, cu Sofi ţinîndu-se bine de marginea buzunarului. Rostogoli la o parte bolovanul şi intră. Era nerăbdător şi se mişca repede.

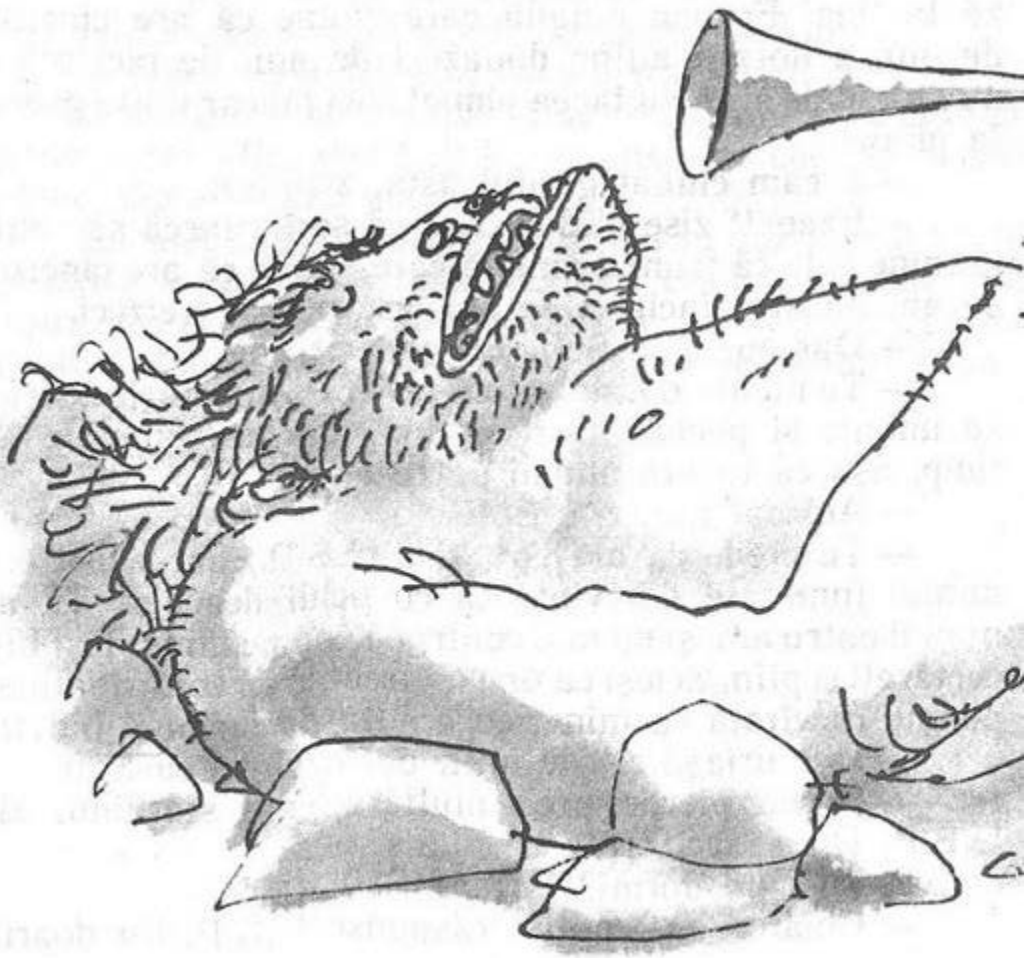

— Stai acolo unde eşti, miericică dulce, zise el, şi o să aibă amîndoi o boangă-goangă de pomană!

Lasă jos plasa de prins vise, dar valiza rămase în mînă. Din două salturi ajunse în partea cealaltă a peşterii şi cu cealaltă mînă culese în grabă trompeta cu care îl văzuse Sofi prima dată în sat. Cu valiza într-o mînă şi trompeta în cealaltă, ţîşni afară din peşteră.

«Ce-o fi vrînd să facă acum?» se întrebă Sofi în gînd.

— Scoate capul afară bine, zise U.B.P., ca să vadă ce se întîmplă.

Cînd se apropie de uriaşii care dormeau, U.B.P. încetini goana şi începu să se mişte cu grijă. Se apropie în vîrfurile picioarelor de monştrii care dormeau. Sforăiau la fel de tare. Erau respingători, scîrboşi, înspăimîntători. U.B.P. mergea printre ei în vîrfurile picioarelor. Tre-

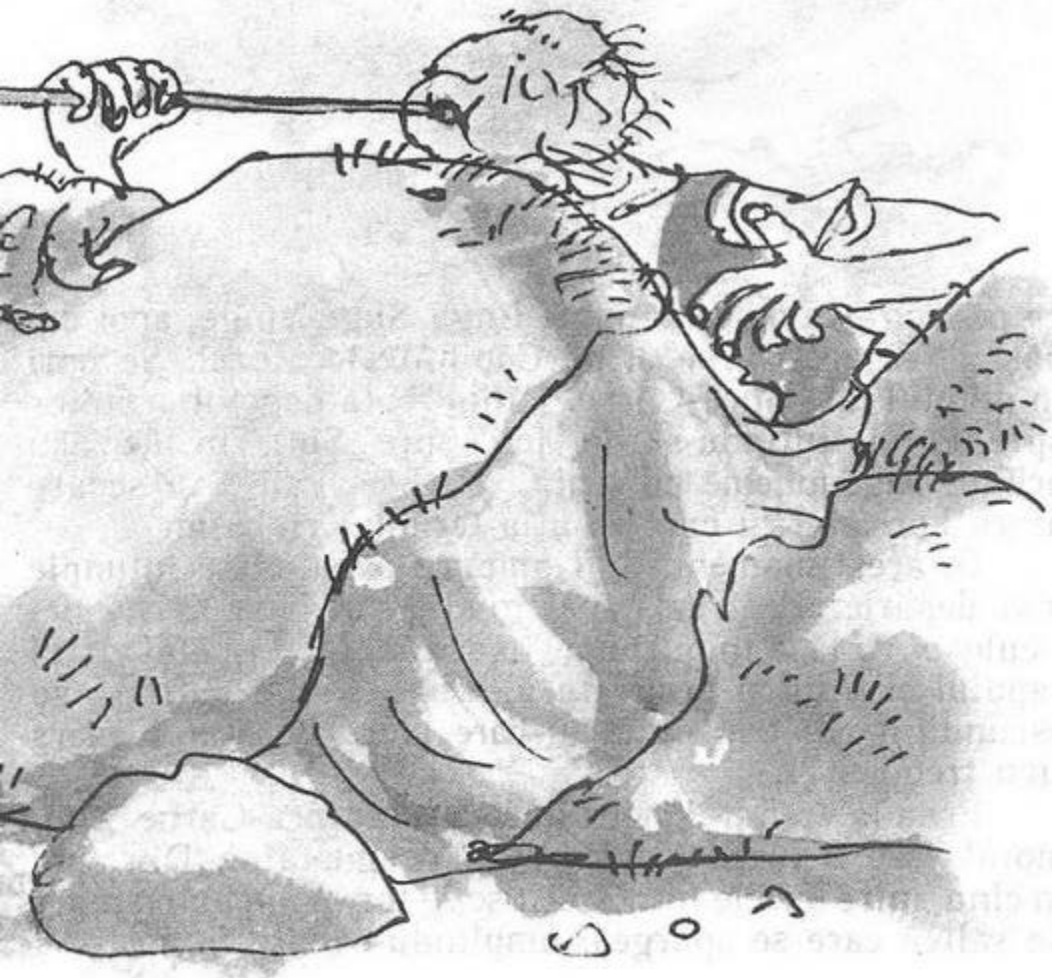

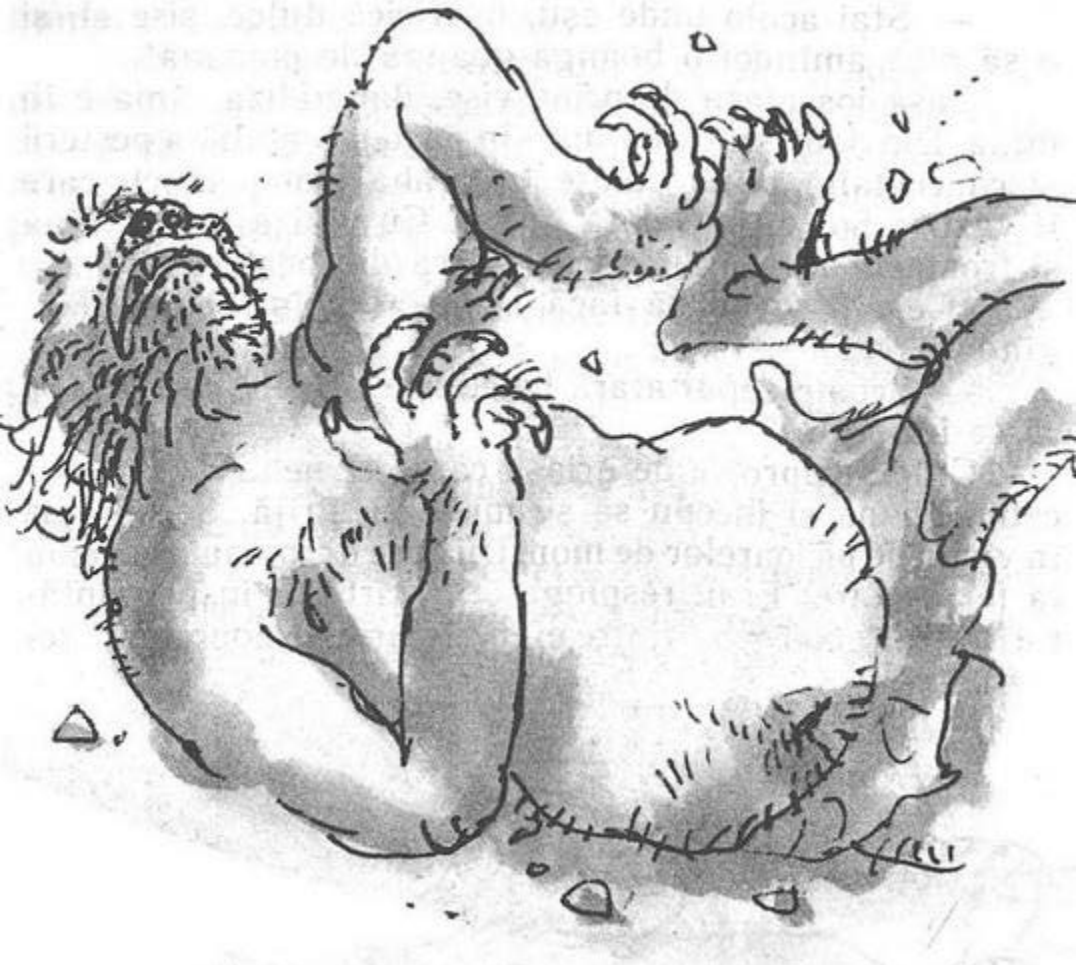

cu pe lîngă Înghite-Maţe, pe lîngă Suge-Sînge, apoi depăşi pe Toacă-Carne şi pe Copil-Mestecătorul. Se opri în dreptul lui Mîncă-Carne. Îşi îndreptă degetul arătător spre el şi, uitîndu-se în jos, spre Sofi, îi făcu cu ochiul. Îngenunchie cu grijă, deschise valiza şi scoase afară borcanul în care se afla teribilul trocoşat.

În acest moment, Sofi ghici ce avea să se întîmple mai departe. «Vai de mine! gîndi ea. Poate să fie periculos!» Se lăsă în buzunar, în aşa fel încît numai vîrful capului şi ochii îi erau afară. Vroia să fie gata să se ascundă imediat în cazul în care lucrurile n-ar fi mers cum trebuie.

Erau la vreo trei metri în faţa lui Mîncă-Carne. Zgomotul care îl făcea sforăind era dezgustător. Din cînd în cînd, între buzele întredeschise se forma un balon mare de salivă care se spărgea, umplîndu-i toată faţa.

U.B.P., concentrîndu-se la maximum, să nu facă nici un zgomot, deşurubă capacul şi turnă tracoşatul violaceu şi năbădăios în gura trompetei. Puse celălalt capăt între buze şi îndreptă instrumentul spre faţa lui Mîncă-Carne. Inspiră adînc şi... pfuuu!... Suflă cu putere.

Sofi văzu un nor roşiatic transparent îndreptîndu-se spre faţa uriaşului. Pentru o fracţiune de secundă pluti deasupra feţei lui, după care dispăru. Parcă ar fi fost aspirat prin nasul uriaşului, dar totul se petrecuse atît de repede, încît Sofi nu era sigură.

— Acum, mai bine să se furişeze undeva în siguranţă, şopti U.B.P.

Se depărtă, ţopăind vreo sută de metri, după care se opri. Se lăsă pe vine.

— Acum, zise el, aşteaptă explozia!

N-avură mult de aşteptat. Deodată, aerul parcă fu despicat de cel mai îngrozitor răcnet pe care Sofi îl auzise

vreodată. Mîncă-Carne, cu cei 20 de metri ai lui, se ridică în aer şi căzu din nou cu o bufnitură puternică. Pe urmă începu să se contorsioneze, să se înşurubeze şi să sară din ce în ce mai violent. Era înfricoşător.

— Iiiauu! răcni Mîncă-Carne. Aiiii! Ouuuu!

— Încă doarme, şopti U.B.P. Trocoşatul de coşmar a început.

— Aşa-i trebuie, zise Sofi. Nu putea să simtă nici un fel de milă pentru bruta care mînca copii ca pe nişte bucăţi de zahăr.

— Ajutor! ţipă Mîncă-Carne. Vine după mine! Mă prinde!

Învălmăşeala de mîini şi de picioare aruncate în aer devenea tot mai ameninţătoare. Era impresionant să vezi

o creatură masivă ca asta mişcîndu-se cu atîta energie necontrolată.

— E Jack! Mîncă-Carne. E netrebniciosul şi hoţomanul de Jack! Vine după mine! Mă bîtăbate! Mă sulițează! Mă bîldîneacă! Este Jack cu vrejul de fasole! Aoleu, nimic nu-i stă în cale!

Mîncă-Carne se zvîrcolea pe pămînt ca un şarpe uriaş în ghearele morţii.

— Fie-ţi milă de mine, Jack! Nu mă omorî!

— Cine este Jack, de care vorbeşte? şopti Sofi.

— Jack este singura frunză umană de care e frică la uriaşi. Este îngroziți de Jack, fiindcă a auzit că omoară uriaşi.

— Ajutor! ţipă Mîncă-Carne. Ai milă de un biet uriaş

amărît! Ah, vrejul de fasole! Vine la mine cu vrejul cu țepi! Te implora, Jack! Te roagă să nu bată la mine cu vrejul înfigeînțepător!

— La noi, uriașii, șopti U.B.P., nu prea știe multe despre frunza umană de temut pe nume Jack. Știe numai că este cunoscut pentru că omoară uriași și că are ceva care se cheamă vrej de fasole. Știe că vrejul de fasole este un obiect înfricoșător, cu care Jack omoară uriași.

Sofi nu-și putu stăpîni un zîmbet.

— Ce tot zîmbocește? întrebă U.B.P., ușor iritat.

— Îți spun eu mai tîrziu, zise Sofi.

Coșmarul înspăimîntător pusese acum stăpînire pe uriaș în așa măsură, încît tot corpul i se înfășurase în noduri.

— Nu, Jack! Eu nu mănîncă la tine! țipă Mîncă-Carne. Eu nu mănîncă niciodată frunze umane! Jura că n-a înghițit niciodată nici o frunză umană în toată viața mea!

— Mincinos! zise U.B.P.

În momentul acela, unul din pumnii strînși ai lui Mîncă-Carne îl pocni pe Toacă-Carne exact în gură. În același timp, unul din picioarele lui îl lovi pe Înghite-Mațe direct în burtă. Cei doi uriași se treziră instantaneu și țîșniră drept în picioare.

— A măturat la mine un pumn drept în gură! strigă Toacă-Carne.

— La mine a umflat un picior drept în mațe! urlă Înghite-Mațe.

Cei doi se repeziră la Mîncă-Carne și începură să-i toarne pumni și picioare unde nimereau.

Buimăcitul Mîncă-Carne se sculă șocat. Ieșea dintr-un coșmar și intra la altul. Intră răcnind în bătălie. În zăpăceala de pumni și picioare, unul după altul, uriașii care încă mai dormeau, erau loviți, călcați în picioare. Nu peste multă vreme, toți erau în picioare, gata de orice. Se loveau cu pumnii și picioarele, se zgîiau și se mușcau cît de tare puteau. Sîngele curgea peste tot. Nasuri erau mușcate și dinți săreau afară ca grindina. Uriașii răcneau, mugeau, blestemau și, pentru mai multe minute, un zgomot ca de bătălie a răsunat pe cîmpia galbenă.

U.B.P. zîmbea cu gura pînă la urechi, într-o delectare absolută.

— Place la mine, cînd vede aşa scărmăneală! zise el.

— Or să se omoare între ei, zise Sofi.

— Niciodată! răspunse U.B.P. Bestiile se scărmăneşte aşa tot mereu. Curînd se face noapte şi o să ţopăie cu toţii să-şi umple burdihanele.

— Blesteamă şi înjură mizerabil, zise Sofi. Îi urăsc!

Întorcîndu-se în linişte în peşteră, U.B.P. zise încet:

— A folosit bine coşmarul, nu?

— Excepţional! zise Sofi. Bravo ţie!

Vise

Uriaşul cel Bun şi Prietenos stătea acum la masă şi-şi făcea tema. Sofi stătea cu picioarele încrucişate pe masă şi-l privea cum lucrează. Borcanul de sticlă care conţinea singurul vis bun pe care-l prinseseră se afla între ei. U.B.P., cu mare grijă şi răbdare, desena ceva pe o foaie de hîrtie, cu un creion uriaş.

— Ce scrii acolo? îl întrebă Sofi.

— Fiecare vis trebuie să aibă o etichetă pe borcan, zise el. Cum să găsească altfel pe cel care are nevoie în graba mare?

— Bine, dar nu poţi să ştii exact ce este în vis doar ascultînd înăuntru, nu? întrebă Sofi.

— Eu poate, zise U.B.P., neridicîndu-şi privirea.

— Cum? Numai prin felul în care zbîrnîie?

— Da! Mai puţin sau mai mult are dreptate. Fiecare vis de pe lume face o bîzmuzică diferită. Şi clăpăugele, şi fîlfîitoarele mele de urechi este în stare să înţeleagă muzica.

— Cînd spui «muzică», înţelegi «melodii»?

— Eu nu înţelege melodii.

— Atunci ce înţelegi prin «muzică»?

— Frunzele umane are muzica lor, drept sau stîng?

— Drept! zise Sofi. Tot felul de muzică.

— Şi cîteodată frunzele umane e impresionate cînd ascultă muzica minunoasă. Îi furnică pe şira spinării. Drept sau stîng?

— Drept, zise Sofi.

— Deci, muzica spune *ceva* la ei. Trimite mesaj. Nu cred că frunzele umane înţelege exact mesajul, dar place la ei oricum.

— Corect, zise Sofi.

— Dar cu urechile astea clăpăuge şi fîlfîitoare ale mele eu nu numai că aude muzica pe care o face visele,

dar chiar o şi *înţelege.*

— Adică, cum o înţelegi? întrebă Sofi.

— Adică o citeşte, zise U.B.P. Vorbeşte la mine. Este ca o limbă slănină.

— Asta mi se pare greu de crezut, zise Sofi.

— Este sigur că la tine este greu de crezut şi că ezixtă extrafereştri care vine de pe alte planeturi.

— Bineînţeles că nu cred aşa ceva, zise Sofi.

U.B.P. o privi grav cu ochii lui uriaşi.

— Speră să nu se supere pe mine, zise el, dar frunzele umane crede că este foarte deştepte şi în realitate nu este aşa. Cele mai multe nu are mai multă minte decît nişte sîmburi de cacavete.

— Poftim? zise Sofi.

— Problema cu frunzele umane este, continuă el, că ele refuză să creadă în orice dacă nu vede cu clipochii lor. Extrafereştii sigur că ezixtă. Se întîlneşte cu

ei tot mereu. Eu poate să şi vorbească cu ei. Îşi întoarse privirea spre bucata de hîrtie şi, mulţumit de sine, începu să scrie.

Sofi se apropie să poată citi ce scrisese pînă atunci. Literele erau imprimate grosolan, neterminate. Scria aşa:

VISU IESTE DESPER CU SALVEAZĂ LO PROFESORU DELA ÎNEC. SARE ÎN RÎU DE PE UN POD ÎNAL. TRAGE PROFESORU AFARĂ LA MÎL ŞI FACE RESPIRAŢIE GURA LA NAS...

— Respiraţie cum? întrebă Sofi.

U.B.P. se opri din scris şi ridică încet capul. Ochii i se opriră pe faţa lui Sofi.

— A spus la tine şi mai înainte, spuse el liniştit. Eu nu avut norocul să poată să meargă la şcoală. Face foarte multe greşeli, dar nu e vina mea. Încearcă cum poate. Tu este fetiţă drăgălaşă, dar nu uita la tine că nici tu nu este domnişoara Ştie-Tot.

— Îmi pare rău, zise Sofi. Iartă-mă! E foarte urît din partea mea să te tot corectez aşa.

U.B.P. se uită la ea fix încă cîteva secunde, după care își aplecă din nou capul și-și continuă munca încet și cu migală.

— Dar, spune-mi, te rog, zise Sofi, dacă tu suflai visul ăsta în dormitor la mine, cînd eu dormeam, chiar aș fi început să visez cum îmi salvam profesorul sărind de pe un pod?

— Mai mult, zise U.B.P. Mult mai mult. Dar eu nu poate să scribleze tot visul pe o bucățică de hîrtie. Sigur că e mai mult decît atît.

U.B.P. puse creionul jos și-și așează imensa ureche lîngă borcan. Ascultă cu atenție vreo jumătate de minut.

— Da, zise el, încuviințînd cu mișcări solemne din cap, în sus și în jos. Visul continuă frumos. Și are un sfîrșit foarte caracomic.

— Cum se termină? zise Sofi. Hai, te rog, spune-mi!

— Tu ar visa că, dimineața următoare, după ce salvează profesorul din rîu, cînd ajunge la școală, găsește toți cinci sute de pochii adunați în curte și pe directorul școlii în picioare, zicînd: «Eu vrea ca toată școala să aplaude la Sofi, pentru că este așa de curajoasă și a salvat viața eminentului profesor de aritmetică, domnul Figgins, care a fost împins din greșeală în rîu de profesoara de gimnastică, domnișoara Hopșotron.» Și toată școala aplaudă și strigă: «Bravo, bine Sofi!» și, după asta, toată viața chiar cînd greșește socotelile și le amestencîlcește, domnul Figgins îi dă tot nota zece și scrie «foarte bine, Sofi», în carnet. Pe urmă se scoală.

— Așa vis, mai zic și eu! zise Sofi.

— Sigur că place la tine, zise U.B.P. Este un fizvrăjit auriu.

Linse spatele etichetei și o lipi pe borcan.

— De obicei, continuă el, eu scrie mai mult pe etichetă. Dar acum tu se uită la mine și nu poate să se concentreze.

— Mă duc să stau în altă parte, zise Sofi.

— Nu se duce, zise el. Uite la tine în borcan. Eu crede că la tine poate să vadă visul ăsta.

Sofi se uită în borcan și acolo, înăuntru, văzu conturul a ceva palid, translucid, de mărimea unui ou de găină. Avea o nuanță pală de albastru-verzui, ca apa

mării și se mișca încet și elegant. Stătea liniștit pe fundul borcanului, dar își schimba forma, pulsînd încet din toată masa lui, ușor, de parcă respira.

— Se mișcă! strigă Sofi. E viu!

— Sigur că e viu.

— Ce-i dai să mănînce? întrebă Sofi.

— Nu trebuie mîncare, spuse U.B.P.

— Bine, dar asta nu este cruzime? zise Sofi. Toate viețuitoarele au nevoie de hrană. Chiar copacii și plantele.

— Și vîntul este viu, zise U.B.P. Se mișcă, îl simte pe obraji și pe mîini. Dar nimeni nu-i dă de mîncare.

Sofi tăcu. Extraordinarul uriaș îi tulbura ideile.

— Visele nu are nevoie de nimic, zise U.B.P. Dacă este unul bun, așteaptă în pace, tot mereu, pînă dă drumul să facă treaba lui. Dacă este unul rău, se zbate să iese afară.

U.B.P. se ridică în picioare și se îndreptă spre una din multele etajere și așeză borcanul lîngă miile de alte borcane.

— Te rog, poți să-mi arăți și alte vise? întrebă ea.

U.B.P. ezita.

— Nimeni nu le-a văzut niciodată, zise el. Dar te lasă pe tine să se uite puțin.

O luă pe Sofi de pe masă și o așeză pe palma uriașă a mîinii lui; o duse aproape de etajere.

— Aici este unele din cele mai bune. Fizvrăjite aurii.

— Mai aproape, te rog, să pot să citesc etichetele, zise Sofi.

— Etichetele spune numai bucățele din ele, zise U.B.P.

Ele e mult mai lungi. Etichetele este ca să aducă aminte la mine.

Sofi se concentra să citească. Prima etichetă era destul de lungă. Era lipită de jur-împrejur și Sofi trebuia să întoarcă borcanul ca să citească. Scria așa:

«AZI STĂ ÎN CLASĂ ȘI DESCOPERĂ CĂ DACĂ SE UITĂ LA PROFESOARĂ ÎNTRUN FEL SPECIAL, EU POTE SĂ ADOARMĂ PE EA. AȘA CĂ SE UITĂ LA EA ȘI LA URMA ÎI CADE CAPU PE CA-

TEDRA ŞI ADOARME PEFUND. SFORĂIE TARE ŞI ATUNCI INTRA DIRECTORU ŞI STRIGA: «SCOALA-TE DOMNIŞOARA PLUMRIDGE! CUM ÎNDRAZNEŞ-TE SĂ DOARMĂ ÎN ORĂ! DUTE ŞI IAŢ-I PĂLĂRIA ŞI PALTONU ŞI PĂRĂSEŞTE ŞCOALA PENTRU TO-DEAUNA! ESTE CONCEDIATĂ!» DAR IMEDIAT ADOARME ŞI PE DIRECTOR ŞI SE DARÎMA LA PO-DEA CA O GRAMADĂ DE PELTEA ŞI STA ACOLO ÎNTRO MOVILĂ ŞI SFORĂIE MAI TARE CA DOM-NIŞOARA PLUMRIDGE. ŞI PORMA AUDE VOCEA LU MAMA CARE ZICE: «SCOALĂTE, MICU DEJUN E GA-TA!»

— Ce vis caraghios, zise Sofi.

— Este un cling-bing, zise U.B.P. Este un pardon poznaş!

Dedesubtul marginii etichetei, Sofi văzu visul stînd liniştit pe fundul borcanului, ca celălalt, dar parcă puţin mai mare.

— Ai vise separate pentru băieţi şi pentru fete? întrebă Sofi.

— Sigur că da, zise U.B.P. Păi dacă dă un vis de fete la un băiat, chiar dacă e un vis caracomic şi poznaş,

băiatul cînd se trezeşte zice ce troglodeală de vis mai e şi asta?!

— Băieţii aşa ar zice, răspunse Sofi.

— Pe etajera asta toate visele e de fete, zise U.B.P.

— Pot să citesc eticheta de pe un vis de băieţi? întrebă Sofi.

— Da, zise U.B.P., şi o ridică pe Sofi mai sus, la o altă etajeră. Pe cea mai apropiată etichetă scria:

„ÎŞI FACE O PERECE DE CISME ESTRAORDINARE ŞI CÎN LE PUNE POATE SA MEARGĂ ÎN SUS PE PERETELE DELA BUCĂTĂRIE. ACUMA MERGE CU CAPU ÎN JOS PE TAVAN ŞI CÎND SORA MEA INTRA, ÎNCEPE SĂ ŢIPE LA MINE CUM FACE EA: «CE DRACU FACE ACOLO SUS PE TAVAN?» ŞI IO SE UITA LA EA ŞI ZÎMBESTE: «ŢIAM SPUS CĂ MĂ FACE SĂ SE URCE PE PEREŢI ŞI A REUŞIT!»"

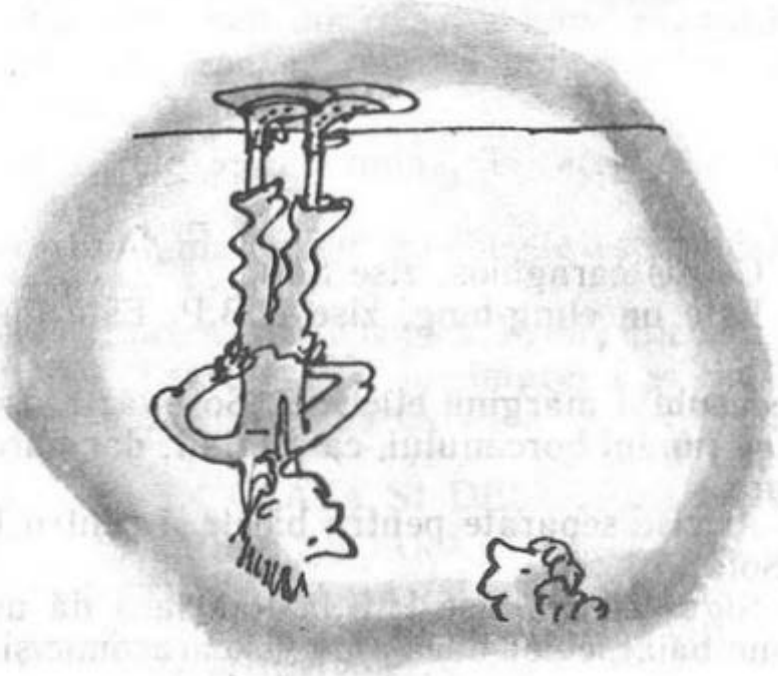

— Asta mi se pare destul de prostesc, zise Sofi.

— La băieți nu pare, zise U.B.P., zîmbind. Asta este alt cling-bing. Haide, că a văzut destul acum.

— Lasă-mă să mai văd unul de băieți, te rog! zise Sofi.

Pe eticheta următoare scria:

„TELEFONU SUNA LA NOI ACASĂ ȘI TATA RĂSPUNDE CU VOCEA LUI IMPORTANTA: «LA TELEFON!». PORMĂ SE FACE ALB LA FAȚĂ ȘI VOCEA LUI SUNĂ CARAGIOS. SPUNE: «CUM? CINE?» ȘI PORMĂ SPUNE: «DA, DOMNULE, SIGUR, DOMNULE, DA SÎNTE-ȚI SIGUR CĂ CU MINE DORIȚI SĂ VORBIȚI ȘI NU CU FIUL MEU?» FATA LU TATA SE SCHIMBA LA CULUARE DIN ALB ÎN VIOLET ȘI ÎNGITE MEREU CAȘICUM AR AVEA UN RAC ÎN GÎT ȘI LA URMĂ ZICE: «DA, DOMNULE, IMEDIAT, DOMNULE» ȘI PORMĂ SE ÎNTOARCE LA MINE ȘI ZICE CU RESPECT: «CUNOAȘTE LA TINE PE PREȘEDEINTELE STATELOR UNITE?» ȘI EU ZICE: «NU, DA EL A AUZIT DE MINE». PORMĂ ARE O DISCUȚIE

LUNGĂ LA TELEFON ŞI ZICE: «ARE SĂ SE OCUPE DE ASTA, DOMNULE PREŞEDINTE. DUMNEAVOASTRĂ O SĂ STRICAŢI TOT, DACĂ FACEŢI CUM SPUNE-ŢI». ŞI OCII LU TATA IESE DIN ORBITE ŞI PORMĂ AUDE VOCEA ADEVĂRATA A LU TATA, CARE ZICE: «SCOALĂTE LENEŞULE CA IAR ÎNTÎRZIE LA ŞCOALĂ»"

— Aa, băieţii sînt nebuni! zise Sofi. Mai lasă-mă puţin!

Începu să citească următoarea etichetă:

„FACE BAIE ŞI DESCOPERA CĂ DACĂ APASĂ TARE PE BURIC SIMTE CEVA CIUDAT ŞI DINTRO DATĂ PICIOARELE NU SE MAI VEDE NICI MÎINILE. DE FAPT A DEVENIT INVIZIBIL. EU ESTE TOT ACOLO DA NIME NU POATE SĂ MĂ VADĂ. NICI EU. MAMA INTRA ŞI ZICE: «UNDE O FI COPILU ĂLA, ERA ÎN CADA ACUM UN MINUT ŞI MAI MULT CA PRECIS NU S-A SPĂLAT CUM TREBUIE». ŞI IO ZICE: «SÎNT AICI» ŞI EA ZICE: «UNDE?» ŞI EU ZICE: «AICI» ŞI EA ZBIARA: «HENRY, VINO REPEDE!» ŞI CÎND VINE TATA SE SPALA ŞI VEDE SĂPUNU ZBURÎND ÎN AER, DA PE MINE NU MĂ VEDE ŞI ZICE: «UNDE EŞTI, BĂIETE?» ŞI EU ZICE: «AICI!» ŞI EL ZICE: «U N D E?» ŞI EU ZICE: «A I C I» ŞI EL ZICE: «SĂPUNU, BĂIETE! SĂPUNU ZBOARĂ ÎN AER!» ŞI PE URMĂ APASĂ IAR ŞI DEVINE VIZIBIL. TATA DA PE DINAFARĂ DE BUCURIE ŞI ZICE: «TU IESTE BĂIATU INVIZIBIL. ACUM O SĂ SE DISTREZE DE MINUNE». ŞI DUPĂ CE IESE DIN BAIE, SE ŞTERGE, PUNE HALATU ŞI PAPUCI ŞI APASĂ PE BURIC DIN NOU, CA SĂ DEVINĂ INVIZIBIL ŞI PLEACĂ AFARĂ. ŞI BINE ÎNŢELES CA NUMA IO E INVIZIBIL, NU ŞI LUCRURILE DUPĂ MINE, ŞI CIN LUMEA VEDE UN

HALAT CU PAPUCI PE STRADĂ SE FACE PANICĂ ŞI LUMEA STRIGA: «O FANTOMĂ!». ŞI LUMEA ZBIARĂ ÎN STÎNGA ŞIN DREPTA ŞI UN POLIŢIST SOLID FUGE CA SĂI SALVEZE ŞI CEL MAI MIŞTO ÎL VEDE PE DOMNU GRUMMIT DE ALGEBRĂ IEŞIND DINTRUN BAR ŞI SE DUCE LA EL ŞII FACE «BAU!» ŞI EL ŢIPA ÎNGROZITOR ŞI INTRA LA LOC ŞI CÎND SE SCOALĂ SE SIMTE UŞOR CA O FULPANĂ".

— Asta e chiar ridicol, zise Sofi, dar în acelaşi timp nu putu rezista tentaţiei de a apăsa şi ea pe buric, ca să vadă dacă se întîmplă ceva. Dar nu se întîmplă nimic.

— Visele e lucruri misterioase, zise U.B.P. Frunzele umane nu le înţelege. Nici profesorii lor cei mai deştepţi nu le înţelege. A văzut destul?

— Doar ăsta, zise Sofi. Ăsta e ultimul.

Începu să citească.

„A SCRIS O CARTE ŞI E AŞA DE INTERESANTĂ CA NU POATE SO LASE. DE CÎND CITEŞTE PRIMUL RÎND ESTE CAPTURAT CA NU SE MAI OPREŞTE

PÎNĂ LA CAPĂT. PE TOATE SRTAZILE OAMENI SE CIOCNEŞTE UNI DE ALŢI FINCĂ STĂ CU FAŢA ÎN CARTE, ŞI DENTIŞTI CITEŞTE ŞI ÎNCEARCĂ SĂ PUUNĂ PLOMBE ÎN A CELAŞI TIMP, DA LA NIMENI NUI PASĂ CĂ CITEŞTE ŞI EI. ŞOFERI CITEŞTE CÎND CONDUCE ŞI MAŞINILE SE CIOCNEŞTE PESTE TOT. CHIRURGI CITEŞTE CIN OPEREAZĂ PE CREER, PILOŢI CITEŞTE ŞI AJUNGE LA SAHARA ÎN LOC DE LONDRA. FOTBALIŞTI CITEŞTE PE TEREN FINCĂ NU SE POATE OPRI ŞI ALERGĂTORI OLIMPICI CITEŞTE LA CONCURS. TOŢI TREBE SĂ VADĂ CE SENTÎMPLĂ MAI DEPARTE ŞI CÎND SE SCOALĂ ÎNCĂ MAI SIMTE UN FLUTURE ÎN BURTĂ DE FERICIRE CĂ ESTE CEL MAI MARE SCRITOR DIN LUME

ŞI MAMA INTRA ŞI ZICE «MAM UITA ÎN CAIETU TĂU ASEARĂ ŞI SCRI CUMPLIT, LA FEL şI PUNTUAŢIA."

— Ajunge acum, zise U.B.P. este dilioane şi dilioane şi a obosit mîna ţinîndu-te sus.

— Dar în partea cealaltă, ce fel de vise sînt? întrebă Sofi. De ce ai etichete aşa de mici?

— Este pentru că într-o zi a prins aşa de multe, că n-a avut timp şi putere să scrie etichete lungi. Dar e destul ca să aducă aminte.

— Pot să mă uit? întrebă Sofi.

Deşi obosise şi-l durea braţul, U.B.P. o purta pe Sofi spre borcanele pe care le arăta. Sofi citi repede, una după alta:

— Ce nu înţeleg eu, zice Sofi, este cum ai reuşit, totuşi, să înveţi să scrii.

«SE URCA PE MUNTELE EVEREST NUMAI CU PISICA.»

«INVENTEAZĂ O MAŞINĂ CARE MERGE CU PASTA DE DINŢI.»

«POATE SĂ FACĂ SĂ SE APRINDĂ ŞI SĂ SE STÎNGĂ BECUL DOAR DACA SE CONCENTREAZĂ».

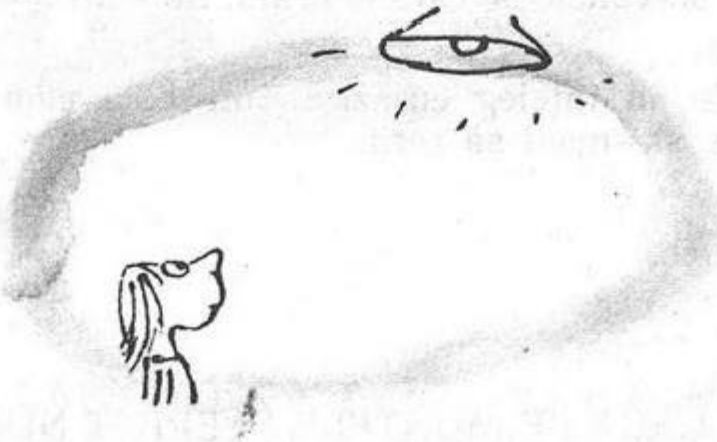

«ARE NUMA OPT ANI DAR CREŞTE O BARBĂ SPLENDIDĂ CA UN TUFIŞ ŞI TOT CEILALŢI BĂIEŢI MOARE DE INVIDIE.»

«POATE SĂ SARĂ DE PE UN GEAM DE LA ORICE ÎNĂLȚIME ȘI SĂ PLUTEASCĂ PÎNĂ JOS.»

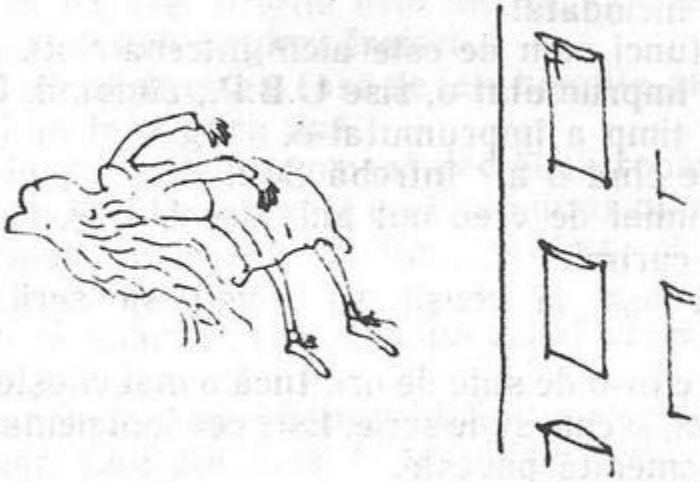

«ARE O ALBINĂ CARE O ȚINE ÎN CASĂ ȘI FACE O MUZICĂ DE ROCENROL DÎND ZBUARA.»

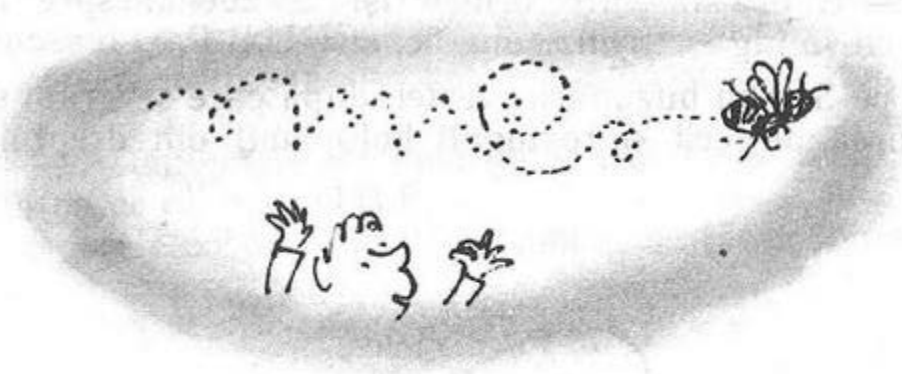

— Ah, tocmai se gîndea cît mai este pînă tu întreabă asta.

— Considerînd că n-ai fost niciodată la școală, mi se pare extraordinar! Cum ai făcut să înveți?

U.B.P. traversă peștera și deschise o ușiță secretă în perete. Scoase de acolo o carte veche și jerpelită. După

dimensiunile obișnuite, cartea era normală, dar arăta ca un timbru în mîna lui U.B.P.

— Într-o noapte, zise U.B.P., sufla un vis pe o fereastră și a văzut cartea asta pe noptiera unui băiat. Vroia foarte tare cartea, dar nu putea s-o fure. Nu face așa ceva niciodată.

— Atunci cum de este aici? întrebă Sofi.

— A împrumutat-o, zise U.B.P., zîmbind. Doar pentru scurt timp a împrumutat-o.

— De cînd o ai? întrebă Sofi.

— Numai de vreo opt ani, zise U.B.P. O s-o pună la loc în curînd.

— Și așa ai reușit să înveți să scrii? întrebă Sofi.

— A citit-o de sute de ori. Încă o mai citește și învață cuvinte noi, și cum să le scrie. Este cea mai nemaicîntătoare și impomenită poveste.

Sofi luă cartea din mîna lui și citi tare:

— «Nicholas Nickleby.»

— De Dalhl's Chickens, zise U.B.P.

— De cine?

În momentul acela, afară se auzi un zgomot nemaipomenit, ca cel pe care-l fac caii cînd aleargă.

— Ce-i asta? strigă Sofi.

— E ora la care uriașii își ia zborul spre alte țări, ca să înguțe frunze umane, zise U.B.P. și o ascunse iute pe Sofi în buzunarul vestei, după care se grăbi spre intrarea peșterii și rostogoli bolovanul din dreptul ei.

Sofi, uitîndu-se prin gaura buzunarului, avu timp să-i vadă pe uriaşi trecînd în galop.

— Unde se duce în seara asta? strigă U.B.P. după ei.

— Ţîşneşte în braga mare în Anglia, răspunse Mîncă-Carne, în trecere. Anglia este un loc splendid şi are chef de nişte pochii englezi fraiezi.

— Io ştie unde este o casă de fete hihotite, zise Stoarce-Fete, şi-mi lasă gura apă.

— Şi io ştie unde este o casă de băieţi tropăiţi, strigă Înghite-Maţe. Tot ce aşteaptă e să ia o mînă plină. Băieţii englezi e maimdilicoşi. Să te lingi pe deşte şi nu altceva!

În cîteva secunde, toţi cei nouă uriaşi dispărură fără urmă.

— Ce-a vrut să spună, întrebă Sofi, scoţîndu-şi capul din buzunar. Ce-i aia casă de fete hihotite?

— Vrea să spună şcoală de fete, zise U.B.P. O să le mănînce în buchete.

— Nu se poate! strigă Sofi.

— Şi băieţii de la şcoala de băieţi, zise U.B.P.

— Asta nu trebuie să se întîmple! strigă Sofi. Trebuie să-i oprim! Nu putem să stăm aşa şi să nu facem nimic.

— Dar nu poate să facă nimic, zise U.B.P. Este neputincioşi ca o coadă de cal.

Se aşează jos pe un bolovan albastru, de lîngă intrare.

— Acum poate să meargă afară, dacă vrea, pînă se întoarce ei, zise U.B.P.

Soarele coborîse după orizont şi se făcea întuneric.

Marele plan

— Trebuie neapărat să-i oprim! striga Sofi. Pune-mă înapoi în buzunar şi hai să fugim după ei şi să prevenim pe toată lumea din Anglia.

— Risdicol şi neposibil, zise U.B.P. Ei merge de două ori mai repede ca mine şi o să termine de înguşat cînd noi o să fie de abia la jumătatea drumului.

— Dar nu putem să stăm aşa, fără să facem nimic! se văicări Sofi. Cîte fete şi cîţi băieţi or să mănînce în noaptea asta?!?

— Mulţi, zise U.B.P. Mîncă-Carne are o poftă de mîncare terumbilă.

— O să-i smulgă din pat cînd dorm!

— Cum scoate mazărea din păstaie, zise U.B.P.

— Nici nu pot să mă gîndesc la aşa ceva! plînse Sofi.

— Atunci nu te gîndeşte! zise U.B.P. De ani şi ani eu stă aici pe scaunul ăsta de piatră, fiecare noapte şi suferă pentru frunzele umane pe care ei le înguşă. Dar a trebuit să se obişnuiască cu asta. Nu poate să facă nimic. Dacă n-ar fi fost un chiştoc de uriaş ronţăitor de opt metri, atunci ar fi încercat. Dar aşa, totul este în afară, pe fereastră.

— Tu ştii întotdeauna unde se duc? întrebă Sofi.

— Întotdeauna, răspunse U.B.P. În fiecare seară ţipă la mine cînd tropăie pe lîngă peşteră. Alaltă seară strigă: «A plecat la doamna Sippi şi la doamna Souri*, să le înguşe pe amîndouă!»

— Revoltător, zise Sofi. Îi urăsc!

Sofi şi Uriaşul cel Bun şi Prietenos stăteau unul lîngă altul pe bolovanul albăstrui, în întunericul care

---

* (Miss — doamnă, în lb. engleză), de unde, în text se vorbeşte de fapt despre Mississipi şi Missouri, fluvii în America de Nord!

se lăsase. Sofi nu se simţise niciodată mai neajutorată ca acum. După un timp, se ridică în picioare şi strigă cu năduf:

— Nu mai pot să suport! Gîndeşte-te la bietele fete şi la săracii băieţi care or să fie mîncaţi de vii în cîteva ore! Nu putem sta fără să facem numic! Trebuie să mergem după ei!

— Nu! zise U.B.P.

— Trebuie! zise Sofi. De ce nu vrei să mergi?

U.B.P. oftă şi scutură capul cu putere.

— Ţi-a spus de cinci, şase ori pînă acum, zise el. Şi a treia e ultima dată! Eu nu vrea să fie văzut de frunzele umane!

— De ce nu?

— Dacă mă vede, o să mă pună într-o grădină zoologică, cu toate jagrafele şi caromizile.

— Prostii! zise Sofi.

— Şi pe tine o să te trimită la norfelinat, continuă el. Frunzele umane mari nu e cunoscute pentru bunătate de suflet. Este mucigaşe şi nezburătoare.

— Dar asta nu este adevărat! strigă Sofi mînioasă. Unii sînt chiar foarte buni şi generoşi.

— Cine? zise U.B.P. Spune la mine unul.

— Regina Angliei! zise Sofi. Nu poţi să spui că este mucigaşă şi nezburătoare.

— Păi... zise U.B.P.

— Nu poţi nici să spui că este ţîşti-bîşti sau bună-de-nimic, zise Sofi, din ce în ce mai mînioasă.

— Mîncă-Carne tare-ar mai vrea s-o înguşe, zise U.B.P., zîmbind.

— Pe cine? Pe Regină? strigă Sofi, împietrită.

— Da, răspunse U.B.P. Mîncă-Carne zice că n-a mîncat niciodată o regină şi că probabil are o aromă speciabilă.

— Cum îndrăzneşte? strigă Sofi.

— Dar Mîncă-Carne zice că e prea mulţi soldaţi în jurul palatului şi nu împrăzneşte.

— Bine face! zise Sofi.

— Zice că i-ar place foarte mult să înguşe un suldat din ăia îmbrăcaţi frumos în roşu, dar se gîndeşte la pălăriile alea de blană, că i se lipeşte în gît.

— Îi doresc să se sufoce! zise Sofi.

— Mîncă-Carne e foarte gribuliu, zise U.B.P.

Sofi tăcu pentru cîteva momente, după care ochii îi lucirăde bucurie şi strigă:

— Ştiu! Pe cuvîntul meu că ştiu!

— Ce ştie? întrebă U.B.P.

— Ce-i de făcut! strigă Sofi. Mergem la Regină! Ce idee nemaipomenită! Dacă mergem să-i spunem Re-

ginei ce vor să facă bestiile de uriaşi, ea o să ştie ce-i de făcut.

U.B.P. se uită în jos la ea cu tristeţe şi scutură capul.

— Ea n-o să creadă niciodată pe tine, zise U.B.P. Nici într-o lună de luni.

— Ba cred că da.

— Niciodată, zise U.B.P. O să-i sune ca o poveste de amorţit pochiii şi Regina o să rîdă şi o să spună «Ce umoaşă gomflată!».

— Ba n-o să spună!

— Bineînţeles că o să spună, zise U.B.P. A spus la tine că frunzele umane nu crede în uriaşi.

— Atunci trebuie să găsim o cale s-o facem să creadă, zise Sofi.

— Şi cum o să poată la tine să intre înăuntru, *în primul* rînd? întrebă U.B.P.

— Stai puţin acum, zise Sofi. Stai puţin, că am acum o altă idee.

— Ideile tale e pline de muşte uscate, zise U.B.P.

— Asta care ţi-o spun acum, nu e. Zici că dacă-i spunem Reginei n-o să ne creadă?

— Sigur că nu! zise U.B.P.

— Dar noi *n-o să-i spunem!* zise Sofi entuziasmată. Nu e nevoie *să-i spunem!* O s-o facem să viseze!

Asta este şi mai spumflată! zise U.B.P. Visele e frumoase, dar nimeni nu crede în ele. Cînd se trezeşte spune: «Slavă Domnului că n-a fost decît un vis!»

— Nu-ţi face probleme cu asta! zise Sofi. Asta aranjez eu.

— Nu poate să aranjeze! zise U.B.P.

— Ba pot! zise Sofi. Dar la început trebuie să te întreb un lucru foarte important, poţi tu să faci pe cineva să viseze ce vrei tu?

— Orice, zise U.B.P., cu mîndrie.

— Dacă ţi-aş spune că aş vrea să visez că zbor într-o cadă de baie, cu aripi argintii, poţi să mă faci să visez asta?

— Pot, zise U.B.P.

— Dar cum? întrebă Sofi. Cu siguranţă că n-ai un vis exact ca ăsta în colecţia ta.

BIBLIOTECA

— Nu are, zise U.B.P., dar poate să facă imediat un amestec.

— Cum poţi să faci amestecul? întrebă Sofi.

— Este cam ca la prăjitură, zise U.B.P. Dacă pune cantitate bună din lucruri diferite, iese aşa cum vrea: mai dulce, mai crescută, cu stafide sau umflată tare ca un cozonac. La fel şi cu visele.

— Zi mai departe! zise Sofi.

— Are dilioane pe etajere, drept sau sting?

— Drept! zise Sofi.

— Are vise despre căzi de baie o sumedenie. Are vise despre aripi argintii, la fel. Tot ce are de făcut este să le amestece cum trebuie şi are un vis cum tu zboară într-o cadă de baie cu aripi argintii.

— Înţeleg acum, dar nu ştiam că poţi să amesteci două vise.

— La vise le place să fie amestecate, răspunse U.B.P. Se simte foarte singure acolo, în borcanele de sticlă.

— Bine, zise Sofi. Acum, spune-mi, ai vise despre Regina Angliei?

— O grămadă, zise U.B.P.

— Dar despre uriaşi?

— Sigur, zise U.B.P.

— Dar despre uriaşi care mănîncă oameni?

— Puzderie! zise U.B.P.

— Dar despre fetiţe ca mine?

— Astea e cele mai obişnuite. Are borcane şi borcane de vise cu fetiţe.

— Şi poţi să le amesteci aşa cum spun eu?

Sofi era din ce în ce mai entuziasmată.

— Bineînţeles! Dar cum poate să ajute pe noi un vis? Eu crede că tu bate şaua pe altă iapă!

— Stai puţin! zise Sofi. Ascultă cu atenţie: vreau să faci un amestec pe care să-l sufli în dormitorul Reginei Angliei, cînd doarme. Şi uite cum o să fie visul.

— Stăteai puţintai! zise U.B.P. Cum poate să ajungă suficient de aproape de dormitorul Reginei, ca să poată să sufle visul? Vorbeşte valiberne!

— Asta îţi explic mai tîrziu, zise Sofi. Acum, te rog, ascultă cu atenţie. Uite cum este visul pe care vreau să-l faci. Aculţi?

— Da, zise U.B.P.

— Vreau ca Regina să viseze că nouă uriaşi oribili, fiecare de douăzeci de metri înălţime, se duc în Anglia noaptea. Trebuie să viseze şi numele lor. Cum îi cheamă?

— Mîncă-Carne, Sufocă-Sugrumă, Sfarmă-Oase, Copil-Mestecător, Toacă-Carne, Înghite-Maţe, Stoarce-Fete, Suge-Sînge şi Măcelarul.

— Să viseze toate numele astea, zise Sofi. Şi să viseze că se duc în Anglia exact la ora vrăjitoarelor şi răpesc fete şi băieţi din paturile lor. Să viseze că bagă mîna pe fereastră şi-i iau din paturile lor şi...

Sofi se opri.

— Îi mănîncă pe loc sau îi duc undeva mai întîi? întrebă ea.

— De obicei îi bagă direct în guşă, ca pe floricele, zise U.B.P.

— Pune asta în vis, zise Sofi. Şi pe urmă... pe urmă, visul trebuie să spună că pleacă în Ţara Uriaşilor, unde nimeni nu poate să-i prindă.

— Asta e tot? întrebă U.B.P.

— Bineînţeles că nu, zise Sofi. Trebuie să-i explicăm Reginei că există Uriaşul Bun şi Prietenos, care poate să-i spună unde trăiesc, ca să poată ea să trimită soldaţii şi toată armata, să-i captureze.

Trebuie să viseze un singur lucru, dar foarte important: că există o fetiţă pe care o cheamă Sofi, şi care stă pe fereastra ei, şi care poate să-i spună unde se ascunde Uriaşul cel Bun şi Prietenos.

— Unde se ascunde? întrebă U.B.P.

— Ajungem şi la asta, zise Sofi. Şi Regina visează visul ăsta, da?

— Da, zise U.B.P.

— Şi cînd se trezeşte, primul gînd o să fie: «Ah, ce vis îngrozitor! Ce bine că n-a fost decît un vis!» Şi pe urmă, ridică capul de pe pernă şi ce vede?

— Ce vede? întrebă U.B.P.

— Vede o fetiţă, pe care o cheamă Sofi, şi care stă la ea pe fereastră, adevărată, exact în faţa ei!

— Şi cum o să fie tu acolo, poate să te-ntrebe?

— *Tu* o să mă pui acolo, zise Sofi. Şi acum vine partea frumoasă. Dacă cineva visează că este o fetiţă

care stă pe fereastra lui, pe urmă se scoală şi o vede acolo, înseamnă că visul a devenit realitate, nu?

— Începe să înţeleagă încotro călăreşte, zise U.B.P. Dacă Regina vede că partea asta este adevărată, poate să crede că şi restul este adevărat.

— Asta este! zise Sofi. Dar o să trebuiască s-o conving eu de asta.

— Şi spune că vrei visul să arate că Uriaşul Bun şi Prietenos vorbeşte cu Regina?

— Neapărat! zise Sofi. Tu eşti singurul care poate să-i spună unde poate să-i găsească pe ceilalţi uriaşi.

— Şi cum o întîlneşte eu pe Regina? întrebă U.B.P. Eu nu vrea să fie împuşcat de soldaţi.

— Soldaţii sînt numai în faţa Palatului, zise Sofi. În spate este o grădină mare şi nu sînt soldaţi acolo niciodată. Este un gard cu ţepi de fier în jurul grădinii, ca să nu intre nimeni, dar tu poţi să sari peste el.

— Cum de ştie la tine atît de bine lucrurile astea despre Palatul Reginei? întrebă el.

— Anul trecut eram în alt orfelinat, zise Sofi. Era în Londra şi ne duceam să ne plimbăm încoace şi încolo.

— Mă ajută să găsească Palatul? întrebă

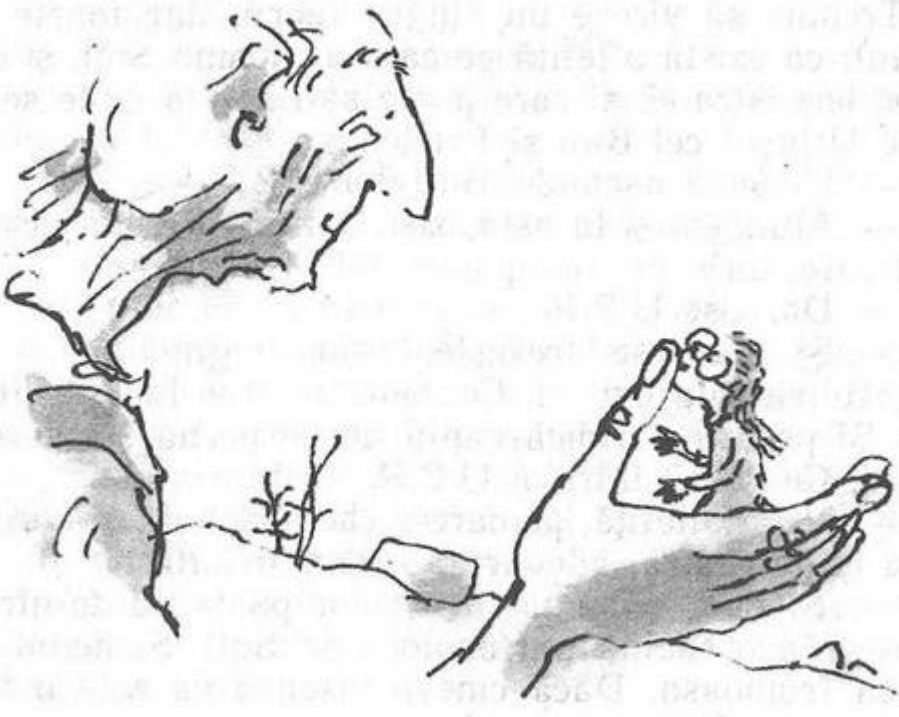

U.B.P. Eu n-a îndrăznit în viaţa mea să se tupileze în jurul Londrei.

— Îţi arăt eu drumul, zise Sofi încrezătoare.

— I-e frică de Londra, zise U.B.P.

— Nu-ţi fie! zise Sofi. E plină de străzi înguste şi întunecoase şi nu umblă nimeni pe stradă la ora vrăjitoarelor.

U.B.P. o luă pe Sofi cu grijă între degetul arătător şi degetul mare şi o aşeză în palma celeilalte mîini.

— Este foarte mare Palatul Reginei? întrebă el.

— Uriaş! răspunse Sofi.

— Atunci cum găseşte dormitorul?

— Cu asta te descurci tu. Se presupune că eşti foarte bun la asta.

— Şi este absolut sigură că Regina nu pune la mine într-o grădină zoologică, cu toate caromizile?

— Sigur că nu! zise Sofi. O să fii un erou. Şi n-o să mai mănînci cacaveţi niciodată.

Sofi îi văzu ochii uriaşului mărindu-se. U.B.P. îşi linse buzele:

— Vorbeşte serios? zize el. Chiar vorbeşte serios? N-o să mai mănînce niciodată dezgustătorii de cacaveţi?

— Nici dacă vrei, zise Sofi. Fiinţele umane nu cultivă cacaveţi.

Şi cu asta îl convinse. U.B.P. se sculă în picioare.

— Cînd vrea să amestece visul? întrebă el.

— Acum, zise Sofi. Imediat!

— Şi cînd merge la Regină? întrebă el.

— În noaptea asta, zise Sofi. Plecăm imediat, după ce faci visul.

— Acum? strigă el. De ce gărăbăneala asta?

— Dacă nu putem salva copiii din noaptea asta, cel puţin să-i salvăm pe cei de mîine, zise Sofi. Şi, toate ca toate, dar mi s-a făcut grozav de foame. N-am mîncat de douăzeci şi patru de ore.

— Atunci să se apuce de treabă, zise U.B.P.

Sofi îi dădu un pupic pe degetul mare.

— Ştiam eu că o să faci asta, zise ea. Hai să ne grăbim!

Amestecînd vise

Era întuneric bine. Se lăsase noaptea. U.B.P., cu Sofi în palmă, înaintă în interiorul peşterii şi aprinse din nou lumina aceea strălucitoare, care nu se ştie de unde venea. O aşeză pe Sofi pe masă.

— Stai acolo, te roagă, şi nu ciripi. Are nevoie să audă numai linişte cînd amestecă un vis complicat.

Se depărtă în grabă şi scoase afară un borcan mare şi gol, de mărimea unei maşini de spălat. Îl ţinea la piept şi se îndreptă spre etajerele cu mii şi mii de borcane mai mici, conţinînd visele capturate de-a lungul timpului.

— Vise despre uriaşi, îşi spuse el, citind etichetele. Uriaşii care înguşe frunze umane... nu, nu asta... nici asta... asta da!... Şi asta!

Luă borcanele în grabă şi le desfăcu capacele. Turnă visele în borcanul uriaş, pe care-l ţinea la piept. Sofi privea cu atenţie globul verzui căzînd în borcanul mare.

U.B.P. se îndreptă spre altă etajeră.

— Acum, bombăni el, vrea un vis despre fete hihotite şi băieţi tropăiţi.

Devenise foarte încordat. Sofi putea să-şi imagineze surescitarea lui în timp ce se mişca înainte şi înapoi printre borcane. Trebuia să fi fost cincizeci de mii de vise, toate la un loc. Dar U.B.P. părea să ştie locul fiecăruia.

— Vise despre o fetiţă, murmură el, şi vise despre mine... despre U.B.P. ... haide, haide... unde să fie astea?...

Şi tot aşa, cam o jumătate de oră, după care U.B.P. găsi toate visele de care avea nevoie şi le turnă în borcanul mare. Puse borcanul pe masă. Sofi îl privi, dar nu zise nimic. Înăuntru, în borcan, Sofi putea să vadă vreo cincizeci de forme ovale, verzui şi gelatinoase, toate pulsînd încet, dar fiecare separat.

— Acuma le amestecă, anunţă U.B.P. Se duse la dulapul unde păstra sticla de frobscot şi scoase de acolo un tel uriaş. Era unul din acelea cu un mîner sus, pe care-l învîrţi cu un dispozitiv ca de mixer, care se roteşte. Îl băgă în borcan.

— Uite! zise el. Începu să învîrtă mînerul repede.

Bucăţi de verde şi albastru, ca nişte flăcărui, săriră înăuntrul borcanului. Curînd, conţinutul borcanului se transformă într-o spumă albastră-verzuie.

— Vai, săracele de ele, plînse Sofi.

— Nu le doare, zise U.B.P., învîrtind de mîner. Visele nu e ca frunzele umane sau ca animalele. N-are creier. E făcute din zozime.

După vreun minut, U.B.P. se opri din bătut. Borcanul cel mare era plin acum pînă la gură de o spumă cu bule mari. Erau aproape la fel de mari ca baloanele de săpun pe care le facem cu apa, numai că erau mult mai lucioase şi aveau culori minunate fluturînd pe suprafaţa lor.

— Uită-te! zise U.B.P.

Încet, balonul cel mai din vîrf se desprinse, se ridică din gura borcanului şi începu să plutească prin peşteră. Următorul făcu la fel şi, în curînd, peştera se umplu de sute de baloane lucitoare şi colorate. Era o privelişte minunată. Privindu-le, Sofi realiza că se îndreptau spre ieşirea peşterii, care rămăsese deschisă.

— Ies afară! şopti Sofi.
— Sigur, zise U.B.P.
— Unde se duc?

— Asta este bucatele mici de vise, care nu le foloseşte! zise U.B.P. Se duce înapoi, la ţara ceţoasă, să se unească cu vise potrivite!

— Nu prea înţeleg, zise Sofi.

— Visele e pline de mister, zise el. Nu încearcă să înţeleagă. Uită-te în borcan şi vede visul care-l vrea pentru Regină.

Sofi se întoarse şi privi în borcan. Pe fund, ceva se zbătea sălbatic, sărind în sus şi-n jos, lovindu-se de pereţii borcanului.

— Doamne, zise Sofi, ce-i asta?

— Asta este! zise U.B.P. mîndru.

— Dar este... este oribil! strigă ea. Sare, vrea să iasă afară!

— Asta fiindcă este un trocoşat, zise U.B.P. Este un coşmar.

— Aoleu, doar n-o să-i dai Reginei un coşmar! zise Sofi.

— Dacă visează uriaşi care mănîncă fete şi băieţi, ce vroia să fie decît un coşmar?! zise U.B.P.

— A, nu! strigă Sofi.

— Ba da, zise U.B.P. Un vis care vede pochii mîncaţi de uriaşi este cel mai înfricoşător trocoşat care există. Este un şoc-bang-gong. Este un şurubadînc arţăgos. Este toate înfăşurate. Este la fel ca ce a suflat la Mîncă-Carne, mai rău încă!

Sofi se uită atent la coşmarul înfricoşător care se zbătea în borcanul uriaş. Era mult mai mare ca celelalte. Era de forma şi mărimea unui — să spunem — a unui ou de curcan. Şi era gelatinos şi cu lucirii strălucitoare roşii-violacee în interior. Era alarmant să-l priveşti cum se aruncă cu putere de pereţii borcanului.

— Nu vreau ca Regina să aibă un coşmar, zise Sofi.

— Crede că Regina o să fie bucurată să aibă aşa coşmar care să o ajute să salveze frunzele umane de la pieire? Drept sau stîng?

— Presupun că ai dreptate, zise Sofi. Trebuie să facem asta.

— O să treacă repede la ea, zise U.B.P.

— Ai pus toate lucrurile importante în el? întrebă Sofi.

— Cînd o să-l sufle în dormitorul Reginei, ea o să viseze fiecare detăliţăliuţă care ai cerut tu la mine să viseze.

— Şi cu mine pe fereastră? întrebă Sofi.

— Partea asta e foarte bună.

— Şi cu Uriaşul cel Bun şi Prietenos?

— A pus o parte lungă cu asta, zise U.B.P.

În timp ce vorbea, luase un borcan mai mic şi acum turna repede coşmarul care continua să se zbată în borcanul mai mic şi înşurubă capacul.

— Asta este! anunţă el. Acum e gata.

Îşi aduse valiza şi băgă borcanul în ea.

— De ce-ţi iei toată valiza, cînd ai un singur borcan, întrebă Sofi. Poţi să pui borcanul în buzunar!

U.B.P. se uită în jos la ea şi zîmbi:

— Pe urechile mele, zise el, luînd borcanul din valiză. Capul tău nu este plin de mîre, cum am crezut. Vede că tu nu s-a născut ieri.

— Mulţumesc frumos, domnule, zise Sofi, făcînd o mică reverenţă pe masă.

— Este gata de plecare? întrebă U.B.P.

— Da, gata! zise Sofi. Inima începu să-i bată cu putere, gîndindu-se la drumul pe care urmau să-l facă. Ce vroiau ei să facă era un lucru nebunesc; puteau să ajungă chiar şi la închisoare.

U.B.P. îşi puse pelerina lui neagră. Puse borcanul în buzunarul pelerinei. Luă trompeta de suflat vise şi se întoarse spre Sofi, care era pe masă.

— Borcanul este în buzunar. Tu sta tot acolo?

— Nu, ţipă Sofi. Nu stau lîngă coşmarul ăla înfricoşător!

— Atunci unde stă? întrebă el.

Sofi se uită la el pentru cîteva momente, după care zise:

— Dacă ai fi aşa de drăguţ să-ţi întorci una din urechile tale în sus aşa, ca o farfurie, aş putea să stau foarte bine acolo.

— Pe frobscotul meu! Asta este o idee geniabilă! zise U.B.P.

Îşi întoarse încet urechea dreaptă în sus. Era ca o cochilie uriaşă întoarsă spre cer. O ridică pe Sofi şi o aşeză înăuntru. Urechea, care era mare cît o tavă imensă de servit la masă, avea înăuntru aceeaşi configuraţie, cu şanţuri şi creste, ca urechea unui om. Era foarte confortabil.

— Sper să nu cad jos, în gaură, zise Sofi, depărtîndu-se de gaura urechii.

— Are grijă la tine, zise U.B.P. Altfel poate să dea la mine o croncănitoare durere de ureche.

— Lui Sofi îi plăcea că putea acum să-i şoptească direct în ureche.

— Gîdilă la mine puţin. Te roagă, nu micşuna pe acolo!

— O să încerc! zise Sofi. Gata?

— Auuu! urlă U.B.P. Nu mai face asta!

— N-am făcut nimic! zise Sofi.

— Tu vorbeşte prea tare! Uită că eu aude fiecare piţicăit de cincizeci de ori mai tare ca alţii, şi tu ţipa chiar în urechea mea!

— Aoleu, murmură Sofi, am uitat de asta!

— Vocea ta se aude ca tubuituri de bunete!

— Iartă-mă, şopti Sofi, aşa e mai bine?

— Nu!, strigă U.B.P. Aude ca un vînt de tornată sau ca un urangutan!

— Atunci, cum pot vorbi cu tine? şopti Sofi.

— Nu vorbeşte, plînse amărîtul uriaş. Te roată, nu vorbeşte! Fiecare cuvinţel cade ca o bombă în urechea mea!

Sofi încercă să vorbească ţinîndu-şi respiraţia.

— Aşa e mai bine? întrebă ea.

Vorbise aşa de încet, că nu-şi auzise vocea.

— Aşa e bine, zise U.B.P. Acum aude frumos. Ce încerca să spună adineauri?

— Întrebam dacă putem pleca.

— A plecat! strigă U.B.P., îndreptîndu-se spre ieşirea peşterii. A plecat să întîlnească pe Magistratea Sa Regina!

Afară rostogoli bolovanul imens în dreptul intrării şi se lansă în galopul său uriaş.

Călătorie la Londra

Pămîntul deşert şi gălbui rămînea în urmă neclar şi lăptos în lumina lunii, pe măsură ce Uriaşul cel Bun şi Prietenos se depărta în salturi lungi.

Sofi, îmbrăcată tot în cămaşa de noapte, se rezema confortabil într-o scobitură din urechea dreaptă a lui. Se afla, de fapt, lîngă marginea din exterior a urechii, în partea de sus, unde se pliază puţin în interior, astfel încît, în urechea uriaşului, Sofi avea ca un fel de acoperiş care o proteja perfect de vîntul care venea cu viteză din faţă. Mai mult, stătea întinsă pe pielea uriaşului, care era caldă şi moale, aproape ca o catifea.

«Nimeni — îşi spuse ea — n-a călătorit vreodată într-un confort mai mare ca mine acum.»

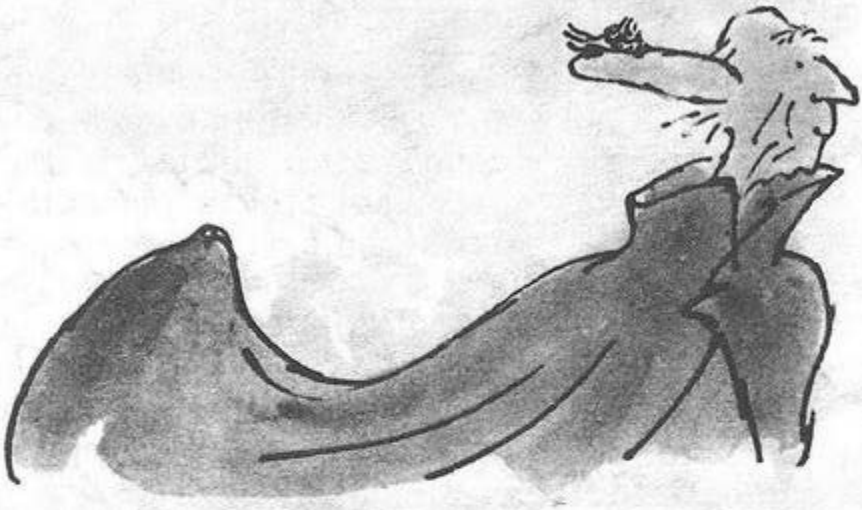

Sofi se uită pe după marginea urechii la pămîntul dezolant din Ţara Uriaşilor, care ţîşnea din direcţia opusă. Se mişcau cu siguranţă, foarte rapid. U.B.P. sărea din pămînt ca o minge, de parcă ar fi avut rachete în

loc de degete la picioare, şi fiecare salt pe care-l făcea îl ridica la vreo sută de metri deasupra pămîntului. Dar încă nu ajunsese la cea mai mare viteză a lui, cînd pămîntul nu se mai distingea clar, iar picioarele nu mai atingeau altceva decît aerul. Asta deabia urma.

Sofi nu dormise de multă vreme. Era foarte obosită. Îi era cald şi se simţea bine. Aţipi. Nu-şi dădu seama cît dormise, dar cînd se trezi şi se uită din nou peste marginea urechii, peisajul se schimbase complet. Erau acum într-o ţară verde, cu munţi şi păduri. Era încă întuneric, dar luna strălucea puternic pe cerul senin.

Pentru prima dată de cînd plecaseră, Uriaşul vorbi:

— Uită-te, repede, repede, acolo! zise el, îndreptînd vîrful trompetei într-un anume loc.

Sofi încercă să privească exact în direcţia indicată. Tot ce văzu la început prin întunericul umed fu un nor mare de praf, la vreo trei sute de metri depărtare.

— Este ceilalţi uriaşi, care ţopăie acasă, după ce a înguşat cina, zise U.B.P.

După un timp, Sofi îi văzu şi ea. Le văzu pe toate cele nouă brute, monstruoase, jumătate dezbrăcate, tropăind de-a lungul peisajului, împreună. Galopau în echipă, cu gîturile aplecate în faţă, cu braţele îndoite din coate şi burţile legănîndu-se în sus şi-n jos. Salturile pe care le făceau erau incredibile; viteza, ameţitoare. Picioarele lor bufneau şi trăsneau, împingînd pămîntul şi lăsau o dîră de praf în spatele lor. După zece secunde, nu se mai văzură.

— Multe festiţe şi mulţi baleţei nu mai doarme acum în paturile lor, zise U.B.P.

Sofi simţi că i se face rău.

Dar întîlnirea cu ceilalţi uriaşi o făcu să se mobilizeze şi mai tare să-şi ducă planul la bun sfîrşit.

După vreo oră, Uriaşul îşi încetini mersul.

— Este în Anglia cum, zise el dintr-odată.

Deşi era întuneric, Sofi putu să vadă că se aflau într-o ţară cu cîmpuri verzi şi garduri vii care despărţeau culturile. Erau dealuri acoperite de copaci şi din cînd în cînd drumuri cu maşini, ale căror lumini se vedeau mişcîndu-se de-a lungul lor.

De fiecare dată cînd ajungeau la un drum, U.B.P. sărea peste el şi se depărta în viteză. Nici un conducător auto nu putea distinge nimic, decît poate o umbră neagră zburînd deasupra lor.

Dintr-odată, o lumină ciudată, portocalie, apăru pe cerul întunecat în faţa lor.

— Se apropie de Londra, zise U.B.P.

Încetini mult şi începu să se uite în jur cu îngrijorare.

De o parte şi de alta apăreau grupuri de case. Dar încă nu erau luminate. Era prea devreme ca cineva să fie treaz.

— Este posibil să fim văzuţi, zise Sofi.

— Nu mă vede niciodată, zise U.B.P., încrezător. Uită la tine că eu face drumul ăsta de ani şi ani. Nici o frunză umană n-a zărit o dată pe mine.

— Eu te-am văzut, zise Sofi.

— Ah, zise el. Da, dar tu a fost prima.

Pentru o jumătate de oră plutiră atît de atent, de lin şi liniştit, încît Sofi, ghemuită în urechea uriaşului,

nu-şi dădu seama de ce se petrecea afară. Erau pe străzi. Erau case peste tot. Şi magazine. Şi lămpi strălucitoare pe străzi, şi maşini cu farurile aprinse. Dar nimeni nu-l observa pe U.B.P. Sofi nu înţelegea cum făcea. Se mişca într-un fel ciudat, de parcă se topea în propria lui umbră. Aluneca — pentru că ăsta era cuvîntul cel mai potrivit ea să descrii felul în care se mişca. Aluneca, deci, dintr-un loc întunecat în altul, mişcîndu-se într-una, alunecînd într-una de-a lungul străzilor Londrei, cu pelerina lui neagră amestecîndu-se în umbra nopţii.

Era posibil ca vreun plimbăreţ tîrziu să fi văzut o umbră înaltă şi neagră alunecînd lin de-a lungul străzii întunecate şi umede, dar chiar dacă-l văzuse, n-ar fi putut să-şi creadă ochilor. Şi-ar fi scos imediat gîndul din minte, ca pe o iluzie, acuzîndu-se singur că vede lucruri care nu există.

În cele din urmă, Sofi şi U.B.P. ajunseră într-un loc larg, plin de copaci. Se vedea un drum care-l străbătea şi un lac. Nu era nimeni aici şi, pentru prima dată de cînd plecaseră din peşteră, cu ore înainte, U.B.P. se opri.

— Ce s-a întîmplat? şopti Sofi, ţinîndu-şi respiraţia.

— Eu este puţin în înscurmătură, zise el.

— Te-ai descurcat extraordinar, zise Sofi în şoaptă.

— Nu, zise el. Este ponclet zăpăcit. S-a pierdut.

— Cum aşa?

— Pentru că a vrut să ajungă în centrul Londrei şi a ajuns într-o păşune verde.

— Nu fii caraghios! şopti Sofi. Sîntem în centrul Londrei. Se numeşte *Hyde Park*. Eu ştiu exact unde sîntem.

— Glumeşte!

— Nu, jur că nu! Sîntem aproape de Palat.

— Adică aproape de Palatul Reginei? strigă U.B.P.

— Da, este vizavi, şopti Sofi. De aici preiau eu totul.

— Încotro merge? întrebă U.B.P.

— Drept înainte.

U.B.P. înainta prin parcul pustiu.

— Acum opreşte! Vezi sensul ăla giratoriu? întrebă Sofi.

— Da, vede!

— Este *Hyde Park Corner*.

Chiar şi acum, cînd mai era numai o oră pînă la răsăritul soarelui, traficul era abundent în *Hyde Park Corner.*

Sofi şopti:

— În centrul sensului giratoriu este un arc de marmură, cu o statuie cu un cal şi călăreţ deasupra. Vezi?

U.B.P. se uită printre copaci:

— Îl vede, zise el.

— Dacă ai alerga foarte repede, crezi că ai putea să sari peste *Hyde Park Corner,* peste arcul de marmură, cal şi călăreţ, şi să aterizezi pe trotuar în partea cealaltă?

— Uşor! zise U.B.P.

— Eşti sigur? Absolut sigur?

— Absolut! zise U.B.P.

— Orice s-ar întîmpla, nu poţi ateriza în mijlocul sensului giratoriu.

— Nu te mai agiţîţa atîta? zise U.B.P. Pentru mine asta e o mică ţopăială. Ce atîta gîndăzgîndăreală!

— Atunci, sari! şopti Sofi.

U.B.P. porni într-un galop nebun de-a curmezişul parcului şi chiar înainte de gardul care-l separa de stradă se lansă într-o săritură gigantică. Zbură pe deasupra *Hyde Park Corner*-ului şi ateriză lin, ca o pisică, pe trotuarul de pe cealaltă parte.

— Excepţional! şopti Sofi. Acum, repede, peste zid!

Chiar în faţa lor, mărginind trotuarul, era un zid de cărămidă cu nişte ţepi înfricoşători de-a lungul lui, pe marginea de sus. O aplecare scurtă, o săritură uşoară şi U.B.P. fu de cealaltă parte.

— Am ajuns! şopti Sofi, neîncăpîndu-şi în piele de bucurie. Sîntem în curtea din spate a Palatului Reginei!

Palatul

— Pe sandalele mele! şopti U.B.P. Chiar asta este?

— Asta este Palatul, şopti Sofi, ca răspuns.

La o distanţă nu mai mare de o sută de metri, printre copacii înalţi ai grădinii, peste iarba proaspăt tunsă şi rondurile îngrijite de flori, se zărea, prin întuneric, conturul clădirii masive a Palatului Reginei Angliei. Era construit din piatră albă şi dimensiunile lui îl puseră pe Uriaş pe gînduri.

— Dar casa asta trebuie că are o sută de dormitoare, pe puţin! zise el.

— Cel puţin! încuviinţă Sofi.

— Atunci eu este amestecat, zise U.B.P. Cum poate la mine să găsească pe cel în care doarme Regina?

— Hai să mergem puţin mai aproape, să ne uităm, şopti Sofi.

U.B.P. se strecură printre copaci în direcţia Palatului. Dintr-odată se opri, împietrit. Urechea în care se afla Sofi se mişca roată împrejur.

— Hei, şopti Sofi, mă scapi afară!

— Ssst! şopti U.B.P. Aude ceva!

Se opri lîngă un pîlc de tufişuri. Aştepta. Urechea încă se mai mişca dintr-o parte în alta. Sofi se apucă cu putere de marginea ei, ca să nu cadă afară. U.B.P. arăta cu degetul spre o despicătură între tufişuri. Şi acolo, nu mai departe de cincizeci de metri văzu un om mergînd pe gazon. Avea un cîine de pază, pe care-l ţinea în lesă.

U.B.P. rămase nemişcat ca o statuie. La fel şi Sofi. Omul şi cîinele se depărtară, pînă se pierdură în întuneric.

— Tu ai spus la mine că nu este soldaţi în grădina din spate, şopti U.B.P.

— Nu era soldat, şopti Sofi. Era un fel de paznic. Trebuie să fim atenţi.

— Eu nu este prea îngrijorat, zise U.B.P. Pleştilea astea de urechi ale mele aude pînă şi zgomotul pe care-l face un om care respiră de cealaltă parte a grădinii.

— Cît mai e pînă se face lumină? întrebă Sofi.

— Puţin, răspunse U.B.P.

Se strecură mai departe prin grădina imensă şi Sofi observă încă o dată cum părea că se topeşte în umbră oriunde păşea. Paşii lui nu făceau nici un zgomot.

Dintr-odată, se pomeniră în faţa pereţilor din spatele Palatului. Capul lui U.B.P. se afla la nivelul ferestrelor de la ultimul etaj şi Sofi, din urechea lui, avea aceeaşi vedere. La toate ferestrele de la acel etaj perdelele erau trase. Nu se vedea nici o lumină. În depărtare, se auzea zgomotul surd al traficului din *Hyde Park Corner.*

U.B.P. se opri şi-şi întoarse cealaltă ureche, nu cea în care se afla Sofi, spre prima fereastră.

— Nu! şopti el.

— Ce asculţi? întrebă Sofi.

— Respiraţia! şopti el. Eu poate să spună dacă este o frunză umană femeie sau bărbat, după sunetul respiraţiei. Are un bărbat aici. Sforăieşte puţin.

Înaintă mai departe, presîndu-şi pelerina lui lungă şi neagră de peretele clădirii. Ajunse la fereastra următoare. Ascultă.

— Nu, şopti el.

Înaintă din nou.

— Camera asta e goală, şopti el.

Ascultă la ferestrele următoare şi de fiecare dată scutura capul şi trecea mai departe.

Cînd ajunse la fereastra din centrul clădirii, ascultă, dar nu plecă mai departe.

— A-ha! Este o femeie care doarme aici!

Sofi simţi un fior de-a lungul şirii spinării.

— Cine să fie? şopti ea.

U.B.P. îşi puse un deget la buze. Întinse mîna prin fereastra deschisă şi dădu perdelele la o parte, cu grijă. O strălucire portocalie, de lumină de noapte, se strecură înăuntru şi pereţii se luminară puţin.

Era o cameră minunată, cu un covor pufos, scaune

tapisate şi un pat. Pe pernă se rezema capul unei femei care dormea. Imediat, Sofi îşi dădu seama că se uită la o figură pe care o văzuse pe timbre, pe monede, în ziare, toată viaţa ei. Pentru cîteva momente rămase fără grai.

— Asta este? şopti U.B.P.

— Da, şopti Sofi.

U.B.P. nu mai pierdu vremea. Întîi, cu multă grijă, începu să ridice în sus partea de jos a ferestrei. Era expert în ferestre. Deschisese mii de-a lungul anilor, ca să-şi sufle visele în dormitoarele copiilor. Unele erau înţepenite, altele se mişcau lovindu-se de margine; altele scrîş-

neau. Fu încîntat să descopere că fereastra Reginei aluneca în sus ca mătasea. O împinse cît se putea, ca să aibă loc Sofi să stea pe margine. Apoi apropie perdelele.

După asta, cu degetul arătător şi degetul mare, o prinse pe Sofi, o scoase din ureche şi o aşează pe marginea ferestrei, cu picioarele atîrnîndu-i înăuntru, dar acoperită de perdea.

— Acuma să nu se bălăngăne înapoi, şopti U.B.P. Trebuie să se ţină bine cu amîndouă mîinile de giurgiuvea.

Sofi ascultă şi făcu întocmai.

Era vară la Londra, şi noaptea nu era rece; dar Sofi era îmbrăcată numai în cămaşă de noapte. Ar fi dat orice pentru un halat care să-i ţină cald şi să o ascundă de ochii grădinarului. Albul cămăşii de noapte putea să sară în ochi în întunericul nopţii.

U.B.P. scoase borcanul din buzunar şi desfăcu capacul. Turnă preţiosul vis în gura trompetei şi o trecu printre perdele mult în interiorul camerei, îndreptînd-o spre locul unde văzuse că se afla patul. Inspiră adînc, îşi umflă obrajii şi, puuff..., suflă. Îşi trase înapoi trompeta, uşor, ca pe un termometru.

— Stă bine acolo? întrebă el în şoaptă.

— Da, murmură Sofi.

Era împietrită de emoţie, dar hotărîtă să nu se lase să se vadă. Se uita în jos, pe după umăr. Pămîntul părea la kilometri depărtare. Se afla la o înălţime care-i dădea fiori.

— Cît de mult îi trebuie unui vis pînă începe să acţioneze? şopti ea.

— La unele vise le trebuie o oră, şopti U.B.P. La altele mai mult sau mai puţin, dar pînă la urmă toate găseşte drumul.

Sofi nu spuse nimic.

— Se duce să aştepte în grădină, şopti U.B.P. Dacă are nevoie, cheamă la mine şi vine foarte repede.

— O să mă auzi? întrebă ea.

— Uită de astea? şopti U.B.P. zîmbind şi arătîndu-şi urechile.

— La revedere! şopti Sofi.

Pe neaşteptate, U.B.P. se aplecă şi o sărută uşor pe obraz. Lui Sofi îi veni să plîngă.

Cînd se întoarse să-l vadă, nu mai era acolo. Se topise, pur și simplu, în întunericul grădinii.

Regina

Zorii apărură în cele din urmă, şi marginea soarelui, galbenă ca lămîia, apăru pe după acoperişul caselor din dreptul Gării Victoria. După un timp, Sofi îi simţi căldura pe spate şi fu mulţumită. În depărtare, auzi un ceas de biserică bătînd. Numără bătăile. Era ora şapte.

Îi venea cu greu să creadă că ea, Sofi, o fetiţă orfană, fără nici un fel de importanţă în lume, era în acest moment pe fereastra dormitorului Reginei Angliei, cu Suverana însăşi dormind dincolo de perdele, la mai puţin de cinci metri depărtare. Ideea i se părea absurdă. Nimeni nu făcuse asta pînă atunci. Gîndul îi dădea fiori.

Ce se întîmpla dacă visul nu-şi făcea efectul? Nimeni, nici chiar Regina, n-ar mai fi crezut povestea care urma să o spună.

Probabil că nimeni nu se trezise vreodată să găsească un copil mic după perdele, pe pervazul ferestrei. Regina avea să aibă un şoc. Cine n-ar avea?

Cu răbdarea unei fetiţe care are ceva foarte important de spus, Sofi aştepta nemişcată. Cît mai dura? se întreba ea.

Zgomote înăbuşite ajungeau acum pînă la ea, din inima Palatului. Pe urmă, dintr-odată, auzi după perdele o voce adormită în dormitor. Era o voce neclară, a unui om care vorbeşte în somn.

— O, nu! se tîngui vocea. Nu! Să-i oprească cineva! Nu-i lăsaţi! Nu pot să suport! Este oribil! Nu! Nu! Nu!...

«Visează», îşi spuse Sofi. Trebuia să fie groaznic. Lui Sofi i se făcu milă de ea. Dar *trebuia* să viseze asta.

După asta se auziră cîteva oftaturi şi se aşternu din nou liniştea.

Sofi aşteptă. Se uită după umăr. Era îngrozită că

ar putea să vadă omul cu cîinele uitîndu-se la ea. Dar în grădină nu era nici un paznic. O ceaţă palidă de vară plutea deasupra ei ca un fum. Era o grădină enormă, foarte frumoasă, cu un lac de o formă ciudată în depărtare. Era o insulă pe lac şi raţe care pluteau pe apă.

Înăuntru, în cameră, Sofi auzi un zgomot care nu putea fi altceva decît o bătaie în uşă. Auzi clanţa întorcîndu-se şi pe cineva intrînd.

— Bună dimineaţa, Maiestate! spuse o voce de femeie.

Era vocea unei femei în vîrstă.

Urmă o pauză, după care se auzi un clinchet de porţelan şi argint.

— Doriţi tava pe pat sau pe masă?

— Oh, Mary! S-a întîmplat ceva îngrozitor!

Era vocea pe care o auzise de atîtea ori la radio şi la televizor, mai ales în zilele de Crăciun. Îi era familiară.

— Ce s-a întîmplat, Doamnă?

— Am avut cel mai înspăimîntător vis din viaţa mea! Un coşmar! A fost groaznic!

— Îmi pare rău, Doamnă! Nu vă necăjiţi! Sînteţi trează acum, visul s-a terminat. A fost doar un vis, Doamnă.

— Ştii ce-am visat, Mary? Am visat că fete şi băieţi erau răpiţi din dormitoarele lor şi mîncaţi de nişte brute dezgustătoare de uriaşi! Uriaşii băgau mîinile pe ferestrele dormitoarelor internatelor şi trăgeau copiii afară din aşternut! Prima dată a fost un internat de fete, pe urmă unul de băieţi. Era aşa de... clar, Mary! Aşa de real!

Din nou nu se mai auzi nimic. Sofi aştepta. Tremura de nerăbdare. De ce liniştea asta? De ce cealaltă voce, camerista, nu zice nimic?

— Ce se întîmplă, Mary? întrebă vocea cunoscută.

Iarăşi se aşternu liniştea.

— Mary! Eşti albă ca cearşaful! Nu te simţi bine?

Se auzi apoi un zgomot de farfurii, de tacîmuri ciocnite, care nu puteau să însemne decît că tava cu care venise camerista fusese scăpată pe jos.

— Mary! vocea cunoscută sunase abrupt. Aşează-te jos, imediat! Arăţi de parcă ai leşina în momentul ăsta.

Nu trebuie să-ţi faci atîtea probleme numai pentru că am avut un coşmar.

— Acesta... nu acesta... este motivul, Doamnă!

Vocea cameristei avea un tremur puternic.

— Pentru numele lui Dumnezeu, care este motivul?

— Îmi pare foarte rău de tavă, Doamnă!

— O, nu-ţi face probleme de tavă! Dar de ce ai scăpat-o? De ce te-ai făcut albă ca o fantomă, dintr-odată?

— N-aţi văzut ziarele încă, nu-i aşa, Doamnă?!?

— Nu, ce scrie în ele?

Sofi auzi foşnetul ziarelor care îi erau înmînate.

— Este ce-aţi visat dumneavoastră, Doamnă!

— Nu se poate, Mary? Unde?

— Pe prima pagină, Doamnă. Titlul cu litere mari.

— O, Doamne! strigă vocea binecunoscută. Optsprezece fete au dispărut misterios din paturile lor la Şcoala Roedean? Paisprezece băieţi au dispărut de la Eton! S-au găsit oase lîngă ferestrele dormitoarelor!

Urmă din nou o pauză punctată de sunete de uimire şi de spaimă ale vocii binecunoscute, pe măsură ce articolul era citit literă cu literă.

— Oh, ce oribil! strigă vocea binecunoscută. Este absolut înspăimîntător! Oase sub ferestre! Ce s-a întîmplat? Săracii copii!

— Dar, Doamnă... nu înţelegeţi, Doamnă...

— Să înţeleg ce, Mary?

— Copiii au fost răpiţi exact cum aţi visat, Doamnă!

— Nu de uriaşi, Mary!

— Nu se spune nimic de uriaşi, dar partea cu băieţii şi fetele care au dispărut din dormitoare... aţi visat atît de clar şi chiar aşa s-a întîmplat. De asta m-am schimbat la faţă şi am scăpat tava.

— Mă simt tulburată şi eu puţin, Mary.

— Vă aduc din nou micul dejun, Doamnă, şi mă îngrijesc să se facă curat.

— Nu! Nu pleca, Mary! Stai o clipă!

Sofi îşi dorea să poată vedea înăuntru în cameră, dar nu îndrăznea să tragă perdelele. Vocea binecunoscută începu să vorbească din nou:

— Am visat într-adevăr despre copiii aceia, Mary. Ce spun este clar în mintea mea ca lacrima.

— Cred că aţi visat, Doamnă.

— Dar nu înţeleg ce căutau uriaşii în toată povestea. Asta nu poate să fie adevărat.

— Pot să trag perdelele, Doamnă? O să ne simţim amîndouă mai bine. Este o zi frumoasă.

— Te rog.

Cu un zgomot scurt, perdelele fură trase într-o parte.

Camerista ţipă.

Sofi îngheţă pe giurgiuveaua ferestrei.

Regina, stînd în pat cu ziarul «*Times*» în mînă, aruncă o privire ascuțită spre fereastră. Fu rîndul ei să înghețe de frică, dar nu țipă, cum făcuse camerista. Reginele au prea mult control de sine ca să facă așa ceva. Stătea pur și simplu în pat, cu ochii lărgiți de spaimă și albă la față, uitîndu-se fix la fetița care apăruse acolo pe pervazul ferestrei, în cămașă de noapte.

Sofi se simțea ca de piatră.

Și, curios, Regina părea și *ea* pietrificată. Te-ai fi așteptat să fie surprinsă ca mine sau ca tine dacă am vedea dintr-odată o fetiță stînd pe giurgiuveaua ferestrei, dimineața, la prima oră. Dar Regina nu părea surprinsă. Părea de-a dreptul înspăimîntată.

Camerista, o femeie de vîrstă mijlocie, cu o beretă ciudată pe vîrful capului, fu prima care-și reveni:

— În numele lui Dumnezeu, ce-ți închipui că faci acolo? strigă ea supărată la Sofi.

Sofi se uită cu disperare la Regină, cerîndu-i ajutorul din priviri.

Regina încă se mai uita la Sofi. Mai bine-zis se holba la ea. Gura îi era întredeschisă şi ochii îi erau rotunzi, ca două farfurii. Faţa binecunoscută, cu trăsături regulate, era plină de neîncredere.

— Ascultă domnişoară, strigă furioasă camerista, cum ai ajuns aici?

— Nu pot să cred, murmură Regina. Pur şi simplu nu pot să cred.

— O dau afară, Doamnă! Imediat! zise camerista.

— Nu, Mary! Nu face aşa ceva!

Regina vorbise atît de poruncitor, încît camerista făcu un pas înapoi. Se întoarse şi privi la Regină. Ce-i venise? Camerista părea în stare de şoc.

Cînd Regina vorbi din nou, vocea îi suna ca un şoptit strangulat:

— Spune-mi, Mary, chiar este o fetiţă pe giurgiuveaua ferestrei, sau încă mai visez?

— Stă acolo, Doamnă. E clar ca lumina zilei! Dar numai Dumnezeu ştie cum a ajuns acolo. Maiestatea Voastră nu visează de data aceasta.

— Dar asta este exact ce am visat! strigă Regina. Am visat şi asta! Am visat că era o fetiţă pe fereastra mea şi vorbea cu mine.

Camerista, cu mîinile încrucişate pe pieptul apretat al şorţului alb, se uita la stăpîna ei cu un aer de neîncredere totală pe figură. Situaţia o depăşea. Se simţea pierdută. Nu era pregătită să se descurce într-o astfel de situaţie.

— Eşti reală? o întrebă Regina pe Sofi.

— D-d-da, Maiestatea Voastră, murmură Sofi.

— Şi cum te cheamă?

— Sofi, Maiestatea Voastră.

— Şi cum ai ajuns acolo, pe fereastra mea? Nu, nu-mi răspunde la asta! Stai puţin! Am visat şi asta! Am visat că un uriaş te-a pus acolo!

— Este adevărat, Maiestatea Voastră, zise Sofi.

Camerista dădu drumul unui hohotit şi-şi plesni mîinile peste faţă.

— Controlează-te, Mary! zise Regina cu asprime.

Se întoarse apoi spre Sofi:

— N-ai vorbit serios cu uriaşul, nu-i aşa?

— Ba da! Maiestatea Voastră! Este în grădină acum.

— Oare?!? se miră Regina. Absurditatea întregii situații o ajuta să se recompună. Deci, uriașul este în grădină, nu-i așa? zise ea zîmbind.

— Este un uriaș bun, Maiestate, zise Sofi. Nu trebuie să vă fie frică de el.

— Sînt încîntată să aflu asta, zise Regina, zîmbind în continuare.

— Este prietenul meu cel mai bun, Maiestate.

— Ce frumos! zise Regina.

— Este un uriaș foarte drăguț, Maiestate.

— Sînt sigură de asta, zise Regina. Dar de ce ați ținut să mă vedeți?

— Cred că ați visat și asta, în parte, Maiestatea Voastră, șopti Sofi, calmă.

Asta o făcu pe Regină să tresară. Zîmbetul îi dispăru de pe față. Cu siguranță visase și asta. Își amintea acum, la sfîrșitul visului, cum că uriașul și fetița veniseră să-i ceară să-i găsească pe cei nouă uriași sălbatici care mîncau oameni. «Ai grijă — își spuse Regina —, păstrează-ți calmul! Asta este foarte aproape de nebunie!»

— Ați visat asta, nu-i așa, Maiestatea Voastră? zise Sofi.

Camerista era cu totul în afară de ceea ce se petrecea

în jurul ei. Stătea înmărmurită și se holba cînd la una, cînd la cealaltă.

— Da, murmură Regina. Cînd îmi spui, îmi dau seama că am visat și asta. Dar cum de știi tu ce am visat?

— Oh, asta e o poveste mai lungă, Maiestatea Voastră. Vreți să-l chem pe Uriașul cel Bun și Prietenos?

Regina se uita la fetiță.

Fetița se uita direct la Regină, cu fața deschisă și cît se poate de serioasă.

Regina nu știa ce să aleagă din toată povestea. Se întreba dacă Sofi nu cumva își bătea joc de ea.

— Pot să-l chem? insistă Sofi. O să vă placă de el foarte mult.

Regina inspiră adînc. Se bucura că nu era nimeni de față în afară de credincioasa ei cameristă.

— Foarte bine, zise ea. Poți chema Uriașul. Nu, așteaptă puțin! Mary, vino-ți în fire și adu-mi halatul și papucii!

Camerista făcu ce i se ceruse. Regina coborî din pat și își puse un halat roz pal și papuci.

— Poți să-l chemi acum, zise Regina.

Sofi își întoarse capul spre grădină și strigă:

— U.B.P., Maiestatea Sa, Regina Angliei, dorește să te vadă!

Regina traversă camera și stătea acum la fereastră, lîngă Sofi.

— Dă-te jos de pe marginea ferestrei! zise ea. Poți să cazi de acolo în orice moment!

Sofi sări jos și stătea acum în picioare, lîngă Regină, în fața ferestrei deschise. Mary, camerista, stătea în spatele lor. Mîinile îi erau înfipte cu putere în șolduri și avea aerul să spună: «Nu vreau să particip la aiureala asta!»

— Nu văd nici un uriaș, zise Regina.

— Așteptați, vă rog, spuse Sofi.

— Pot s-o iau acum de aici, Doamnă? zise camerista.

— Du-o jos și dă-i micul dejun, zise Regina.

Chiar atunci se auzi un foșnet în tufișurile de lîngă lac și... U.B.P. ieși din ascunzătoare.

Cu cei opt metri înălțime, purtînd pelerina neagră cu grația unui aristocrat, cărîndu-și încă trompeta într-o mînă, U.B.P. pășea măreț de-a lungul gazonului

grădinii, înspre fereastră.

Camerista țipă.

Regina suspină.

Sofi făcu cu mîna.

U.B.P. nu se grăbea. Avea multă demnitate în felul cum se apropia. Cînd ajunse suficient de aproape de fereastră, se opri și făcu o plecăciune grațioasă:

— Magistratea Voastră, eu este umalul vostru servitor!

Făcu din nou o plecăciune.

Avînd în vedere că vedea pentru prima dată în viața ei un uriaș, Regina rămăsese neobișnuit de calmă.

— Sîntem încîntate să vă cunoaștem, zise ea.

Jos, grădinarul se apropia traversînd gazonul, cu roaba. Privirea lui întîlni picioarele lui U.B.P., în stînga lui. Se mișcă apoi în sus, de-a lungul enormei înălțimi a corpului lui imens, după care strînse mînerele roabei, oscilă, pendulînd în aer și căzu în genunchi, prăbușindu-se pe iarbă și pierzîndu-și cunoștința.

Nimeni nu-l observase.

— O, Magistrate! strigă U.B.P. O, Regină! O, Mărisa Voastră Aurie! O, Rigă! O, Rigă de Linii drepte! O, Sultană! Eu a venit aici cu mica mea prietenă, Sofi... să vă...

U.B.P. ezită căutînd un cuvînt.

— Să mă ce? zise Regina.

— Să vă sistăm! zise U.B.P., strălucind.

Regina privea încurcată.

— Cîteodată vorbește cam caraghios, Maiestatea Voastră! zise Sofi. N-a mers niciodată la școală.

— Atunci trebuie să-l trimitem la şcoală, zise Regina. Avem cîteva şcoli foarte bune în ţara asta.

— Are cîteva secrete estraordinare să vă spună, Magistrate! zise U.B.P.

— Aş fi încîntată să le aud, zise Regina, dar nu în capod.

— Doriţi să vă îmbrăcaţi, Doamnă? zise camerista.

— Aţi servit micul dejun? întrebă Regina.

— O, putem? strigă Sofi. Vă rugăm! N-am mîncat nimic de ieri!

— Tocmai mă pregăteam să-l servesc pe al meu, zise Regina, dar Mary l-a scăpat pe jos.

Camerista înghiţi în sec.

— Cred că mai este de mîncare în Palat, zise Regina,

adresîndu-se lui U.B.P. Poate că dumneavoastră şi prietena dumneavoastră doriţi să-mi ţineţi companie.

— O să avem cacaveţi repulsatori, Magistrate? întrebă U.B.P.

— O să avem ce? se miră Regina.

— Cacaveţi împucisaşi, răspunse U.B.P.

— Despre ce vorbeşte? întrebă Regina. Îmi sună ca un cuvînt grosolan.

Se întoarse spre cameristă şi îi spuse:

— Mary, spune-le să servească micul dejun pentru trei persoane, în... cred că cel mai bine ar fi în Sala de bal. Este cea mai înaltă.

Apoi se întoarse spre U.B.P.

— Mi-e teamă că trebuie să intraţi în patru labe. Am să trimit pe cineva să vă arate drumul.

U.B.P. se întinse şi-o ridică pe Sofi, trăgînd-o afară pe fereastră:

— O lasă pe Magistratea Voastră singură, să se îmbrace, zise U.B.P.

— Nu, las-o pe fetiţă aici cu mine, zise Regina. Trebuie să găsim şi pentru ea ceva de îmbrăcat. Nu poate să stea la masă în cămaşă de noapte!

U.B.P. o puse din nou pe Sofi în dormitorul Reginei.

— Putem să avem cîrnăciori la micul dejun, Maiestatea Voastră? Şi şuncă cu ouă prăjite? întrebă Sofi.

— Cred că se poate, zise Regina zîmbind.

— Stai numai să guşti! zise Sofi către U.B.P. S-a terminat cu cacaveţii de acum înainte!

Micul dejun împărătesc

După ce fu primit de la Regină ordinul că într-o jumătate de oră trebuia să fie servit micul dejun în Sala de bal, pentru un uriaş de nouă metri, care va sta la masă cu Regina, o agitaţie frenetică se instală printre servitorii Palatului.

Valetul, domnul Tibbs, luă comanda tuturor servitorilor şi făcu ce putu în jumătate de oră.

Nu poate ajunge nimeni să fie valetul Reginei, dacă nu este înzestrat cu o extraordinară ingeniozitate, adaptabilitate, dexteritate, viclenie, sofisticare, discreţie şi alte multe talente, pe care eu sau tu nu le avem.

Domnul Tibbs le avea pe toate. Se afla în camera lui, sorbind primul pahar de bere slabă în ziua aceea, cînd ordinul îi ajunse la ureche.

Într-o fracţiune de secundă, îşi făcu în minte următoarele calcule: un om de o înălţime obişnuită, în mare, doi metri, are nevoie de o masă de un metru înălţime; deci, un uriaş de nouă metri are nevoie de o masă de patru metri; şi dacă un om de aproximativ doi metri are nevoie de un scaun de jumătate de metru, atunci un uriaş de nouă metri are nevoie de un scaun de doi metri înălţime.

«În ce priveşte mîncarea, îşi spuse domnul Tibbs, totul trebuie înmulţit cu patru. Două ouă la micul dejun, vor fi opt pentru uriaş. Patru felii de şuncă vor fi şaisprezece. Trei felii de pîine vor fi douăspezece şi aşa mai departe.»

Toate calculele ajunseră la Monsieur Papillon, şeful bucătar al Reginei.

Domnul Tibbs se strecură în Sala de bal (valeţii nu merg, ei se strecoară), urmat de întreaga armată de uşieri. Uşierii purtau jambiere pînă la genunchi şi toţi aveau muşchi şi gambe splendide.

N-ai nici o şansă să devii uşier al Reginei, dacă nu ai gambele şi muşchii gemeni bine formaţi. Este primul lucru care contează cînd te prezinţi pentru angajare.

— Împingeţi pianul în mijloc, şopti domnul Tibbs.

Valeţii nu-şi ridică niciodată vocea mai sus de şoaptă.

Uşierii mutară pianul.

— Acum aduceţi servanta cea mare şi aşezaţi-o peste pian, şopti el.

Uşierii aduseră minunata servantă de mahon Chippendale şi o aşează peste pian.

— Acesta va fi scaunul, şopti domnul Tibbs. Este exact la doi metri deasupra pămîntului. Acum vom face o masă pe care acest gentleman îşi va mînca micul dejun în tot confortul. Aduceţi-mi patru pendule. Sînt destule peste tot, în palat. Fiecare pendulă va avea patru metri.

Şase uşieri se răspîndiră prin palat să găsească pendulele. Erau greu de cărat. Era nevoie de patru oameni pentru fiecare.

— Aşezaţi pendulele într-un dreptunghi de patru pe opt metri, de-alungul pianului, şopti domnul Tibbs.

Uşierii făcură întocmai.

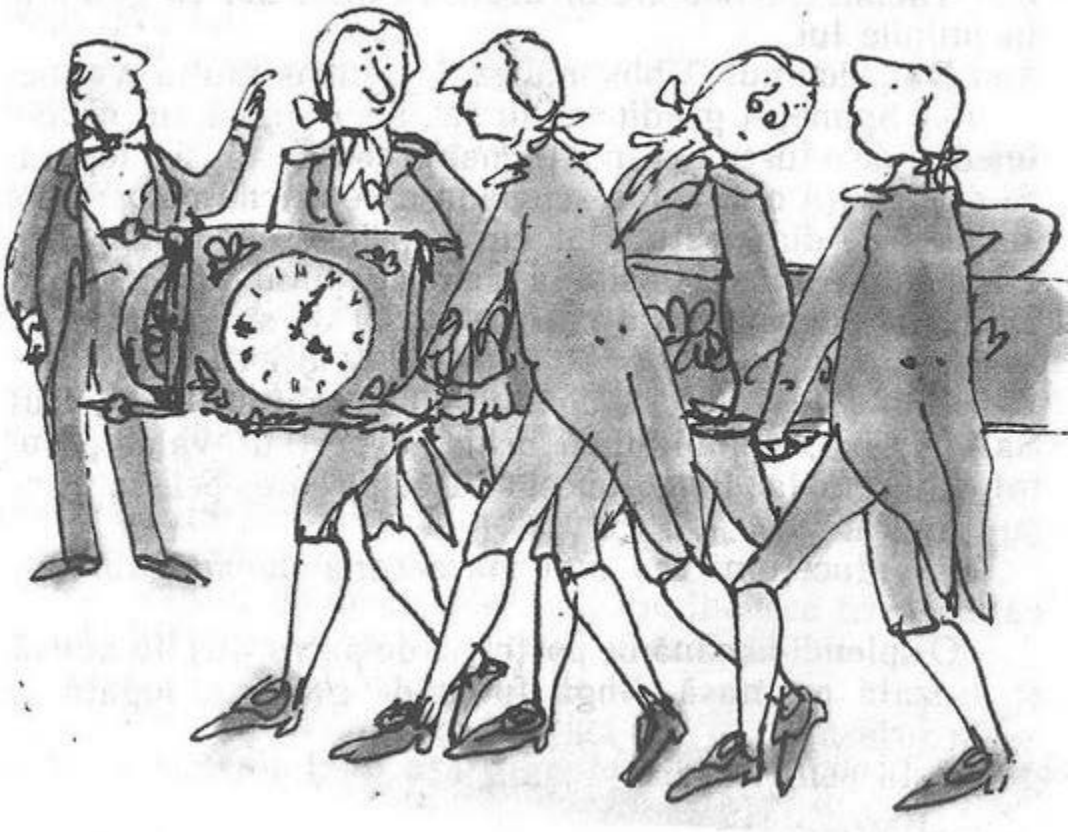

— Acum aduceți-mi masa de ping-pong a micului prinț, șopti domnul Tibbs.

Masa de ping-pong fu adusă și ea.

— Deșurubați picioarele și puneți-le deoparte, șopti domnul Tibbs.

Se făcu și asta.

— Acum așezați masa de ping-pong peste pendule, șopti domnul Tibbs.

Ca să poată face asta, ușierii trebuiră să se urce pe cîte o scară.

Domnul Tibbs se trase înapoi, ca să examineze noua piesă de mobilă.

— Nu prea are stil, șopti el, dar n-avem ce face.

Dădu ordine să fie așternută o față de masă de damasc peste masa de ping-pong și, în sfîrșit, masa arăta destul de elegantă — după toate cele.

La această fază, domnul Tibbs ezită puțin. Ușierii se uitau la el agasați.

Valeții nu au voie să ezite, nici măcar atunci cînd sînt puși în fața celor mai imposibile probleme. Este meseria lor să fie gata să ia decizii oricînd.

— Cuțite, furculițe și linguriță! fu auzit bombănind.

Tacîmurile noastre ar arăta ca niște ace cu gămălie în mîinile lui.

Dar domnul Tibbs nu ezită pentru multă vreme:

— Spuneți-i grădinarului șef, șopti el, că am nevoie imediat de o furcă nou-nouță, neîntrebuințată, și o lopată. Și drept cuțit o să folosesc spada care atîrnă pe peretele camerei de dimineață. Dar curățați bine spada, înainte. Ultima dată a fost folosită la tăierea capului regelui Carol Întîiul și poate încă să mai fie stropi de sînge uscat pe lamă.

Cînd totul fu făcut, domnul Tibbs se așeză în centrul Sălii de bal, plimbîndu-și ochiul expert de valet peste tot. Uitase ceva? Bineînțeles! Ceașca de cafea pentru uriașul invitat.

— Aduceți-mi cea mai mare cană de apă din bucătărie!

O splendidă cană de porțelan, de patru litri, fu adusă și așezată pe masă, lîngă furca de grădină, lopată și sabia uriașă.

Asta pentru uriaș.

După aceea, domnul Tibbs ceru uşierilor să aducă o masă delicată şi două scaune, pe care le aşeză lîngă masa cea mare. Asta, bineînţeles, pentru Regină şi Sofi. Faptul că masa uriaşului trona mult deasupra celeilalte, nu putea fi ameliorat.

Toate aceste aranjamente deabia fuseseră duse la bun sfîrşit, cînd Regina, îmbrăcată în ţinută de zi, intră în Sala de bal cu Sofi de mînă. Sofi purta o frumoasă rochiţă albastră, care cîndva aparţinuse unei prinţese şi, ca să arate cît se putea de drăguţă, Regina alesese o superbă broşă cu safire, dintre bijuteriile ei, şi o prinsese în partea stîngă a pieptului lui Sofi.

Uriaşul cel Bun şi Prietenos le urma. Dar intrarea pe uşă fusese destul de jenantă: trebuise să se tîrască în patru labe, doi uşieri împingîndu-l de la spate şi alţi doi trăgîndu-l din faţă. Dar pînă la urmă reuşise. Îşi dăduse jos pelerina, îşi pusese la o parte trompeta şi acum se afla îmbrăcat în lucrurile lui obişnuite. Traversînd camera, trebui să se oprească de cîteva ori, ca să nu se lovească cu capul de tavan. Din cauza asta nu observă enormul candelabru de cristal. Ban! făcu capul lui, exact în candelabru, şi un duş de cristale căzu deasupra lui.

— Bumciocane şi trosclemne! strigă el. Ce-a fost asta?

— A fost Louis al XV-lea, zise Regina, cu puţin regret.

— Este prima dată cînd intră într-o casă, îl scuză Sofi.

Domnul Tibbs se încruntă şi ceru unor uşieri să cureţe cioburile, după care, cu o mişcare arogantă a mîinii, indică uriaşului să se aşeze pe bufetul pus deasupra pianului cel mare.

— Ce mai scaun confortos! strigă U.B.P. O să se simtă ca un hamac pe gîndac în copac, sus, acolo.

— Întotdeauna vorbeşte aşa?

— Destul de des, spuse Sofi. Se încurcă în cuvinte.

U.B.P. se aşeză pe bufetul aşezat pe pian şi privi cu uimire în jurul Marii săli de bal.

— Pe ocheanele mele! strigă el. În ce rasplendita cameră sîntem! Este aşa gigantoasă, că are nevoie de

biciolari şi telescupe ca să vadă ce se întîmplă în celălalt capăt.

Uşierii veniră cu tăvi de argint cu ouă prăjite, şuncă şi cartofi prăjiţi.

În acest moment, domnul Tibbs îşi dădu seama că, pentru a-l servi pe uriaş la masa lui înaltă de patru metri, trebuia să se caţere pe o scară. În plus, trebuia să facă asta ţinînd în echilibru, pe palma unei mîini, o farfurie enormă şi caldă şi în cealaltă un ceainic de argint uriaş.

Un om obişnuit s-ar fi retras de la aşa o treabă, dar un valet bun nu face niciodată aşa ceva.

Începu să urce sus, mai sus, şi mai sus, în timp ce Regina şi Sofi îl urmăreau cu interes.

Este posibil ca amîndouă, în secret, să-şi fi dorit să cadă de pe scară, cu farfurie, ceainic şi tot, dar valeţii adevăraţi nu cad niciodată.

În vîrful scării, domnul Tibbs, în echilibru, ca un acrobat, îi turna cafeaua lui U.B.P. şi-i aşeza farfuria în faţă. Pe farfurie erau opt ouă, doisprezece cîrnăciori, şaisprezece felii de şuncă şi o grămadă de cartofi prăjiţi.

— Ce este asta, Magistratea Voastră? întrebă U.B.P., uitîndu-se la Regină.

— N-a mîncat în viaţa lui decît cacaveţi, explică Sofi. Au un gust revoltător.

— Nu prea l-au oprit din creştere, observă Regina.

U.B.P. luă lopata şi adună dintr-o mişcare toate ouăle, cîrnaţii, şinca şi cartofii şi le aruncă în gura lui uriaşă.

— Pe toate muştele! strigă el. Pe lîngă toate chestiile astea, cacaveţii are gust de ciorcalop!

Regina se încruntă. Domnul Tibbs se uita în jos, la vîrfurile picioarelor, şi buzele i se mişcau parcă într-o rugăciune mută.

— Asta a fost numai o îmbucăţică, zise U.B.P. Mai are adunături din astea delunctoase în dulap, Magistrate?

— Tibbs, zise Regina, arătînd adevărata ospitalitate regală, adu-i domnului o altă duzină de cîrnaţi şi alta de ouă!

Domnul Tibbs zbură afară, murmurînd cuvinte de neînţeles şi ştergîndu-şi fruntea cu o batistă albă.

U.B.P. ridică cana albă şi luă o sorbitură.

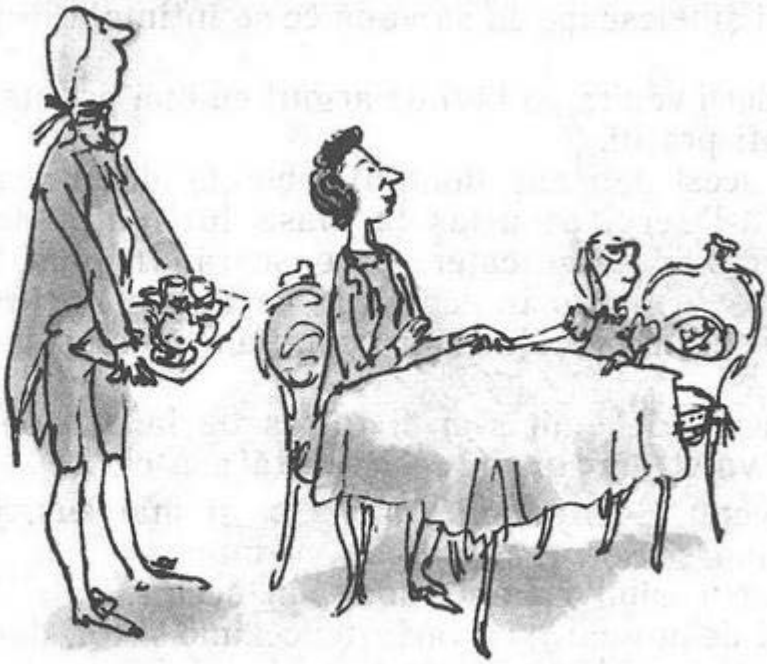

— Au! strigă, scuipînd o gură plină de cafea prin cameră. Vă roagă, ce este zeamatura asta dezgustăcioasă, Magistrate?

— Este cafea, spune Regina. Proaspăt prăjită şi rîşnită.

— E împucioasă! Unde este frobscotul?

— Ce? întrebă Regina.

— Frobscotul delumcios şi acibulat, răspunse U.B.P. Toată lumea trebuie să bea frobscot la micul dejun, ca să poată să fîspîrţîiască fericit împreună după-masă.

— Ce vrea să spună? întrebă Regina, încruntîndu-se la Sofi. Ce înseamnă fîspîrţîie?

Sofi îşi păstră expresia de pe faţă neschimbată.

— U.B.P., se adresă ea Uriaşului, nu există frobscot aici şi fîspîrţîitul este strict interzis!

— Ce? strigă U.B.P. Fără frobscot? Fără fîspîrţuri? Fără muzică veseloasă? Fără bum, bum, bum?!?

— Fără nimic din toate astea, îi răspunse Sofi cu fermitate.

— Dacă doreşte să cînte, te rog, nu-l opri, zise Regina.

— Nu vrea să cînte, zise Sofi.

— A zis că vrea să facă muzică, continuă Regina. Să trimit după o vioară?

— Nu, Maiestatea Voastră, glumeşte!

Un zîmbet viclean traversă faţa lui U.B.P.

— Ascultă, zise el, uitîndu-se în jos, spre Sofi, dacă nu are frobscot aici, la Palat, eu tot poate să fîspîrţîie, dacă încearcă foarte tare.

— Nu! strigă Sofi. Nu, te rog, nu! Te implor!

— Muzica este foarte bună pentru digestie, zise Regina. În Scoţia îmi cîntă mereu din cimpoaie în timp ce mănînc. Te rog, cîntă ceva!

— Are permisiunea Magistrăţii Sale! strigă U.B.P. şi, dintr-odată, se ridică în aer, cu un fîspîrţ care sună ca o bombă.

— Hopaaa! strigă U.B.P. E mai frumos ca cimpoacele, nu-i aşa, Magistrate?

Reginei îi trebuiră cîteva secunde ca să treacă de şoc.

— Prefer cimpoaiele, zise ea.

Dar nu-şi opri un zîmbet.

În următoarele douăzeci de minute, toată echipa de uşieri zbîrnîi din Sala de bal în bucătărie şi înapoi, aducînd porţii peste porţii de ouă prăjite, cîrnaţi şi şuncă Uriaşului, visător în delectarea lui.

După ce U.B.P. mîncă şaptezeci şi două de ouă prăjite, domnul Tibbs se apropie de Regină, se aplecă la urechea ei şi-i şopti:

— Şeful bucătar vă trimite scuzele, Maiestate, şi spune că nu mai are ouă la bucătărie.

— Ce s-a întîmplat cu găinile? zise Regina.

— Găinile nu au nimic, Maiestate, şopti domnul Tibbs.

— Atunci spune-le să mai ouă, zise Regina.

Se uita în sus, la U.B.P.

— Serviţi-vă cu pîine prăjită şi marmeladă, între timp, zise ea.

— Pîinea prăjită s-a terminat, şopti domnul Tibbs. Şi bucătarul şef spune că nu mai este pîine.

— Spune-i să mai coacă, zise Regina.

Între timp, Sofi îi povestise Reginei totul; absolut totul, despre vizita ei în Ţara Uriaşilor. Regina asculta din ce în ce mai alarmată. Sofi termină de povestit. Regina îşi mută privirea în sus, la U.B.P., care mînca o tavă întreagă de chec, în momentul acela.

— Uriaşule Bun şi Prietenos, i se adresă ea, noaptea

trecută, brutele care mănîncă oameni au fost în Anglia. Îți amintești unde au fost cu o noapte înainte?

U.B.P. puse un chec întreg în gură, pe care îl mestecă încet, în timp ce se gîndea la întrebarea pusă.

— Da, Magistrate, zise el, crede că își amintește unde s-a dus alaltăieri noapte. Alaltăieri noapte au tropăit în Suedia, pentru gust de susandezi.

— Aduceți-mi telefonul! ordonă Regina.

Domnul Tibbs puse aparatul pe masă și Regina luă receptorul.

Faceți-mi legătura cu Regele Suediei, zise ea. Bună-dimineața! Este totul în regulă în Suedia?

— Nimic nu mai este în regulă! răspunse Regele Suediei. Este panică în Capitală! Acum două nopți, douăzeci și șase din supușii mei credincioși au dispărut fără urmă! Toată țara este în panică.

— Cei douăzeci și șase de supuși credincioși au fost mîncați de uriași, zise Regina. Se pare că au gust de susan.

— De ce să aibă gust de susan? întrebă Regele.

— Pentru că suedezii din Suedia au gust de susan. Așa spune U.B.P., zise Regina.

— Nu știu despre ce vorbiți, zise Regele Suediei, din ce în ce mai suspicios. Nu este de glumă dacă supușii credincioși ai cuiva sînt mîncați ca floricelele de porumb!

— Au fost mîncați și ai mei! zise Regina.

— De către cine, pentru numele lui Dumnezeu! întrebă Regele.

— De către uriași, răspunse Regina.

— Spuneți-mi, zise Regele, vă simțiți bine în dimineața asta?

— A fost o dimineață cam agitată, zise Regina. La început am avut un coșmar îngrozitor; pe urmă, camerista mi-a scăpat tava cu micul dejun și acum am un uriaș pe pian.

— Aveți nevoie de un doctor, cît se poate de repede, strigă Regele.

— O să-mi treacă, răspunse Regina. Trebuie să vă las acum. Vă mulțumesc pentru ajutor.

Puse receptorul la loc, în furcă.

— Prietenul tău are dreptate, îi spuse Regina lui

Sofi. Cei nouă uriaşi canibali au fost în Suedia.

— Este groaznic, zise Sofi. Vă rog, opriţi-i, Maiestre!

— Vreau numai să mai fac o verificare, înainte să mobilizez trupele, zise Regina, şi din nou îşi ridică privirea spre U.B.P. Acesta mînca acum gogoşi, băgîndu-şi în gură cîte zece o dată, ca pe nişte boabe de mazăre.

— Gîndeşte-te bine, U.B.P., zise ea. Unde au spus uriaşii aceia oribili că se duc acum trei nopţi?

U.B.P. se gîndi intens multă vreme.

— Ho-ho! strigă el. Da, îşi aduce aminte!

— Unde? întrebă Regina.

— Unul s-a dus la Bagtat, zise U.B.P. Cînd trecea prin dreptul peşterii mele, Mîncă-Carne flutura mîinile şi striga la mine: «Eu se duce la Bagtat şi o să-l bage în burtă pe tata, pe mama şi pe cei zece pochilaşi.

Din nou Regina ridică receptorul:

— Daţi-mi-l pe primarul oraşului Bagdad, zise ea. Dacă n-au primar, daţi-mi-l pe cel mai mare de acolo.

În cinci secunde, o voce se auzi pe linie:

— La telefon este Sultanul oraşului Bagdad! zise vocea.

— Spuneţi-mi, Sultane, s-a întîmplat ceva neplăcut acum trei nopţi în oraşul dumneavoastră?

— Tot felul de lucruri neplăcute se întîmplă în oraşul meu, în fiecare noapte, zise Sultanul. Tăiem capete aici aşa cum toci dumneata pătrunjelul.

— N-am tocat pătrunjel în viaţa mea, zise Regina. Aş vrea să ştiu dacă cineva a dispărut recent din Bagdad.

— Doar unchiul meu, califul Haroun al Rashid, zise Sultanul. A dispărut din pat acum trei nopţi, împreună cu soţia şi cei zece copii.

— Poftim??? zise U.B.P., care, cu urechile lui nemaipomenite, auzise vocea Sultanului la telefon. Mîncă-Carne a făcut-o pe asta! S-a dus la Bagtat să-l înguşe pe tata, pe mama şi pe cei zece pochii.

Regina aşează din nou receptorul în furcă.

— Asta verifică totul, zise ea şi, uitîndu-se în sus spre U.B.P., adăugă: Povestea dumitale pare adevărată. Comandantul armatei şi comandantul aviaţiei la mine, imediat!

Planul

Comandantul armatei şi Comandantul aviaţiei stăteau în poziţie de drepţi lîngă masa Reginei şi aşteptau cu atenţia încordată.

Sofi se afla încă pe scaun şi U.B.P. stătea încă cocoţat pe scaunul lui caraghios.

Reginei îi trebuiră numai cinci minte ca să explice situaţia celor doi militari.

— Ştiam că se întîmplă ceva de genul ăsta, Maiestate, zise Comandantul armatei. În ultimii zece ani am primit rapoarte din aproape toate ţările de pe glob despre oameni care dispar misterios noaptea. Ieri am avut unul din Panama.

— Pentru gustul de pălării! zise U.B.P.

— Şi unul din Wellington, în Noua Zeelendă, zise Comandantul armatei.

— Pentru gustul de generali! strigă U.B.P.

— Despre ce vorbeşte? întrebă Comandantul aviaţiei.

— Fă singur legăturile, zise Regina. Cît este ceasul? Zece dimineaţa. În opt ore, toate cele nouă brute uriaşe, însetate de sînge, vor galopa din nou să înghită alte cîteva duzini de nenorociţi. Trebuie să acţionaţi rapid.

— O să-i bombardăm pe mişei! strigă Comandantul aviaţiei.

— O să-i secerăm la pămînt cu puştile! strigă Comandantul armatei.

— Nu sînt de acord cu crime, zise Regina.

— Dar ei înşişi sînt nişte criminali! zise Comandantul armatei!

— Acesta nu este un motiv să le urmăm exemplul, răspunse Regina. Două strîmbe nu fac una dreaptă.

— Şi două drepte, nu fac o stînga! strigă U.B.P.

— Atunci ce-i de făcut? întrebară cei doi militari

într-un glas. Sînt toţi înalţi de douăzeci de metri. Ne doboară ca pe nişte ace cu gămălie!

— Aşteptaţi! strigă U.B.P. Nu mai mînaţi aşa! Ţineţi-vă fusta! Crede că are răspunsul la problemă!

— Lăsaţi-l să vorbească, zise Regina.

— În fiecare după-amiază, zise U.B.P., uriaşii este toţi în Ţara lui Moşene.

— Nu înţeleg o iotă din ce spune tipul ăsta, o tăie Comandantul armatei. De ce nu vorbeşte clar?

— Vrea să spună Ţara lui Moş Ene, zise Sofi. Este destul de clar.

— Ezanct! strigă U.B.P. În fiecare după-amiază, toţi sforăie lungiţi pe pămînt într-un somn adînc. Întotdeauna se oduhăneşte aşa, înainte de o nouă porţie de frunze umane.

— Continuă, ziseră ei. Şi ce-i cu asta?

— Aşa că tot ce voi soldaţii are de făcut, este să se strecoare tiltip cînd ei este încă în Ţara lui Moşene şi să le lege braţele şi picioarele cu funie grasă şi lanţuri goale.

— Sclipitor! zise Regina.

— Pînă aici e foarte bine, zise Comandantul armatei. Dar cum aducem brutele pînă aici? Nu putem încărca uriaşi de douăzeci de metri în camioane! Să-i împuşcăm pe loc, asta e soluţia mea!

U.B.P. se uită în jos de la înălţimea lui, de data asta adresîndu-se Comandantului aviaţiei:

— Are halicurtere, nu?

— Vorbeşte urît! zise Comandantul armatei.

— Vrea să spună elicoptere, zise Sofi.

— Halicurtere partonuriaşe? întrebă U.B.P.

— Foarte mari, zise cu mîndrie Comandantul aviaţiei. Dar nici un elicopter nu este destul de mare ca să încapă în el un uriaş de dimensiunile astea.

— Nu pune pe el înăuntru! zise U.B.P. Îl leagă sub burta halicurterului şi-l cară ca pe o poptilă!

— Ca pe un ce? zise Comandantul aviaţiei.

— Ca pe o torpilă, răspunse Sofi.

— Poţi face asta, mareşale? întrebă Regina.

— Presupun că da, admise cu greutate Comandantul aviaţiei.

— Deci ia măsurile necesare! zise Regina. Ai nevoie de nouă elicoptere, unul pentru fiecare uriaş.

— Unde este locul acesta? îl întrebă Comandantul

aviației pe U.B.P. Sper că poți să mi-l indici pe hartă.

— Indici? zise U.B.P. Hartă? N-a auzit niciodată așa cuvinte. Frunza asta de aviație se mistojoacă cu mine?

Fața mareșalului aviației căpătă culoarea unei prune coapte. Nu era obișnuit să i se vorbească așa. Regina, cu tactul ei admirabil și bunul-simț care o caracteriza, veni în ajutorul Uriașului:

— U.B.P., interveni ea, poți să ne spui, mai mult sau mai puțin, unde este Țara Uriașilor?

— Nu, Magistrate, zise U.B.P. Nici pe ocheanele mele!

— Atunci sîntem pierduți! strigă Comandantul armatei.

— Este ridicol! strigă Comandantul aviației.

— Nu trebuie să cedeze așa de ușor, zise cu calm U.B.P. Cel mai mic stopacol dacă-l întîlnești, și și începe să strige că este pierdusolat.

Generalul armatei era la fel de obișnuit cu insultele, ca și mareșalul aviației. Fața începu să i se umfle de furie și obrajii i se rotunjiră pînă cînd arătară ca niște roșii coapte.

— Maiestate! strigă el, avem de-a face cu un lunatic! Nu mai vreau să am nimic de a face cu operațiunea asta ridicolă!

Regina, care era obișnuită cu nazurile oficialităților, nu-i dădu nici o atenție.

— U.B.P., zise ea, spune-le acestor caractere slabe *exact* ce au de făcut.

— Cu plăcere, Magistrate! zise U.B.P. Ascultați la mine cu atenție, voi, troncănitori de cizme!

Cei doi ofițeri fierbeau, dar rămaseră nemișcați.

— Nu are nici cea mai vană idee unde se află Țara Uriașilor pe lume, continuă el, dar poate să tropăiască acolo la orice oră. Tropăiește cu fața și cu spatele în fiecare noapte, ca să sufle vise în dormitoarele pochiilor. Așa că știe drumul foarte bine. Voi nu are de făcut decît atît: puneți nouă halicurtere mari sus și ele mă urmărește pe mine cum tropăie.

— Cît va dura călătoria? întrebă Regina.

— Dacă pleacă acum, zise U.B.P., este acolo chiar cînd uriașii sforăiește de după-amiază.

— Splendid! zise Regina. Apoi, întorcîndu-se spre cei

doi militari, adăugă: Pregătiți-vă să plecați imediat!

Generalul armatei, care se simțea destul de agasat de toată povestea, zise:

— Totul este în ordine, Maiestate. Dar ce-o să facem cu brutele astea după ce o să le aducem aici?

— Nu vă faceți probleme cu asta, zise Regina. Vom fi pregătiți sî-i primim. Gata acum! Grăbiți-vă la treabă!

— Dacă nu vă deranjează, Maiestate, zise Sofi, mi-ar place să-l însoțesc pe U.B.P., ca să-i țin companie.

— Unde o să stai? întrebă Regina.

— În urechea lui, zise Sofi. Arată-le, U.B.P.!

U.B.P. se sculă de pe scaun, se aplecă și o luă pe Sofi de jos, cu două degete. Își întoarce urechea pînă ajunse într-o poziție paralelă cu pămîntul și o puse pe Sofi înăuntru.

Comandantul armatei și Comandatul aviației se uitau pironiți locului. Regina zîmbi.

— Ești întradevăr un Uriaș minunat! zise ea.

— Magistrate, zise U.B.P. Dorește să ceară ceva foarte speciabil la Magistratea Voastră.

— Ce este? zise Regina.

— Poate, vă roagă, să aducă aici, în halicurtere, toată colecția mea de vise? A luat la mine ani și ani să le strîngă și n-ar vrea să le piardă.

— Da, bineînțeles! zise Regina. Vă doresc tuturor să vă întoarceți cu bine!

Capturarea

U.B.P. făcuse mii şi mii de călătorii de-a lungul anilor în Ţara Uriaşilor şi înapoi, dar niciodată una ca asta, cu nouă elicoptere huruind deasupra capului. Şi niciodată pînă atunci nu călătorise la lumina zilei. Nu îndrăzni-

se. Dar de data asta era altceva. Făcea asta pentru însăşi Maiestatea Sa, Regina Angliei, şi nu-i era teamă de nimic.

Pe cînd galopa traversînd Insulele Britanice cu elicopterele huruind deasupra lui, oamenii se opreau şi priveau în sus, întrebîndu-se oare ce putea să se întîmple. Nu văzuseră niciodată ceva asemănător. Şi nu aveau să mai vadă niciodată.

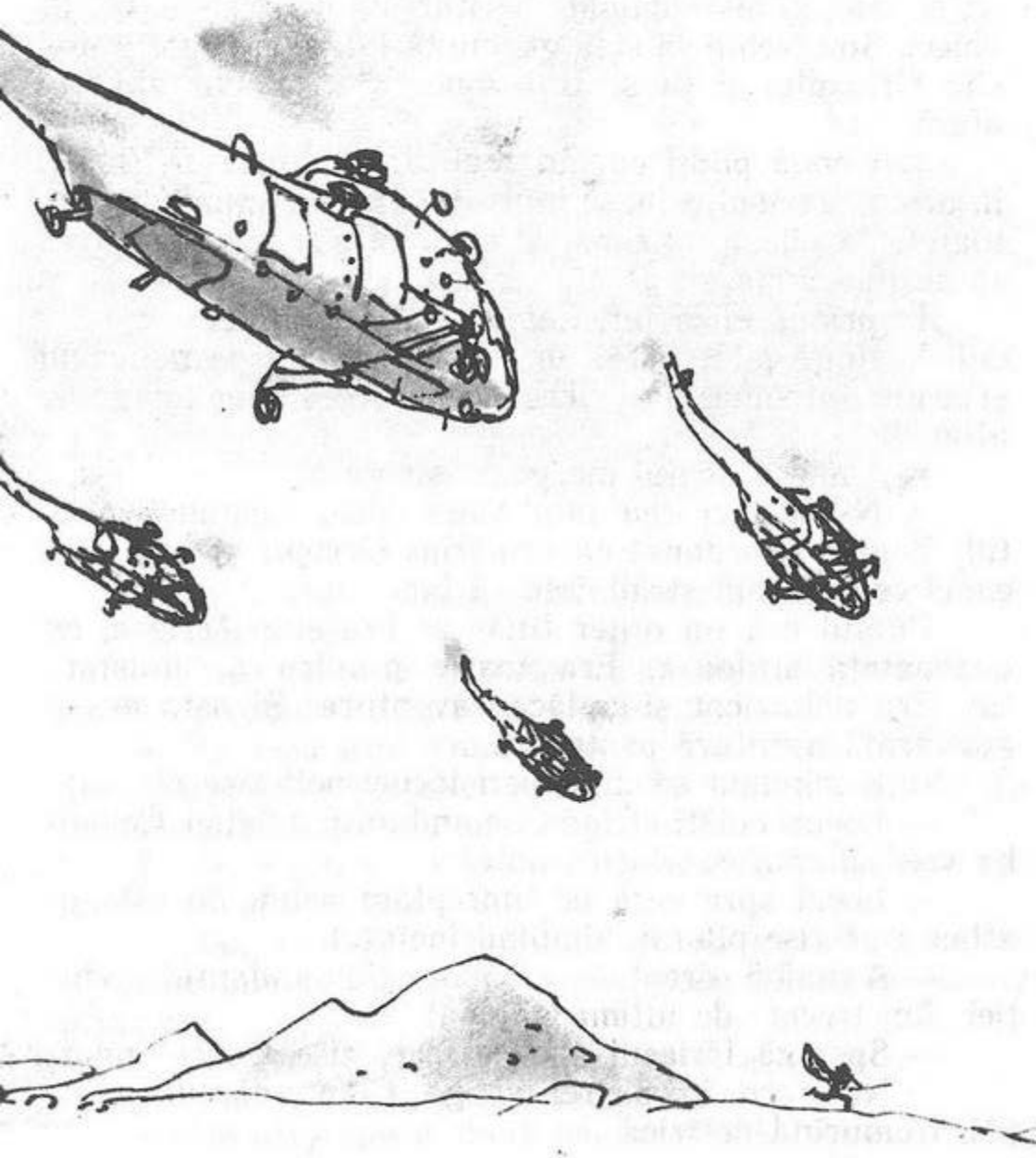

Din cînd în cînd, piloţii elicopterelor prindeau imaginea unei fetiţe cu ochelari, ghemuită în urechea uriaşului, care le făcea cu mîna. Întotdeauna îi întorceau gestul, minunîndu-se necontenit de viteza cu care se deplasa Uriaşul şi felul în care sărea peste rîuri largi şi clădiri mari.

Dar încă nu văzusera mare lucru.

— Fii atentă, să se ţină bine! zise U.B.P. O să ţîşnească ca o floricică de porumb!

U.B.P. schimbă viteza la maxim şi, dintr-o dată, zvîcni înainte, de parcă ar fi avut arcuri la picioare şi rachete la degete. Zbura în aer de abia atingînd pămîntul ici şi colo, şi nişte ciudate sărituri ca de greiere. Ca de obicei, Sofi trebui să stea ghemuită într-o cavitate a urechii Uriaşului şi să se ţină bine ca să nu fie zburată afară.

Cei nouă piloţi curînd realizară că fuseseră lăsaţi în urmă. Uriaşul o luase mult înainte. Îşi ambalară motoarele la viteza maximă, şi chiar şi aşa le venea greu să se ţină după el.

În primul elicopter, Comandantul armatei ocupa locul de lîngă pilot. Avea un atlas al lumii pe genunchi şi se uita într-una, cînd mergeau. Întorcea năucit paginile atlasului.

— Unde dracului mergem? striga el.

— N-am nici cea mai vagă idee, răspunse pilotul. Regina a ordonat să urmărim Uriaşul şi asta este exact ceea ce mă străduiesc să fac.

Pilotul era un ofiţer tînăr al Forţelor Aeriene, cu o mustaţă stufoasă. Era foarte mîndru de mustaţa lui. Era neînfricat şi-i plăcea aventura. Şi asta era o adevărată aventură pentru el.

— E minunat să descoperi locuri noi! zise el.

— Locuri noi?!? strigă Comandantul aviaţiei. Ce naiba vrei să spui cu «locuri noi»?

— Locul spre care ne îndreptăm acum nu este în atlas, nu? zise pilotul, zîmbind încîntat.

— A naibii dreptate ai! zise Comandantul aviaţiei. Am trecut de ultima pagină!

— Sper că Uriaşul ştie ce face, zise tînărul pilot.

— Ne duce la pieire! strigă Comandantul aviaţiei, tremurînd de frică.

În spate stătea Comandantul armatei, care era încă şi mai speriat.

— Doar nu vorbeşti serios că am ieşit din atlas! strigă el, aplecîndu-se în faţă, să se uite.

— Ba asta este *exact* ceea ce spuneam! Uită-te şi dumneata! Asta este ultima hartă din tot nenorocitul ăsta de atlas! Am ieşit din ea acum o oră!

Întoarse pagina. Ca în toate atlasele, erau două pagini albe la sfîrşit.

— Aşa că — urmă el, trebuie să ne aflăm ca pe aici, zise, punînd degetul pe una din foile albe de la spatele atlasului.

— Ce e aici? strigă Comandantul armatei!

Pilotul cel tînăr rînjea larg.

— De asta pun ei două pagini albe la sfîrşitul atla-

selor, zise el. Sînt pentru ţări încă nedescoperite. Trebuie să desenăm noi hărţile.

Comandantul aviaţiei aruncă o privire în jos.

— Uitaţi-vă la deşertul ăsta uitat de Dumnezeu! strigă el: Toţi copacii sînt morţi şi stîncile sînt albastre!

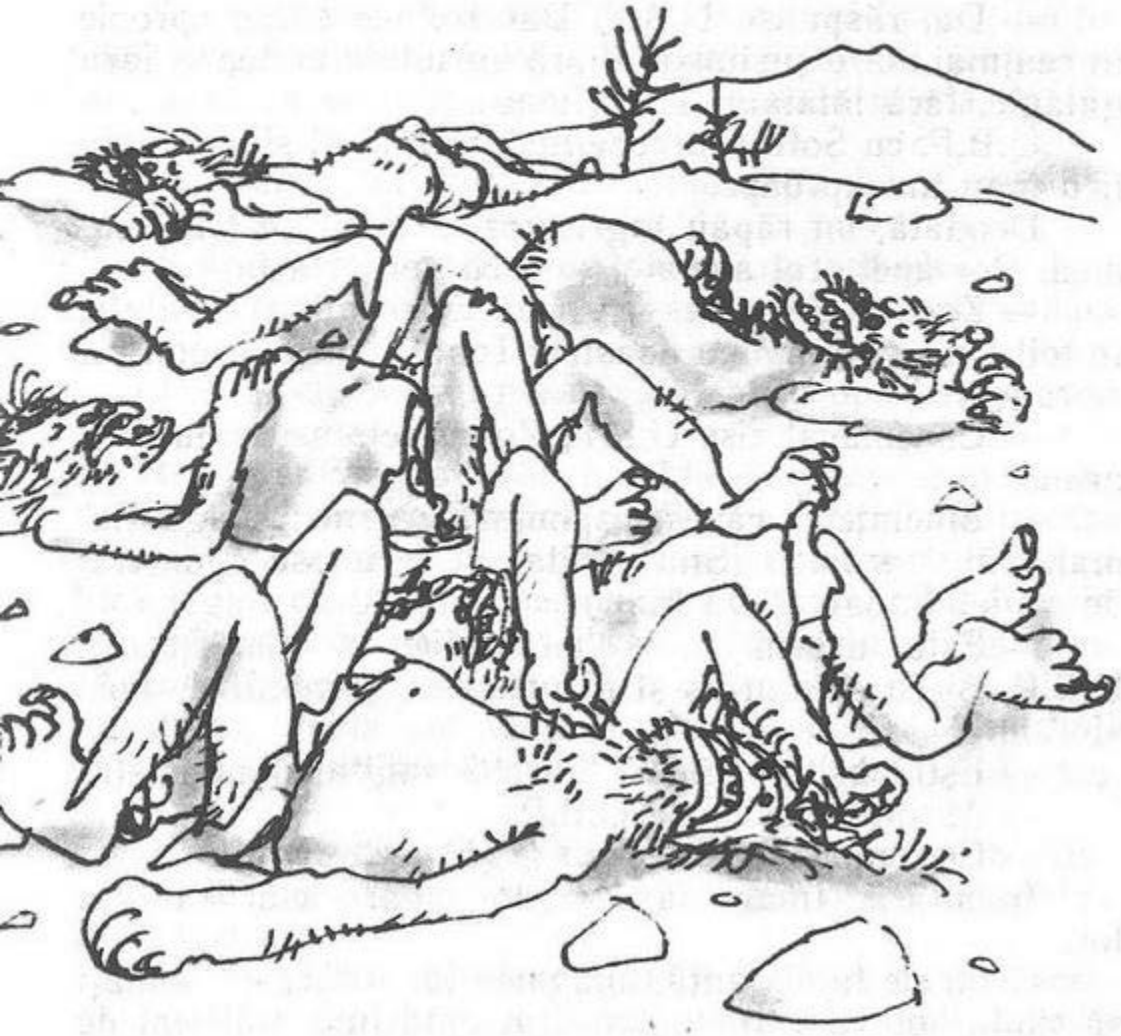

— Uriaşul s-a oprit, zise tînărul pilot. Ne face semn să coborîm.

Piloţii opriră pe rînd motoarele şi elicopterele aterizară cu bine pe pămîntul galben şi pustiu. Fiecare dădu drumul la o rampă dedesubtul lui. Nouă jeep-uri, unul din fiecare elicopter, fură conduse jos pe rampă. În fiecare se aflau cîte şase soldaţi şi cantităţi imense de frînghie groasă, în colaci grei.

— Nu văd nici un uriaş, zise Comandantul armatei.

— Uriaşii nu este la vedere, îi răspunse U.B.P. Dar dacă o să ducă halicurterele astea fleşplesnuitoare mai aproape, toţi uriaşii o să se trezească şi, na-ţi-o dreasă, că ţi-am frînt-o!

— Şi vrei să apropiem jeep-urile? zise Comandantul armatei.

— Da, răspunse U.B.P. Dar trebuie să se apropie în cea mai mare şuşlinişte. Fără huruit de motoare, fără gălăgie, fără lălăială şi rîsglume.

U.B.P. cu Sofi în ureche înainta primul şi jeep-urile îi urmau îndeaproape.

Deodată, un răpăit îngrozitor fu auzit de toată lumea. Comandantul armatei se făcu verde la faţă.

— Zgomot de arme! strigă el. Este undeva o bătălie în toi! Undeva înaintea noastră! Toată lumea înapoi! Ne retragem!

— Cacamaca! zise U.B.P. Zgomotele astea nu e de arme!

— Bineînţeles că este zgomot de arme! strigă Comandantul armatei. Sînt militar şi recunosc zgomotul de arme! Întoarceţi-vă înapoi!

— Este uriaşii care horsforăie în somn! zise U.B.P. Şi eu este uriaş şi recunoaşte zgomotul de horsforăială!

— Eşti absolut *sigur?* întrebă militarul neliniştit.

— Absolut! răspunse U.B.P.

— Continuaţi acţiunea cu grijă! ordonă el.

Înaintară. Imaginea uriaşilor apăru clar în faţa lor.

Chiar de la distanţă, imaginea lor îi făcu pe soldaţi să simtă bolovani în stomac. Dar cînd fură suficient de aproape să distingă figurile lor, soldaţii începură să transpire de frică.

Nouă brute înspăimîntătoare, oribile, jumătate dezbrăcate, de cîte douăzeci de metri fiecare, stăteau lungite pe pămînt în cele mai groteşti poziţii de somn şi zgomotul sforăiturilor lor se auzea întradevăr ca răpăitul de arme într-o bătălie.

U.B.P. ridică o mînă în aer. Jeep-urile se opriră şi soldaţii coborîră.

Ce se întîmplă dacă unul dintre ei se trezeşte? şopti Comandantul armatei, ai cărui genunchi se ciocneau unul de altul de frică.

— Dacă unul din ei se trezeşte, o să vă înguşe înainte să poată să spună pis, răspunse U.B.P. cu un rînjet larg. Eu este singurul care o să scape, pentru că uriaşii

nu mănîncă uriaşi. Numai eu şi Sofi o să scape, dacă aşa ceva se întîmplă, pentru că eu o ascunde pe ea.

Comandantul armatei făcu cîţiva paşi înapoi. La fel făcu şi Comandantul aviaţiei. Săriră iute în jeep-urile lor, gata să se retragă în cea mai mare viteză, la nevoie.

— Înainte, soldaţi! zise Comandantul armatei. Făceţi-vă datoria cu cinste!

Soldaţii se strecurară înainte cu frînghii şi lanţuri. Toţi tremurau ca varga şi nu îndrăzneau să scoată nici un cuvînt.

U.B.P. cu Sofi în palmă, stăteau deoparte şi urmăreau operaţiunea.

Ca să spunem adevărul, soldaţii se dovedeau destul de curajoşi. Şase soldaţi instruiţi lucrau eficient la fiecare uriaş în parte şi în zece minute opt din cei nouă uriaşi fură legaţi ca puii de pus la cuptor şi sforăiau liniştiţi mai departe. Al nouălea, care se întîmplă să fie Mîncă-Carne, crea probleme soldaţilor fiindcă dormea cu braţul drept strîns sub corpul lui uriaş. Era imposibil să-i legi mîinile împreună fără să scoţi braţul de sub el.

Cu mare grijă, cei şase soldaţi care lucrau la Mîncă-Carne începură să tragă de braţul uriaş, încercînd să-l elibereze.

Mîncă-Carne deschise ochii lui negri ca de porc.

— Care dintre voi, pacoste nenorocite, îmi sucește braţul? tună el. Este tu, netrebnic de Sufocă-Sugrumă?

Dintr-odată, văzu soldaţii. Într-o clipă se ridică în şezut. Văzu şi alţi soldaţi şi, cu un răcnet îngrozitor, sări în picioare. Soldaţii, pietrificaţi de frică, îngheţară unde se aflau. Nu aveau arme cu ei. Comandantul armatei întoarse jeep-urile, gata de plecare.

— Frunze umane! urlă Mîncă-Carne. Ce face voi, ameţite de frunze umane, jumătate fierte, în ţara noastră?

Cu o mişcare rapidă a mîinii, apucă un soldat şi-l ridică în aer.

— Astăzi o să aibă gustare înainte de masă! strigă el, ţinîndu-l pe bietul soldat care se zbătea din toate puterile la depărtarea braţului său întins şi cutremurîndu-se de rîs.

Sofi, în picioare în palma lui U.B.P., privea scena cutremurată de oroare.

— Fă ceva! strigă ea. Repede, înainte să-l mănînce!

— Pune frunza umană jos! strigă U.B.P.

Mîncă-Carne se întoarse şi-l fixă cu privirea:

— Ce face tu aici, cu toţi grohăiţii ăştia de puricei? tună el. Mă face foarte suspişos!

U.B.P.se repezi la Mîncă-Carne. Dar colosalul uriaş de douăzeci de metri înălţime îl răsturnă printr-o simplă mişcare a braţului liber. Sofi căzu şi ea din palma uriaşului, pe pămînt. Mintea ei mergea într-una. «Trebuia să facă ceva! Trebuia! Trebuia!»

Îşi aminti de broşa cu safire, pe care Regina i-o prinsese de rochiţă. O desfăcu repede.

— O să te înguşe încetişor! zise Mîncă-Carne soldatului din mînă. Pormă o să înguşe zece, douăzeci de alţi chiştoci piperniciţi de jos, de acolo! N-o să scape de mine, fincă ţopăie de cincizeci de ori mai repede ca voi.

Sofi înaintă pînă în spatele lui Mîncă-Carne. Ţinea broşa între degete. Cînd ajunse exact lîngă picioarele lui goale şi păroase, înfipse acul de vreo zece centimetri lungime al broşei cît putu de tare, în gamba dreaptă

a uriaşului. Acul se înfipse şi rămase acolo. Uriaşul dădu drumul unui ţipăt de durere şi sări în aer. Dădu drumul soldatului, ca să se apuce de gambă.

U.B.P., ştiind ce fricos era Mîncă-Carne, încercă să fructifice şansa.

— Pe tine te-a muşcat un şarpe! strigă el. L-a văzut cum te-a muşcat. Era o viesperă înspăimîntătoare! Foarte pericurbată şi vaninoasă!

— Doamne fereşte! tună Mîncă-Carne. Sunaţi din trompeşte! A fost muşcat de o viesperă otrăvitoare şi veninătoare!

Se trînti la pămînt şi rămase acolo, văicărindu-se cît îl ţinea gura şi ţinîndu-se cu amîndouă mîinile de gambă. La un moment dat, simţi broşa între degete.

— Dinţii viesperei este încă în carnea mea! urlă el. Simte dinţii rămaşi în gambă!

U.B.P. sesiză următoarea şansă:

— Trebuie să scoată dinţii de viesperă imediat! strigă el. Altfel o să fie mai mort ca o supă de raţă! Te ajută eu!

U.B.P. îngenunche lîngă Mîncă-Carne.

— Trebuie să strîngă gambla tare, cu amîndouă mîinile! comandă el. Ca să stopească otrava viesperei veninăsoase să meargă sus, prin picior, spre inimă!

Mîncă-Carne strînse gamba cu amîndouă mîinile.

— Acum închide ochii, strînge dinţii, gîndeşte-te la Cer şi spune rugăciunile în timp ce eu scoate dinţii viesperei veninăsoase, zise U.B.P.

Îngrozitul Mîncă-Carne făcu întocmai ce i se spusese.

U.B.P. ceru prin semne frînghia şi un soldat se grăbi să i-o înmîneze. Fu o treabă uşoară pentru U.B.P. să-i lege cu un nod mîinile amîndouă, ţinute de Mîncă-Carne împreună pe gambă.

— Acuma trage afară dinţii viesperei! zise U.B.P., pe cînd strîngea nodul cu putere.

— Repede! strigă Mîncă-Carne. Înainte să mă omoare otrava!

— E gata! zise U.B.P., ridicîndu-se în picioare. Poate să se uite acum.

Cînd Mîncă-Carne se văzu legat ca un curcan, dădu

drumul unui strigăt aşa de puternic, de se cutremură cerul. Se rostogolea şi se zbătea, se frămînta şi se smucea, se întindea şi se zvîrcolea, dar nu putea să facă nimic altceva: era legat fedeleş.

— Bine lucrat! zise Sofi.

— Bine lucrat la tine! zise U.B.P. în jos, spre fetiţă. Ne-a salvat vieţile la toţi.

— Vrei să-mi dai, te rog, broşa? Aparţine Reginei.

U.B.P. trase afară broşa din gamba lui Mîncă-Carne. Acesta urla. U.B.P. şterse acul şi înapoie broşa lui Sofi.

Ciudat, dar nici unul din ceilalţi opt uriaşi, care sforăiau, nu se treziseră în vacarmul făcut de Mîncă-Carne.

— Cînd doarme numai două ore pe zi, doarme mult mai extraadînc.

Comandantul armatei şi Comandantul aviaţiei se apropiară din nou de jeep-urile lor.

— Maiestatea Sa va fi mîndră de mine! zise Comandantul armatei. Probabil voi căpăta o medalie. Ce facem mai departe?

— Acum merge cu toţii la mine în peşteră, să încarce

toate borcanele cu vise, zise U.B.P.

— Nu putem pierde vremea cu prostiile astea! zise generalul armatei.

— Este ordinul Reginei, zise Sofi, care se afla acum în palma lui U.B.P.

Toate cele nouă jeep-uri porniră spre peştera lui U.B.P. şi operaţiunea de încărcat vise începu. Erau cincizeci de mii de borcane de încărcat; mai mult de cinci mii în fiecare jeep. Le trebui mai mult de o oră ca să le încarce pe toate.

Pe cînd soldaţii erau ocupaţi să încarce visele, U.B.P. şi Sofi dispărură peste munţi, într-un ţinut misterios. Cînd se întoarseră, U.B.P. avea atîrnat pe umăr

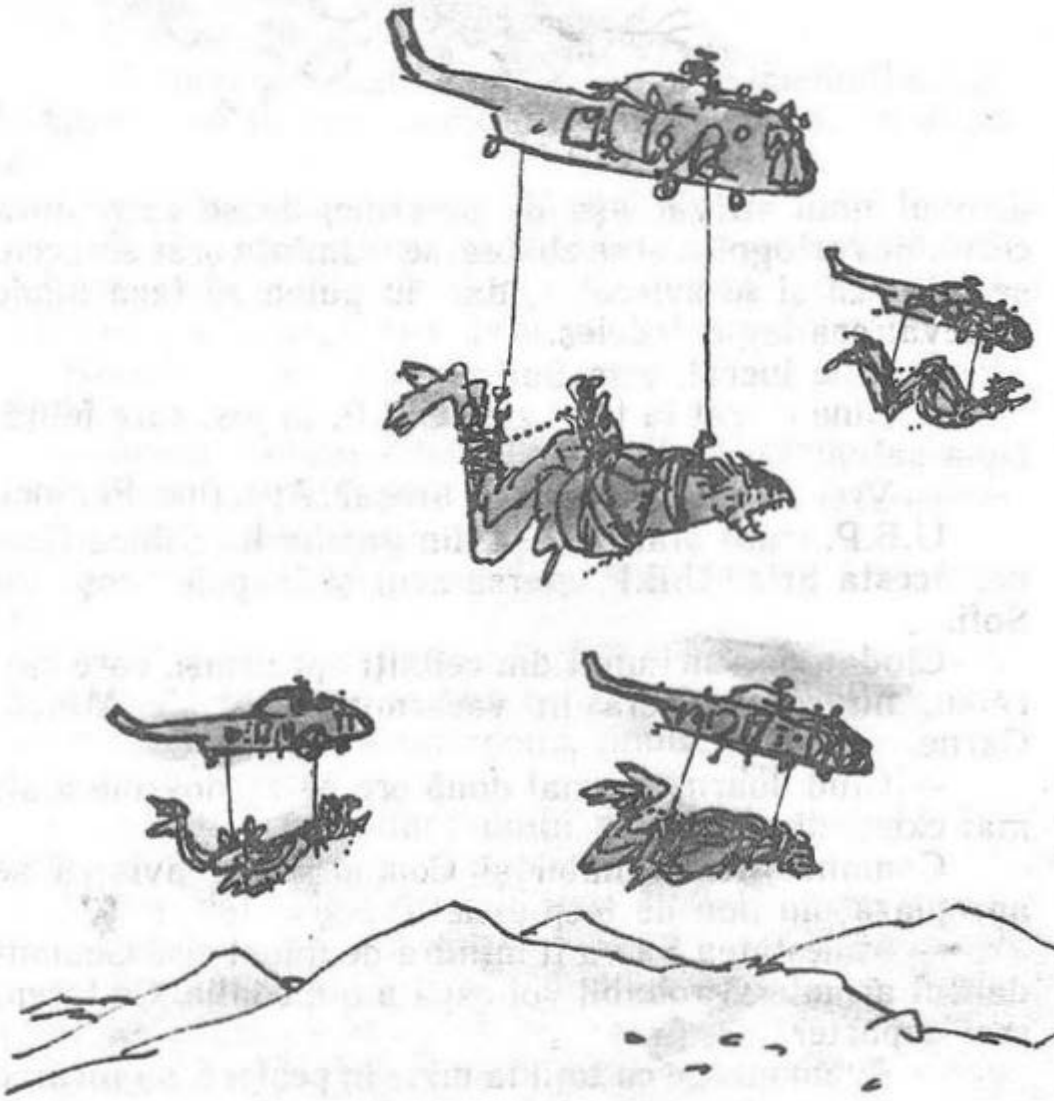

un sac de mărimea unei case mici.

— Ce ai acolo? vru să știe comandantul armatei.

— Curiozitatea omoară șobolanul, zise U.B.P., și-i întoarse spatele.

Cînd se asigură că toate visele prețioase fură cu bine încărcate în jeep-uri, U.B.P. zise:

— Acuma merge înapoi la halicurtere, să ia uriașii înfricoșători.

Jeep-urile porniră spre elicoptere. Cele cincizeci de mii de vise fură cărate cu grijă, borcan cu borcan, în elicoptere; soldații se urcară și ei, dar U.B.P. și Sofi rămaseră la sol.

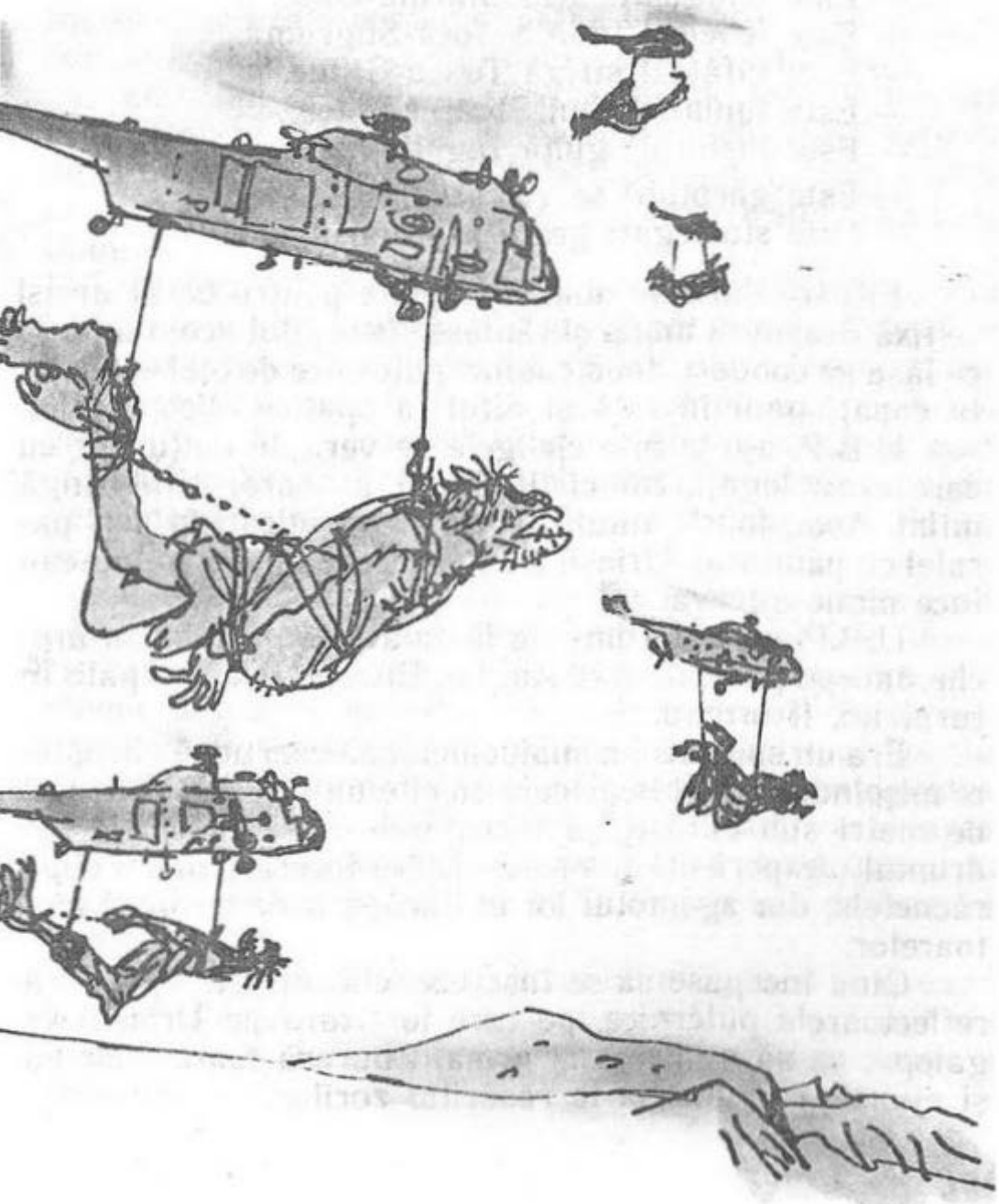

Se întoarseră cu toţii la locul unde stăteau întinşi cei nouă uriaşi.

Era o priveliştе extraordinară să vezi cele nouă maşinării uriaşe huruind în aer deasupra celor nouă uriaşi legaţi fedeleş! Era încă şi mai extraordinar să vezi uriaşii trezindu-se din somn la zgomotul motoarelor de deasupra capetelor lor. Dar cea mai extraordinară priveliştе era a celor nouă brute, sucindu-se şi răsucindu-se, ca o masă imensă de şerpi, încercînd să se elibereze de frînghii şi lanţuri:

— Este înnodat! mugi Mîncă-Carne.
— Este înălţat! ţipă Copil-Mestecătorul.
— Este frînghiat! urlă Sfarmă-Oase.
— Este fedeleş! tună Sufocă-Sugrumă.
— Este înfăşat! strigă Toacă-Carne.
— Este funiat! bubui Stoarce-Fete.
— Este însforat! guiţă Înghite-Maţe.
— Este ghemuit! se văicări Suge-Sînge.
— Este sforlegat! gemu Măcelarul.

Fiecare din cele nouă elicoptere pentru cărat uriaşi se fixă deasupra unuia şi rămase suspendat acolo în timp ce lăsa să coboare două cabluri puternice de oţel cu cîrlig la capăt, unul în faţă şi altul la spatele elicopterului.

U.B.P. agăţa iute cîrligele pe verigile lanţurilor cu care erau legaţi, un cîrlig lîngă picioare, altul lîngă mîini. Apoi, foarte încet, uriaşii erau ridicaţi în aer, paralel cu pămîntul. Uriaşii urlau şi răcneau, dar nu puteau face nimic altceva.

U.B.P. cu Sofi, din nou instalată confortabil în ureche, începu galopul spre Anglia. Elicopterele, grupate în jurul lui, îl urmau.

Era un spectacol nemaipomenit să vezi nouă elicoptere mişcîndu-se pe cer, fiecare cu cîte un uriaş de douăzeci de metri sub el. Uriaşii înşişi trebuie să fi considerat drumul o experienţă interesantă. Nu încetară nici o clipă răcnetele, dar zgomotul lor era acoperit de huruitul motoarelor.

Cînd începuse să se însereze, elicopterele aprinseră reflectoarele puternice, pe care le fixară pe Uriaşul ce galopa, ca să nu-i piardă urma. Zburară toată noaptea şi ajunseră în Anglia la răsăritul zorilor.

Vremea mesei

Pe cînd uriaşii erau capturaţi, acasă, în Anglia, era o agitaţie teribilă.

Fiecare escavator şi maşină mecanică din ţară fuseseră mobilizate pentru săparea unei gropi colosale, în care uriaşii urmau să fie închişi pentru totdeauna.

Zece mii de oameni şi zece mii de maşini lucrară fără încetare toată noaptea, la lumina electrică dată de nişte dispozitive în formă de arc deasupra locului unde se lucra, şi dificila sarcină fu desăvîrşită exact la timp.

Groapa în sine era de mărimea a două terenuri de fotbal unul lîngă altul şi avea şapte sute cincizeci de metri adîncime. Pereţii erau perpendiculari. Inginerii calculaseră dimensiunile în aşa fel, încît nu era posibil ca nici un uriaş să scape odată ajuns înăuntru. Chiar dacă cei nouă uriaşi ar fi stat unul pe umerii celuilalt, nu ajungeau decît la o sută optzeci de metri depărtare de suprafaţă.

Cele nouă elicoptere cu uriaşi se îndreptau spre groapa imensă. Uriaşii fură lăsaţi, unul cîte unul, pe fundul ei, dar erau încă agăţaţi de lanţuri. Următoarea problemă, destul de delicată, era să fie desfăcuţi din cîrlige. Nimeni nu vroia să coboare să facă asta, pentru că imediat ce se simţea eliberat, uriaşul ar fi putut să se rostogolească şi să-l înghită. Ca de obicei, U.B.P. avu rezolvarea:

— A spus la voi mai devreme, zise el, că uriaşii nu mănîncă uriaşi. Aşa că eu se duce jos şi-i desface cît ai zice teşpe!

Cu mii de spectatori în jurul lui uitîndu-se în groapă, inclusiv Regina, U.B.P. fu lăsat pe o frînghie. Unul cîte unul, uriaşii fură eliberaţi din cîrlige şi ridicaţi în picioare.

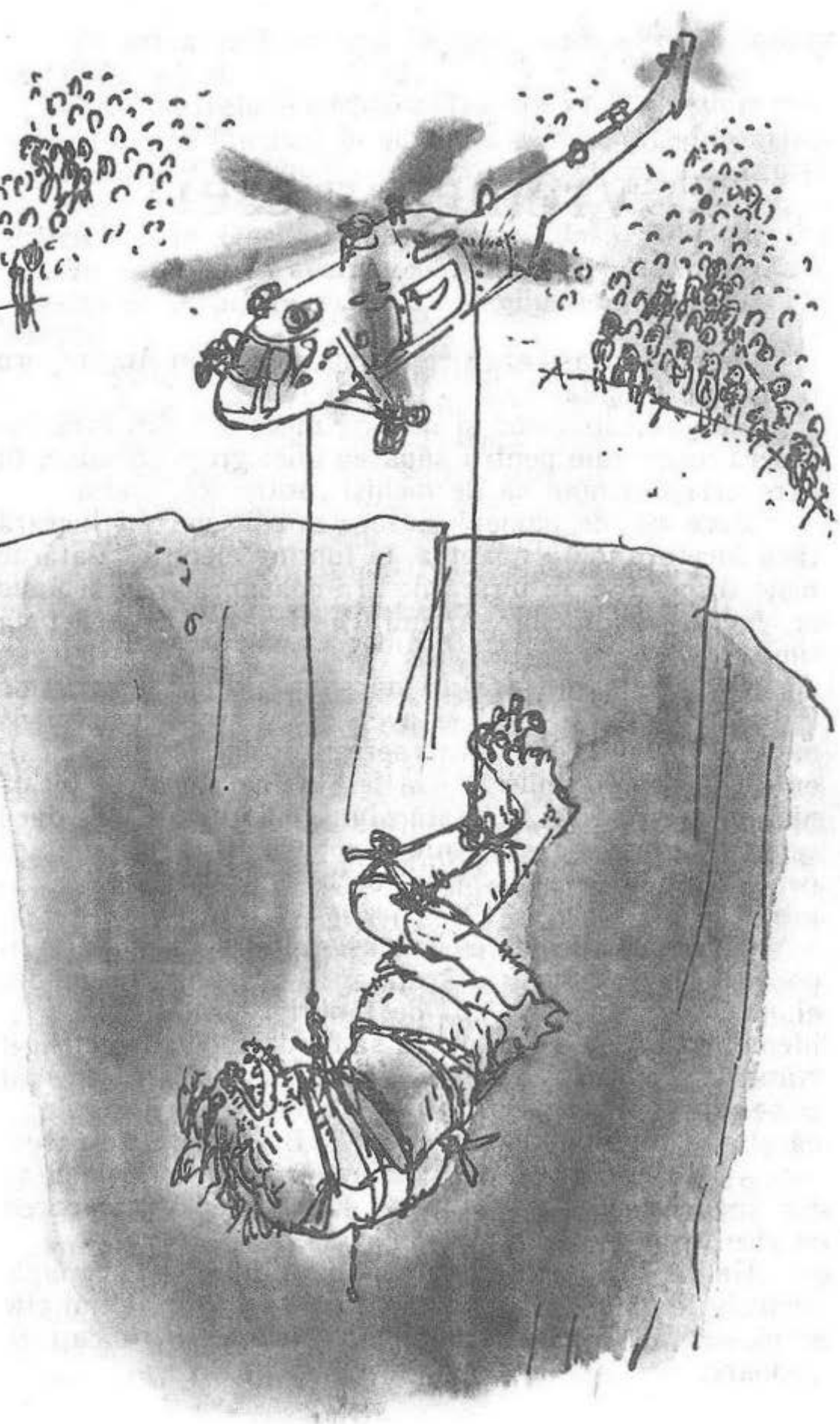

Întinzîndu-şi mădularele amorţite, începură să sară în sus cu furie:

— De ce ne pune pe noi în groapa asta nenoroasă?!? strigau ei la U.B.P.

— Pentru că înguşe frunze umane, zise U.B.P. V-a prevenit să nu mai faceţi asta şi voi nu aţi ascultat nici cît roşu sub unghie.

— Atunci, urlă Mîncă-Carne, eu te înguşă pe tine în loc!

U.B.P. se apucă de frînghie şi fu tras afară la momentul potrivit.

Sacul imens pe care-l adusese cu el din Ţara Uriaşilor atîrna deasupra gropii.

— Ce este înăuntru? întrebă Regina.

U.B.P. bägă o mînă în sac şi scoase de acolo un obiect în dungi albe şi negre, cam de mărimea unui om.

— Cacaveţi! strigă el. Acesta este repungătorul cacavete, Magistrate, şi asta o să le dea să mănînce de acum înainte la brutele astea degustative!

— Pot să gust şi eu? întrebă Regina.

— Nu, Magistrate, nu! strigă U.B.P. Are gust de putgunoi şi de porscofîlceală.

Cu asta dădu drumul cacavetelui înăuntru în groapă.

— Asta este cina voastră! strigă el. Luaţi o muşcătură!

Pescui alţi cacaveţi din sac şi îi aruncă în groapă. Uriaşii de jos huiduiau şi blestemau. U.B.P. rîdea.

— Aşa şi aşa, şi iar aşa le trebuie! zise el.

— Şi cu ce-i vom hrăni cînd se termină cacaveţii? întrebă Regina.

— Nu se termină niciodată, Magistrate, răspunse U.B.P., zîmbind. A adus în sac o legătură mare de plante de cacaveţi, pe care le dă, cu peromisiunea Voastră, grădinarului împărătesc, să le pună în pămînt. Pe urmă o să aibă o sursă permanentă de hrană repungătoare pentru brutele astea însetate de sînge.

— Ce deştept este, zise Regina. Nu este prea educat, dar, îmi dau bine seama, nu este de rîsul nimănui!

Autorul

Fiecare țară din lume care fusese în trecut vizitată de uriași trimise telegrame de mulțumire și felicitări pentru U.B.P. și Sofi. Împărați și președinți, prim-miniștri și conducători de toate felurile îi copleșiră pe Uriaș și pe fetiță cu complimente și cadouri, mulțumiri și tot felul de medalii. Conducătorul Indiei îi trimise lui U.B.P. un elefant minunat; exact ce-și dorise toată viața. Împăratul țărilor arabe le trimise cîte o cămilă la fiecare. Lama din Tibet le trimise fiecăruia cîte o lamă. Din Panama primiseră pălării minunate. Jersey-ul trimisese pulovere.

Recunoștința lumii întregi era fără sfîrșit.

Regina însăși ordonă să fie construită imediat, pen-

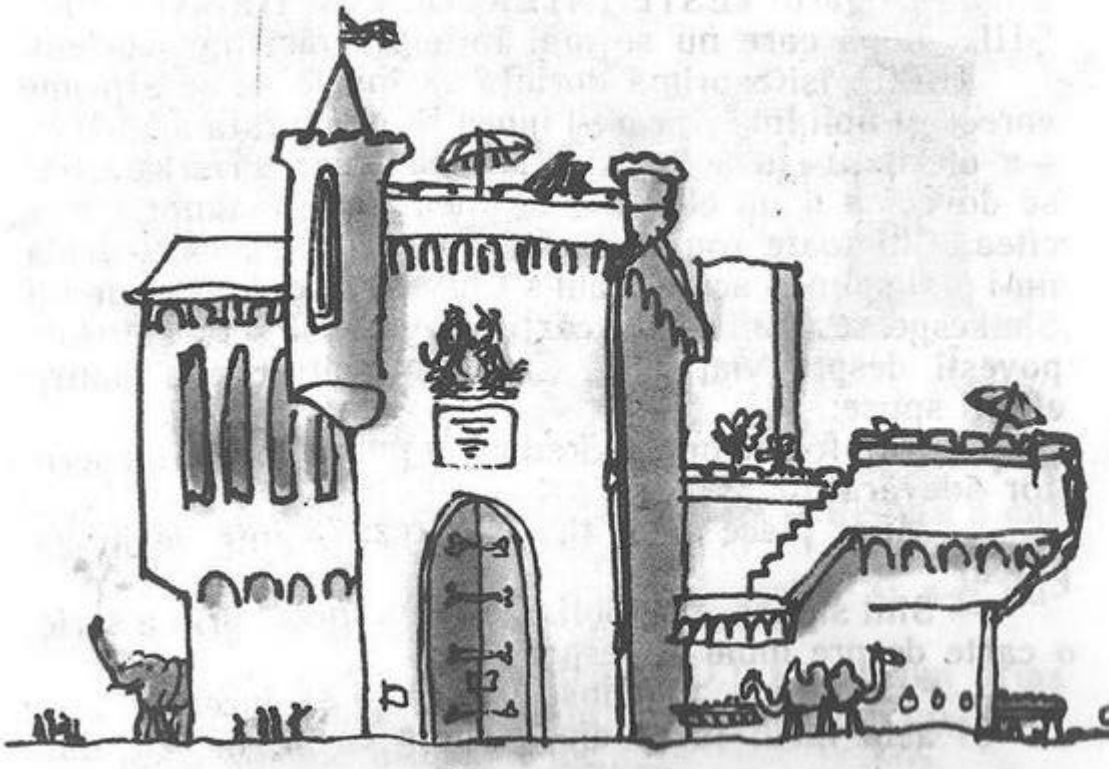

tru U.B.P., în Marele parc Windsor, o casă specială, cu plafoane extrem de înalte şi uşi imense, lîngă castelul ei. Şi o cabană drăgălaşă lîngă ea, pentru Sofi.

Casa lui U.B.P. urma să aibă o cameră de vis, cu sute de etajere, pe care să-şi aşeze visele lui dragi. Mai mult, i se dăduse şi un titlu de nobleţe: Suflătorul regal de vise. I se dăduse permisiunea să galopeze oriunde dorea în Anglia, în timpul nopţii, să-şi sufle splendidele lui fizvrăjite aurii, prin ferestrele copiilor adormiţi.

Între timp, veneau turişti din toată lumea să se uite, minunîndu-se, la cei nouă uriaşi mîncători de oameni din groapă. Veneau mai ales la ora mesei, cînd cacaveţii erau aruncaţi de sus, de către îngrijitor, şi era o plăcere să asculţi mugetele de scîrbă care veneau de jos cînd uriaşii începeau să mestece cea mai dezgustătoare legumă de pe pămînt.

O singură catastrofă se petrecu la un moment dat: trei bărbaţi netoţi, care băuseră prea multă bere la masa de prînz, s-au căţărat pe gardul înalt care înconjura groapa şi au căzut înăuntru. Strigăte de plăcere se auziră dinăuntru, urmate de crănţănit de oase. Îngrijitorul principal dădu imediat comandă să se pună o notă pe gard: «ESTE INTERZIS A SE HRĂNI URIAŞII!», după care nu se mai întîmplă nici un accident.

U.B.P. îşi exprimă dorinţa să înveţe să se exprime corect, şi Sofi însăşi, care-l iubea ca pe un tată adevărat, s-a oferit să-i dea lecţii. Îl învăţă chiar să scrie şi el se dovedi a fi un elev foarte inteligent. În timpul liber citea. Citi toate romanele lui Charles Dickens (căruia nu-i mai spunea acum Dahl's Chikens), toate operele lui Shakespeare şi mii de alte cărţi. Începuse să scrie el însuşi poveşti despre viaţa lui. Cînd Sofi citi cîteva dintre ele, îi spuse:

— Sînt foarte bune! Cred că ai putea deveni un scriitor adevărat.

— Mi-ar place asta! zise el. Crezi că întradevăr aş putea?

— Sînt sigură, zise Sofi. De ce nu începi prin a scrie o carte despre mine şi despre tine?

— Foarte bine, răspunse U.B.P., o să încerc!

Şi asta făcu: lucră din greu la ea şi, în cele din

urmă, o termină. Timid, o arătă Reginei şi Regina o citi nepoţilor ei. După asta îi spuse:

— Cred că trebuie să tipăreşti cartea şi s-o publici, ca toţi copiii s-o poată citi.

Şi asta şi făcu, dar pentru că U.B.P. este un uriaş foarte modest, n-a vrut să-şi pună propriul nume pe ea; folosi numele altuia în loc.

Dar unde este cartea asta scrisă de U.B.P., o să întrebați.

Asta este! Tocmai ați terminat-o de citit!

Cuprins

Lista personajelor 8
Ora vrăjitoarelor 9
Cine? 11
Răpirea 14
Peştera 17
U.B.P. 21
Uriaşii 27
Încredibilele urechi 33
Cacaveţi 41
Suge-Sînge 47
Frobscot şi fîspîrţuri 54
Călătorie în Ţara viselor 59
Prinzînd vise 68
Un trocoşat pentru Mîncă-Carne 73
Vise 82
Marele plan 98
Amestecînd vise 106
Călătorie la Londra 113
Palatul. 119
Regina 124
Micul dejun împărătesc. 136
Planul 147
Capturarea! 154
Vremea mesei 167
Autorul 171